

Ročník 16.

Září 1928.

Číslo 1.

Kam hledí Pán — co hledá?

Jitřenka.

Fr. Jeronym.

Kdo z vás by neznal hvězdu, která časně ráno září na obloze a svým jasným světlem oznamuje, že černá noc končí a blíží se král dne — slunko?

Takové hvězdičky hledá Pán Ježíš, když smutně hledí na město Jerusalemem. Hledá mezi těmi lidmi někoho, kdo by jej měl rád, hledá někoho, kdo by zářil jako hvězdička svým krásným životem.

Pán hledí tak i do tvého rodiště a hledá tam hvězdičky. Lidí velké i děti hledá, kteří by jej měli rádi a svým křesťanský hodným životem zářili. Aby Pán nehleděl a nehledal nadarmo, bude vám letos váš malý přítel ukazovati hvězdu našeho národa, svatého Václava. Od něho se budete učit, jak se stanete hvězdičkami Pána Ježíše.

Napřed o svaté Ludmile, neboť ona vychovala svatého Václava na hvězdu zářící.

Svatá Ludmila se narodila roku 860 na hradě Pšově, který stával na břehu Labe nedaleko Mělníka. Její otec se jmenoval Slavíbor a matka prý Lidoslava. Všichni byli pohané. Malá Ludmila byla hodná, poslušná, hlavně však velmi zbožná. Protože nevěděla ničeho o Ježíškově a svatostánku, chodívala sama i s maminkou horlivě na místa, kde se uctívali jejich pohanští, škaredí bůžkové, a tam jim obětovala.

Její otec často bojoval s Němci. Pomáhal mu též český mladý kníže Bořivoj, jemuž se mladička Ludmila zalíbila. Vzal si ji roku 874 za manželku a odvezl si ji do Prahy. Brzy po sňatku navštívil moravského krále Svatopluka na Velehradě. Poznal krásné učení křesťanské a zatoužil po svatém křtu. Svatý Metoděj ho pokřtil 23. června 874, a když se vracel do Čech, dal mu několik kněží, mezi nimi kněze Kajcha a Pavla, aby ho a celou rodinu důkladně vyučili křesťanským pravdám.

Ludmila ráda naslouchala učení nových kněží, a netrvalo dlouho, byla i ona pokřtěna. Jakou láskou vzplálo nyní její srdce k Ježíškově! Vyházela všechny pohanské modly, a jak dříve sloužila jim, nyní s větší horlivostí sloužila pravému Bohu.

Bořivoj zemřel roku 889 ve stáří 35 let. Vlady se ujal jejich nejstarší syn Spytihněv. Ale když i ten brzy zemřel, nastoupil druhý syn Vratislav, otec svatého Václava. Ludmila ztratila muže i syna. V tomto velickém zármutku jedinou její útěchou byla modlitba a dobré skutky. O chudé a sirotky se starala jako matka; hladové sytila, nuzné odívala. Ráda chodila do kostelů, které postavili Bořivoj, Spytihněv a Vratislav, a ráda je zdobila.

Brzy na ni přišla třetí rána. Její druhý syn Vratislav zemřel v březnu roku 921. S láskou se ujala šesti sirotek vnuků, mezi nimi s obzvláštní péčí vychovávala Václava a Boleslava. Avšak jejich matka Drahomíra, která byla sice křesťankou, ale špatnou, nerada viděla své děti v rukou zbožné babičky Ludmily. Bála se, že tím pozbývá vážnosti a moci, když Ludmila je vychovatelkou jejich synů, budoucích knížat. Nespravedlivě stařenku podezřívala, že se chce zmocnit vlády, a rozhodla se ji zahubit.

Ludmila poznala úmysl Drahomířin a chopila se proti ní zbraní pokory a trpělivosti. Vzkázala jí: „Nezachvátila mého srdce žádost po vládě. Vezmi si své děti a vládni jimi podle své vůle, mně však popřej svobodně sloužiti všemohoucímu Kristu!“ — Avšak Drahomíra pohrdla její prosbou a tím více prahla po její smrti.

Ludmila před ní prchla na hrad Tetín u Berouna. Tušíc, že i zde bude pronásledována, připravovala se na smrt modlitbou, bděním, postem a rozdáváním almužny. Dobří lidé z hradu pražského vzkázali Ludmile, že Drahomíra již najala dva vrahy Tuňu a Gomoňu, aby ji zabili. Ludmila ráno zavolala svého kněze Pavla. Požádala ho, aby sloužil mši svatou. Vykonala svatou zpověď a posílila se přijetím Těla a Krve Páně.

Nastal večer. Ludmila byla ve své světničce a modlila se, aby Pán Bůh laskavě přijal její duši. Tu vrazili jmenovaní vrazi do hradu i se svými pomocníky; vyrazili dveře a za divokého hulákání vrazili do světničky Ludmiliny. Ona, již 61letá stařenka, se jich tázala: „Jaká to zběsilost do vás vjela? Nestydíte se a ani si nevzpomínáte, kterak jsem vás jako svoje syny vychovávala, zlatem, stříbrem a šaty obohacovala? Jestliže jsem vám něčím ublížila, oznamte mi to!“

Ale ti zuřivci nedbali jejích slov. Z lůžka ji vytáhli a na zem poválili. Tu jim řekla: „Nechte mne maličko pomodliti se!“ Když jí to dovolili, rozepjala ruce a modlila se k Pánu. Pak jim řekla: „Jestliže jste mne přišli zahubit, prosím, abyste mi hlavu mečem sřáli!“ — Chtěla prolíti krev pro Krista. Oni však jí strhli s hlavy závoj, hodili jej na krk a uškrtili ji.

To se stalo 16. září roku 921. Tak dostal český národ svoji patronku a orodovnici před trůnem Beránkovým.

Vrahové se vrátili k Drahomíře, která je za to bohatě odměnila. Po jejich odchodu vrátila se čeleď svaté Ludmily a s nářkem ji pochovala. A dály se na jejím hrobě veliké zázraky. Z její hrobky taková podivná a přelíbezná vůně vycházela, že vůně všech vzácných koření a květů převyšovala. Mnozí lidé vidali nad jejím hrobem v noci světlo. Když se to dověděla Drahomíra, pojala ji bázeň a nevěděla si rady, co počíti.

Posléze pojala jedovatý úmysl: poslala své sluhy na Tetín, aby nad jejím hrobem vystavěli kostel svatého Michala Archanděla, aby se ty zázraky dále nepřičítaly zásluhám svaté Ludmily, ale jiným svatým.

Když svatý Václav dospěl, ujal se roku 925 vlády. Často vzpomínal na svou babičku Ludmilu, jak svatě žila, a prvním činem jeho vlády bylo přenešení jejích ostatků. Poslal kněze Pavla s několika muži, aby je přenesl na hrad pražský. Ti vykopali její hrob a našli desku, kterou ostatky byly přikryty, práchnivou. Báli se ji někteří vytáhnout v domnění, že z těla bude též jen prach.

Ale kněz Pavel řekl: „Najdu-li jen prach těla ztrouchnivělého, ten podle rozkazu knížete vezmu!“ Ostatní mu dali za pravdu a vytahovali desku. Ta se přelomila a Pavel i s hlinou padl na ležící tělo. Rychle vstal, odhrabal hlinu, a našel tělo svaté Ludmily neporušené! Zajásali velkou radostí a děkující Bohu zabalili tělo do vzácných

látek a jeli ku Praze. Byla již noc, když přišel posel k Václavovi, že našli tělo jeho babičky Ludmily neporušené.

Když pak slunce zemi ozářilo a leskem svým zaplašilo tmou, svolal Václav kněžstvo a věřící. S mohutným průvodem vyšel vstříc nosičům, kteří přinášeli ostatky svaté Ludmily. Kněží je vzali na svá ramena a zanesli je, zpívající žalmy, do chrámu. Zde dal Václav její tělo odhaliti, aby všichni lidé věřili, že byla neporušenou od Krista Pána uchovávána.

Všichni viděli celistvost těla, jak obličej jí zářil jako za živa, roucha její byla tak zachována, jako by téhož dne byla utkána. Pak se chystali pochovati ji v krásném hrobě v basilice svatého Jiří, již postavil její syn Vratislav. Ale dříve než ji uložili do hrobu, náhle se tento naplnil vodou. Poznali z toho, že se jí to místo nelíbí. Zasypali hrob a ostatky položili ve schránce na něj.

Václav pozval na radu řezenského biskupa Tutona a prosil ho, aby basiliku, která ještě nebyla posvěcena, posvětil. Biskup nepřišel, ale poslal místo sebe jiného a ten basiliku posvětil a Ludmilu uložil v téže hrobě, který se dříve tak náhle zalil vodou. Nyní se už voda neukázala. Poznali z toho, že chtěla býti pohřbena v zemi posvěcené.

Bůh i zde ji oslavil mnohými zázraky, jako kdysi na Tetíně. Modlete se k ní a pomůže i vám. Přijde-li někdo z vás do Prahy, ať se nezapomene zastavit u jejího hrobu na Hradčanech v kostele svatého Jiří, kde má krásný náhrobek.

Bolístky srdcí a bolest Srdce.

B. Dlouhá.

Maminka navštívila nemocnou sousedku a večer vypravuje o tom tatínkovi. Lidka, o níž maminka říká, že má tenké uši, něco zaslechla a hned se dívá velikýma očima na maminku:

„Mami, co je paní Novákové?“

„Má bolest srdce.“

„Co má?“ ptá se hned čtyřletá Karla, která všecko opakuje po Lidce.

„Ale — srdečko ji bolí,“ povídá maminka.

„Kde je srdečko?“ ptá se zase Karla.

Maminka ukazuje, kde asi je Karlino srdečko.

„Mně taky bolelo srdečko,“ tvrdí vážně Karla. Všichni se na sebe podívali s úsměvem. Karla pozoruje, že tomu nechtějí věřit, a je trochu uražena; tím horlivěji svědčí: „Ano, ano, bolelo mne srdečko. Však víš, maminko, že jsem plakala.“

„To ty pláčeš často, ale zdá se mi, že tě bolívá bříško, ne? Takhle když jíš páté přes deváté, na co si tvůj mlsný jazyk vzpomene . . .“

Všichni se dali do smíchu. Tatíček se ptá: „Ukaž, Karlunko, kde tě to bolelo!“

Karla ukazuje ovšem níže než maminka: „Tam!“

„Vždyť jsem to věděl! — Ale nedivte se! Takový malý človíček má to všecko tak blízko sebe, že si to snadno smíchá, to srdce se žaludkem.“

„Heč, heč — a bolelo mne srdečko!“ musí mít ještě Karla poslední slovo, než si dojde pro panenku do kuchyně, se kterou půjde spat.

Lidka ale už zase zvažněla a vyptává se dále: „Mamí, a od čeho bolívá srdce?“

„Buď má nějakou vadu, takže svou práci nemůže tak dobře konat jako zdravý úd, brzy je unaveno, a od toho bolí. Nebo také bolí od zármutku, lítosti, strachu, ba i od veliké radosti.“

„Jak to může být, maminko?“

„Nu tak třeba, mluvíme teď o ruce. Řízneš-li se do ruky, máš ránu, ta rána bolí, cítíš bolest. Jindy nemáš na ruce žádné rány, ruka vypadá jako zdravá a přece bolí; snad jsi ji unavila švihadlem, jak jím točíš, nebo perem, jak jím píšeš; unavila jsi buď svaly v ruce, nebo její nerv, který ruce poroučí.“

„Ale ruka by přece nebolela od lítosti?“

„To ne, má jiný úkol. Když počítáš, přemýšlíš, učíš se nazpaměť, to se všechno děje ve tvé hlavě, v mozku; však jen dej pozor, poznáš, že se ti něco děje pod čelem. Mozek má za úkol myslet.“

Lidka kývla a položila si dlaň na čelo.

„Když máš radost, zármutek, lítost, kde se to všechno děje?“

„Tady!“ ukazuje Lidka na srdce a dodává zamyšleně: „Mně ale, maminko, už doopravdy srdce bolelo.“

„Dej pokoj s bolestí srdce, jsi na to ještě malá!“ usmívá se maminka, ale dívá se vroucně na Lidku.

„Jistě, maminko. Když tě zarmoutím, že neposlouchám, nebo tatínka, jak si na to vzpomenu, hned mne srdce zabolí...“

„Vidíš, vidíš,“ zvažněla maminka. „A což takhle, když Alenka má něco pěkného, co ty bys také ráda měla, proto tě srdce nebolí?“ maminka už se zase tváří čtverácky.

„Ne, opravdu ne, maminko. Chvilku na to myslím, ale pak zapomenou a je dobře. Onehdy měla takovou krásnou pentli ve vlasech...“

„Nezávidí, dceruško... Anebo když bys chtěla hračku nějakou a tatíček řekne, že nemá na to peněz — nu, což: Nebolí srdečko?“

„Na to všechno brzy zapomenou, maminko... Ale to první, víš... to je horší. To se pořád vrací. Na to nemohu zapomenout.“

„Víš proč? To je hřích. A hřích je nemoc, rána, zlo. Od toho nejvíc srdce bolí. A právem bolí. Jen ať bolí. Aspoň nás upozorňuje, varuje. Ono umí lépe varovat než hlava. Mozkem někdy hřích dobře poznáváme, rozum nás varuje — a přece se hříchu dopustíme, neubráníme se mu. Ale potom promluví svědomí — a to jako by sídlilo v srdci. Srdce zabolí a nepřestává bolet, dokud se neočistíme, neodčiníme hřích. Potom bolí už napřed, jak jen na ten hřích pomyslíme — a tak se mu raději vyhneme.“

Lidka je zamyšlena, je dlouho ticha a bloudí očima po stěnách.

„Mamí, ale podívej se, proč je tady Kristus Pán namalován se srdcem bolavým? Pán Ježíš přece neměl hříchů?“

„Ne. Jeho srdce trpělo ne za vlastní hříchy, ale za naše. On je všechny na sebe vzal, aby Otce nebeského s námi smířil. Jeho Srdce bolelo za všechny naše hříchy, za každý náš hřích. Bolelo více, než nás

naše srdce pro hříchy bolí, protože my ani dobře nechápeme, jak velice hřešíme. Ale Syn Boží, který dobře zná lásku Otcovu, zná i velikost našeho nevděku a cítí větší bolest z hříchu. Ta bolest jeho Srdce byla nade všechny bolesti. I moje, i tvoje hříchy, děvenko, vzal Kristus Pán na sebe, i za naše hříchy bolelo jeho svaté Srdce."

Lidka má slzy v očích. „Mami, mami,“ vzlyká a schovává si hlavu u maminky. „Už nechci být neposlušná ani škádlit Karlunku — ani..."

„Nu dobře, tak to má být. Vidiš, proto církev svatá v červnu po celý měsíc připomíná lidem to Srdce Páně nejlaskavější, aby rozjímali o veliké jeho lásce, jako svatá Maria Marketa, a tak aby se chránili znovu Srdce Boží zraňovat. Ba více — aby se vynasnažili lásku láskou oplácet a za tolik bolestí učinit Srdci Kristovu někdy radost. A jak už to Srdce Boží umí milovat nekonečně, i za to, co je naší povinností a malou náhradou, slíbilo nám novou a novou radost a štěstí..."

„Maminko — víš-li, že teď zrovna mne trochu srdce bolí... Ale tak... tak dobře... jsem ráda... nechtěla bych být bez té bolesti... Už vím, to je bolest z radosti, vidíš? Víš, mám radost, že nás má Pán Ježíš tak rád... A že ho smíme mít také rádi."

„Jsem ráda,“ řekla teď maminka, „že tě nebolí srdečko pro maličernosti, pro růžovou pentli Alenčinu, nebo pro panenčin kočárek, co byl oněhdy za výkladem. Takovým bolístkám nedovol, aby trápily tvé srdce. Vzpomeň vždy na nesmírnou bolest Srdce nejsvětějšího a zapomeň na takové bolístky. A když tě z lítosti nad hříchy srdce zabolí a z lásky ke smutnému Srdci Páně, pak Ono tvoji bolest zkonejší, zahojí a v radost promění."

Anděl strážný.

F. K.

„Anežko, zapomněla jsi jednu modlitbičku.“ „Kterou, maminko?“ „Vzpomínej, přijdeš sama na to!“ — Anežka počítá: „Věřím... Otčenáš... Zdravas... ach! Již ji mám!“ „Anděle Boží“ jsem vynechala.“ „Anežko, myslíš asi málokdy na svého andělíčka, že na tu modlitbu zapomínáš; povím ti něco o něm.“ „Na mého andělíčka? Mám já jiného než ty, maminko?“ „Ano, každý člověk má svého vlastního anděla. Pán Bůh je tak dobrý, že nám dává ihned po narození vůdce, učitele a přímluvce v nebi, abychom na zemi šťastně žili jako děti Boží a pak přišli do nebe.“

„Anděl strážný je předně naším *ochráncem*. Co by udělal Lojzík, kdybych ho nedržela?“ „Mohl by spadnouti, potlouci se nebo i zabít.“ „Tak hleď, podobně je to s člověkem a andělem. Jako matka nosí své dítě na rukou a stále se musí o ně starat, tak pečuje andělíček o člověka.“

Člověk často neví, kam má jít. Anděl strážný ví, kde nám hrozí nebezpečí. Je opatrným, silným vůdcem, který nás převede do vlasti bez úrazu. Jednoho hochu přejel již dvakrát vůz, aniž by se mu bylo něco stalo. Spadl také jednou se svým bratříčkem s vozu, když otec svážel obilí. Svezli se pěkně po snopech a byli zasypání. Rodiče se

strašně lekli, že najdou snad své děti se zlomenými údý! Odhodili rychle několik snopů — a hle — děti se vesele tváří, že se tak lehce dostaly dolů. — Myslím, že ony dívky se pak vroucně modlily k andělu strážnému s vřelou prosbou, aby je po celý život chránil.

Anděl strážný je též naším *učitelem*. Náš rozum leckdy nedovede hned rozeznati, co je dobré, co zlé. Často nás chce zlý duch svést ke hříchu. Anděl strážný však nás hájí proti úkladům ďábla. Upozorňuje nás na nebezpečí, řídí naše kroky. Pobízí nás, abychom žili dle přikázání Božích." „Maminko, je můj andělíček stále u mne, anebo jde také do nebe?" „Je tobě stále blízko! Nepotřebuje mnoho času, aby se dostal do nebe. To trvá jen okamžik, poněvadž anděl je pouhý duch. Je prostředníkem mezi Bohem a slabým člověkem. Jest naším *přimlůvcem* u trůnu Božího. Svatý Rafael řekl Tobášovi: „Když ses modlíval s pláčem a pochovával mrtvé, když jsi nechával svého jídla (abys mohl pomáhat jiným) . . . já jsem přednášel modlitby tvé Hospodinu!" Totéž můžeme říci o andělu strážném. Vše, co činíme z lásky k Bohu, působí jemu velikou radost. On sbírá naše malé úkony ctnosti a přináší je jako dar nebeskému Otci. Prosí o další milosti pro nás, abychom došli šťastně do nebeské vlasti."

„Vid, maminko, zlí lidé nemají anděla strážného, pravda?" „Ó ano, mají! Ale oni jsou zatvrzelí, neposlouchají jeho hlasu. — V kostele máme dva obrazy. Na jednom vidíme anděla strážného u smrtelné postele dobrého člověka. Jednou rukou drží pravici nemocného, druhou ukazuje k nebi. Nemocný zvedá hlavu — jeho zrak září nadzemskou krásou . . . již spatřil v oblacích Krista Pána ve slávě, Pannu Marii, anděly! — Na druhé straně visí podobný obraz. Nemocný je netrpělivý, oči planou divoce, zoufale. Kněz stojí u jeho lůžka pln zármutku. Ten zarytý nevěrec pohrdá Božím milosrdenstvím! Anděl strážný se chystá k odchodu. Pláče!

Ať tvůj andělíček není smutný!"

Neohrožený Jakub.

Ve francouzské vesnici Chamalière, ležící na břehu řeky Loiry, bydlil chudý muž, jménem Jakub. Měl u sebe jediného synáčka Jana, který měl brzy jíti k prvnímu svatému přijímání. Jan měl tatínka rád (maminka už mu dávno zemřela), a tatínek jej měl také rád. Velmi se těšil po celodenní namáhavé práci, že spatří zase usměvavou tvář svého Jana a bude mít příjemný večer v jeho společnosti. Na práci chodil daleko, a byla to práce namáhavá: roztloukal kamení, jímž měla býti šterkována silnice.

Jan otcí působil radost. Vždycky splnil vše, co mu jen na očích viděl, jen když to mohl splnit. Za to čekal, že i otec splní toužebné jeho přání, že s ním půjde do kostela a bude se modlit — ale čekal marně. Otec nechodil do kostela od té doby, co mu zemřela manželka; byl tím neštěstím na všechno roztrpčen. Když v den prvního svatého přijímání viděl Jan jiné dívky provázené rodiči, a on byl sám, zesmutněl. Ale s jakou horlivostí se tehdy modlil, jak snažně dopo-

roučel otce milému Spasiteli, jenž dlel v jeho srdci! — Odpoledne se dívky shromáždily opět, aby byly oblečeny do svatého škapulíře. Kněz dominikán je výmluvnými slovy poučoval o svatém škapulíři, vypravoval jim též mnoho příkladů, jak podivuhodně Maria Panna chrání ty, kteří škapulíř k její cti nosí a pobožně ji uctívají. To nadchlo Jana tak, že si vyprosil také pro svého otce jeden škapulíř.

„Tatínku, nesu ti dárek,“ volal, vcházeje do světnice. A na otázku, jaký je to dárek, odpověděl: „Poslyš, povím ti napřed, co nám velebný pán vypravoval . . .“ A protože měl velmi dobrou paměť, opakoval otci věrně všecko, co slyšel o škapulíři a o zvláštní ochraně Matky Boží. Ale když otci chtěl zavěsit na krk svatý škapulíř, bránil se otec a činil námitky.

Byl chvíli na rozpacích, potom přivinul Jana k sobě a pravil: „Nuže, jak si přeješ.“

„Pán Bůh si to přece,“ dodal hoch a vítězoslavně zavěsil otci na krk posvátný škapulíř. Líbezný úsměv prozrazoval jeho radost.

Otec byl v okolí znám pode jménem Jakub „neohrožený“. Vždyť často již dokázal svou neobyčejnou odvahu a statečnost: aby zachránil jinému život, sám vydal neohroženě svůj vlastní život v nebezpečení. Když vypukl požár, když se dům sesul aneb jiné neštěstí se stalo, on první přichvátil na pomoc. Dostal za to i záslušnou medaili.

Jednoho dne ve spoustách povodně Jakub neohrožený zpozoroval kolébku s dítětem. Co činiti? Byl sice dobrým plavcem, ale vydati se v zápas s tak dravými vlnami, to bylo na pováženou. Vzpomněl si na svého synáčka Jana. Při tom vzpomněl i na škapulíř. „Když Panna Maria tolik lidí zachránila,“ řekl sám k sobě, „neodepře své ochrany ani mně.“ Odhodil svrchní šat a vrhl se do vody. Konečně dostihl vyvýšeného místa na břehu. Tam klesl bez vědomí. Na štěstí to lidé viděli, přispěli na pomoc. Jan zatím doma trpěl úzkostí nevýslovnou. Když konečně přivedli tatínka a novou „sestřičku“, jásal radostí. Ale co slyšel z úst otcových, to bylo vrcholem jeho štěstí. „Jeníčku, škapulíř Panny Marie mne zachránil. Držel jsem jej v ruce a dobře jsem to cítil, jak mne Matka Boží chránila, abych neutonul . . . Zítra půjdu do kostela poděkovat Pánu Bohu, půjdu ke svaté zpovědi.

Od té doby náš hodný Jakub věrně plnil své křesťanské povinnosti. „Nekonám věcí velikých pro Pána Boha,“ říkával svému panu faráři, „ale každého rána činím úmysl, že budu po celý den pracovat z lásky k němu; a tak Pánu Bohu obětuji každý kámen, který roztloukám. Každý dává, co má, není-li pravda, pane faráři?“ — A hodný kněz byl dojat, stiskl ruku hodnému Jakubovi a obdivoval sám u sebe jeho lásku k Bohu.

Jakub tloukl dále na silnici kamení z lásky a z poslušnosti k Pánu Bohu . . . „Tak si upravuji cestu do nebe,“ říkával.

Milé dívky, jednejte podobně! Až dorostete a budete se oháněti buď kosou, nebo kladivem nebo hoblíkem anebo jehlou, nebo perem, ať všechny vaše úkony jsou obětovány Pánu Bohu, a on je bude čítati, aby je poželal a odměnil.

Ročník 16.

Rijen 1928.

Číslo 2.

Rozdej chudým — pojď za mnou!

Čtení k obrázku.

Bohatý jinoch se táže Pána Ježíše, co má činiti pro svou spásu. Pán mu ukazuje na chudáka s berlou a praví: „Chceš-li býti dokonalý, rozdej vše chudým a pojď za mnou.“ Jinochovi bylo líto majetku a smuten odešel.

Nepochopil, že Pán Ježíš sám rozdal vše, co měl. Ale ty musíš pochopiti, že Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti stále rozdává chudým. Chudí — to jsme my. Pán Ježíš má takové bohatství, že rozdává a neubývá mu.

Proto musíme choditi před svatostánek, že jsme chudí. Pán naši duši vždy štědře obdaruje, když přijdeme v pokorné modlitbě. A potom sami můžeme rozdávati druhým z toho, co jsme dostali. Rozdávati dobrý příklad, modlitbu za druhé, radost.

„Rozdej vše, co máš, a pojď za mnou!“ To ještě znamená: odlož svoje chyby a hříchy, choď k Pánu a budeš velmi bohatou i velmi šťastnou dušičkou.

Co uděláš? Půjdeš pryč od Pána Ježíše? Ne — s radostí chvátej k němu!

Se sv. Václavem ke svatostánku.

Fr. Jeronym.

Toník se velice rád modlíval před sochou svatého Václava u kostela. Bylo léto. Sluníčko se vesele dívalo korunami velikých lip a ozařovalo sochu. Toník klekl do trávy, sepjal ručky a modlil se: „Svatý Václave, vévodo české země, kníže náš, pros za nás Boha, svatého Ducha!

Ty jsi dědic české země, rozpomeň se na své plémě, nedej zahynouti nám i budoucím, svatý Václave!

Svatý Václave, pamatuj hlavně na nás české děti, vypros nám, abychom byly radostí a ne jen starostí tatínků a maminek, abychom byly ozdobou vlasti!“ —

Zahleděl se svatému Václavovi do tváře, jako by čekal, co tomu řekne. Netrvalo ani minutku, hlavička Toníkova se naklonila — a již ležel před sochou v trávě; dopoledne horlivě pomáhal na poli a nyní unaven — usnul.

Ždalo se mu, že klečel u kostela před sochou svatého Václava a modlil se. Svatý Václav se na něho pěkně usmál, sestoupil s podstavce. Vzal ho za ruku a vedl do kostela rovnou k oltáři. Pravil: „Milý Toníku, Ježíšek ve svatostánku je původcem a vzorem života každého křesťana — každého dítěte. Na oltáři ze svatostánku, z Hostie při svatém přijímání plynou do srdce všechny milosti, jichž člověk potřebuje. První z nich je láska k Bohu. Ta je první podmínkou ctnostného života!“ —

*

Láska hybe sluncem i ostatními hvězdami. Sluncem je sám Ježíšek a hvězdami jsou svatí, jako náš svatý Václav. Každý z vás má býti hvězdičkou jemu podobnou. Proto vám ukáži, jaká byla jeho láska.

Již jako malinkému hošíkovi vyprávěla jeho babička svatá Ludmila o Ježíškovi. Často s ním chodila před svatostánek. Malý Václav když slyšel, co vše Ježíšek z lásky k nám učinil, rozhodl se vše konati z lásky k Ježíškovi.

Když mu byla asi 4 leta, dal ho otec Vratislav na hrad Budeč, aby tam chodil do školy k žákům svatého Metoděje. Na Budči byl kostel svatého Petra. Sem chodil Václav prosit Ježíška o dar moudrosti. Zde též horlivě ministroval při mši svaté knězi Pavlovi a Učenému, kteří byli jeho učitelé. Svatý Václav byl pilným žákem. Co jednou od svých učitelů slyšel, to již nezapomněl. To proto, že i do školy chodil z lásky k Ježíškovi. Jakou láskou se rozehrálo jeho srdce, když zde na Budči přistoupil ponejprv k svatému přijímání! Jak děkoval babičce Ludmile, že ho začala učit milovati Ježíška. Nyní jest v jeho srdci a slíbil mu, že ho z něho nikdy hříchem nevyžene.

Rád četl Písmo svaté a snažil se plniti Ježíšova slova po celý život, aby všem českým dětem ukázal, že mají býti hodné a zbožné, že mají milovati Ježíška, i když přestanou chodit do školy. Když se ujal vlády, snažil se obnoviti Čechy v duchu Ježíše Krista. Pohanské modly ničil; aby Čechům ukázal, jak si váží nejsvětější Svátosti, chodil i v zimě do kostelů bos, až jeho šlépěje byly vidány krvavé. Láska k Ježíškovi tak ho hřála, že zimy necítil.

V čas žní v tichu tmavé noci vycházel se svým věrným sluhou Podivenem na své pole. Pšenici žal, na ramenou nosil domů, mlátil, na ručním mlýně mlel mouku na hostie. Ač byl knížetem, přece se nestyděl státí se z lásky k nejsvětější Svátosti pekařem. Vodu na zadělání těsta sám si donesl a sám též hostie pekl.

Ještě dnes se v Praze vedle „Starých zámeckých schodů“ ukazuje místo na Opyši, kde bývala vinice svatého Václava. Zde hrozny česal, z nich víno tlačil a ke mši svaté uschoval. — Jeho láska k Bohu neměla dosti na tom všem. Podle vypravování starého životopisce chtěl odejiti do Říma, aby požádal papeže o mnišské roucho. Chtěl se z lásky k Bohu vzdáti knížectví a dáti je mladšímu svému bratru Boleslavovi, aby mohl sloužiti jen Bohu v klášteře. Leč k tomu nedošlo. Pro svoji lásku k Bohu prolil svou krev ve Staré Boleslavi. O tom jindy. —

Otec procítl. „Svatý Václave, již chápu tajemství lásky k Bohu. Jest ve třech slovech: Svatostánek, oltář, svaté přijímání!“

Svatostánek. Tam jsi, ó Ježíšku, s námi po všechny dny až do skonání světa. Zde má tvá láska sídlo! Zde mluví tvé Srdce k našemu srdci; raduješ se s námi, nás těšíš a léčíš!

Oltář. Zde jako na Kalvarii se obětuješ svému Otci. Sám jsi Veleknězem v rukou svého sluhy. Zde se slavně obnovuje nekrvavě oběť na kříži. Zde nám z tvého Srdce prýští všechny milosti!

Svaté přijímání. To jest každodenní oběť, v níž se stravuje tvá láska, Ježíšku! Sestupuješ s nebe. Bydlíš v nás, my bydlíme v Tobě. Přeměňujem se v Tebe a stáváme se opravdu dítkami Božími!

„Oběti té přežádoucí, jež otvírá nebe skvoucí!
Boje máme tuhé, děsné. Pomoz, ať duch nepoklesne!“
Ježíšku, dej, abychom se svatým Václavem milovali tvé sladké ta-
jemství lásky! Dej nám sílu za ně i umřít!

Radostný růženec.

K. F.

Růženec! — Neměl jsem rád toto slovo ve svém mládí. Když drahý otec za dlouhých večerů nás napomínal: „Teď se pomodleme růženec!“ byli bychom raději neslyšeli. Tážete se snad, proč? — Zkrátka, nerozuměli jsme této modlitbě. Ústy jenom ty Otčenáše a Zdrávasy odříkávat, to je dosti nudné! Myšlenky však se zabývaly hrou neb počítáním: „Bude již brzy konec?“ — Tajemství růžencová zůstala nám skutečně jen *tajemstvím*. Abychom patřili na život božského Spasitele a jeho svaté Matky, to nás vůbec nenapadlo. A máme přece tak dobrou pomůcku k odhalení těchto tajemství růžencových — Písmo svaté... Chtěl bych vám, drahé dítky, modlitbu růžence usnadnit a zpříjemnit. Podíváme se při každém tajemství na příběhy ze života, abychom lépe pronikli řízení Boží v růžencových tajemstvích.

1. „Lindbergh přeletěl Oceán!“ Jeho podobizna je nyní celému světu známa. V jedněch novinách je vyobrazen sám, v druhých se svým letadlem atd. Zahledíme se na jeden obrázek: Lindbergh se svou šťastnou matkou u svého letadla! — Co nám praví tento obraz? Obdivovaný a oslavovaný letec pamatuje pln vděčnosti a lásky na osobu, od níž obdržel život a výchovu. „Bez tvé obětavosti nebylo by ani mne ani zdařeného letu!“

V tichém domku Nazareta klečí Panna z rodu Davidova v hluboké modlitbě. Za své výchovy v chrámě jerusalemském získala si výbornou znalost bible. Věděla: Mesiáš má přijíti z jejího kmene. „Ó, milosrdný Bože, sešli, sešli již Syna svého světa, splň své sliby! — Jak šťastnou bude ta žena, která bude *Boha* svým *synem* nazývat! Kéž bych mohla býti aspoň její poslední služkou.“ — Anděl však jí přináší poselství: „Zdrávas (Maria), milosti plná, Pán *s tebou* — požehnaná *tys* mezi ženami!“ Ty se máš státí matkou Boží. Ty jsi ona vyvolená, šťastná žena, poněvadž jsi se před Pánem tak hluboce ponížila! — Její slávu neroznesly noviny, tato zvěst nevyvolala jen okamžikového nadšení — ale od oné chvíle Matku Boží blahoslaví všechna pokolení vděčným srdcem.

2. Proč podnikl Lindbergh let z Ameriky do Evropy? Snad z pouhé ctižádosti, aby své jméno proslavil? Z takové příčiny by jistě nebyl podnikl tolik nebezpečství! Chtěl asi letadlem, prostředkem dosud k tomu nepoužitým, usnadnit spojení mezi zemí americkou a evropskou.

Panna Maria spojila také svým svolením, že se chce státí matkou Boží, dva světy — hříchem od sebe vzdálené — nebe a zemi! Bůh sám sestoupil s *nebe*, stal se chudým člověkem, aby svým životem, svou

smrtí otevřel člověku *brány nebeské*. Již před svým narozením učí nás lásce k bližnímu a pokoře. Neboť dle vůle Boží navštěvuje Panna Maria svou tetu Alžbětu. Její důstojnost jest známa Alžbětě, cítí se nehodnou takové návštěvy. Panna Maria však nám skutkem dokazuje své pokorné smýšlení o sobě: Matka Boží slouží tři měsíce prosté matce Jana Křtitele!

3. „První let přes Oceán!“ hlásilo radio, hlásaly nesčetné noviny velkými literami. Kolik to bylo obdivu a nadšení. Každá podrobnost amerického letce, letu atd. zajímala obecnost! V nejvyšších kruzích byl vítán, největších poct se mu dostalo. — Toť vítěz lidské síly!

V Betlemě však se slaví vítězství na zemi největší — narození Boha z čisté Panny, ale jen málo lidí se zajímá o tuto zvěst. Ne v nádherných konsulátech nebo královských palácích byl uvítán nejdražší host světa, nýbrž v malém, opuštěném chlévě. Prvních poct se mu nedostalo od elegantních hodnostářů, nýbrž od zchudlých potomků slavného královského rodu Davidova, Josefa a Marie. Stvořitel světa přišel do vlastního — ale ani jeho vlast ho nepřijala. Svou chudobou ve chlévě, v celém životě — až do smrti — ve svém slavnostním přebývání v kamenných neb dřevěných svatostáncích dává nám božský Spasitel příklad, jak se máme odtrhnouti od pozemského bohatství a všecku snahu vynaložiti na obohacení duše. V ní slaví Boží láska své vítězství. V našem srdci chce býti Ježíš uvítán. Proto sestupuje každodenně na naše oltáře, kde mu andělé ustavičně pějí: „Sláva na výsostech Bohu!“ ...

4. Lindbergh se vrátil domů na lodi. — „Ještě jednou to zkusit? Snad bych to mohl životem zaplatit!“ Ze své otčiny dostal nejvřelejší blahopřání. Veliké pocty se mu připravovaly v Americe. — Vyvolil si tedy lidský vítěz jistější cestu!

Ne tak Božský vítěz, vítěz nad zlem a hříchem! Hned u kolébky mu hrozí dyka. Musí prchat z své vlasti před krvelačným, sobeckým Herodem do Egypta. Ne růžemi poseta a pohodlná cesta, ale krvavá, trním poseta jest připravena Ježíši. Nevinátka prolila zaň svou krev. Ježíšek sám obětuje první kapky své krve při obřízce za nás hříšníky. Tehdy dal Ježíš svému nebeskému Otci záruku, že chce splnit jeho svatou vůli, jíti křížovou cestou života, na kříži však všechnu svou krev vycedit za cenu *nesmrtelných duší*!

5. V Paříži navštívil Lindbergh matku ztraceného francouzského letce, jenž chtěl opačným směrem podniknout podobný let. Stihlo ho však nějaké neštěstí. Ubohá matka spínala ruce ke šťastnému letci s jedinou prosbou: „Nalezněte mi mého syna!“

Tak volala žalostně i Panna Maria, když ztratila svého milého syna o pouti do Jerusalema. — Josef a Maria doufali, že nějaký známý vzal Ježíše s sebou. Večer ho hledali, ale ani jeden nevěděl a neslyšel ničeho o Ježíši. Nedovedeme si vyličiti bolest Panny Marie nad touto ztrátou. Lehké bylo pro ni vyhnanství, pobyt v cizině za vlády Heroda. Tehdy měla své dítě, svého Boha s sebou — a kde Bůh, tam se promění i cizina ve vlast. Ale teď putuje v kruté bolesti a opuštěnosti s místa na místo. Každému tvorů by ráda poručila: Jděte a ptejte se pilně po mém dítěti a přiveďte mi je! Prála by si orlí let a

zrak, by co nejrychleji našla zdroj a radost svého života. Na třetí den našla Ježíše — ne však jako prosté dítě, nýbrž jako moudrého učitele. Poučuje i své rodiče: „Proč jste *mne* hledali? Nevíte-li, že jsem Synem Božím? Že nebeský Otec *mne* chrání? Že jeho svatá vůle jest nade všechny lidské ohledy?“ — Přesto, že zde ukázal svou božskou moc a důstojnost, vrací se Ježíš zpět do Nazareta, žije pokorně s nimi jako „syn tesařův“. Zanechává nám vznešený příklad, jak máme otce a matku ctíti.

Promluvil jsem při každém tajemství napřed o lidském životě, aby tím více vyniklo řízení a záměry Boží v jednotlivých tajemstvích. Z nich se učíme, jak máme žít, jak jednat. Ježíšek sám jest naším vůdcem. Jako ovoce radostného růžence nám podává a doporučuje tyto ctnosti: 1. Pokoru; 2. lásku k bližnímu; 3. lásku k Bohu; 4. obětavost; 5. poslušnost. S laskavým úsměvem nás zve: „Učte se ode *mne!*“

Cena duše.

B. D.

„Mami, co teď asi dělá Vinoušek?“ vzpomíná Lidka po návratu z prázdnin. Byli u strýčka a tety, kde mají tři děti, nejmladšího Vinouška, kterému je půldruhého roku.

Jak zaslechla Karla něco o Vinouškovi, už je také u maminky:

„Mami, ať nám tetička dá Vinouška! Chtěla bych, aby Vinoušek byl náš!“

„Já taky,“ povídá Lidka posmutněle, „ale to máš marné. Tetička nám ho nedá. Víš, jak ho má ráda.“

„Říká mu „krásníček“, víš?“

„Hm — říká mu taky „kluk klučičí“ — ale má ho ráda, a strýček také. A Kája ... a Milenka ... Ti by pro něj plakali ... A co druhá teta?“

„To víte, že by nám Vinouška nedali. Jim ho Pán Bůh dal, u nich ho chce mít,“ rozhoduje maminka.

„Ale tetička by si mohla udělat svou práci, víš, jak ji Vinoušek zdržuje,“ nevzdává se ještě Karla.

„A někdy i zlobí. Sotva ho tetička oblékne, celý se umaže. Víš, jak na sebe strhl umyvadlo a celý se polil. A jak si sedl do truhlíku s uhlím v bílých šatech, aby dosáhl na kočku pod kamny,“ vypočítává Lidka Vinouškovy hříšky.

„I to mu tetička odpustí, on má ještě tuze malý rozumek,“ míní maminka. „Vy taky zlobíváte — a jste už velké, Lidce skoro osm let, Karlunce čtyři ...“

„Ale nedáš mne nikomu, víš, maminko?“ lichotí se Karla.

„To víš, že ne,“ usmívá se maminka, kterou Karla „škrtí“ oběma pažičkami okolo krku.

„Tebe ani ten kominík nechce,“ škádlí Lidka a při tom mrká na maminku. „Však víš, jak onehdy povídal, že má sám doma čtyři, když jsem se ho ptala, bere-li opravdu děti.“

Karlunka líbá maminku a je v duchu ráda, že to s tím komíníkem tak dopadá, ona mu přece jen trošinku nevěří.

Lídka je zamyšlena.

„To je divné, maminko, proč každá maminka a tatínek mají své děti tak rádi? Třebaže zlobí.“

„Protože jsou jejich, Pán Bůh jim je dal.“

Lídka mlčí, odpověď mamínčina jí neuspokojuje.

„Ale, mamí, měla jsi pěkný obrázek a přece jsi jej dala tetě. Ani tě nezlobil. A strýček měl pejška, a že ten pejsek zlobil, dal ho pryč a nic ho nelitoval.“

Maminka se směje:

„Inu, dítě nebo pejsek, nebo obrázek, to je rozdíl. Dítě má přece větší cenu — nemyslíš?“

„To ty nevíš?“ rozhorleně diví se Karla. „Dítě je drahé! Za čer-nouška musí se moc peněz zaplatit, víš, jak jsi to četla v té kníž-ce o — o . . .“

„O misiích, ano . . . Ale maminka to myslí jinak, vid', mamí?“

„Ovšem . . . Co myslíš, prodala by křesťanská maminka své dítě?“

„Ne.“

„A víš proč? Protože jí Pán Bůh poručil starati se o jeho duši. Kdy-by prodala dítě — třeba do samého blahobytu — jak se bude starati o jeho duši? A přece ta duše, to je celá cena toho dítěte. Zvíře ani věc duše nemají, proto jich snadno oželíme. Ale duše je vzácná nade vše-cko. Nadarmo neřekl Pán Ježíš: „Jakou výměnu dá člověk za duši?“ Žádnou, protože nic na světě nemá takové ceny, jako duše lidská.“

„A proč pohané odkládají své děti? Proč je pohanské maminky od-nášejí na práh k misionářům?“

„Právě proto, že neznají cenu duše u takového dítěte. — Ostatně takových pohanů je i mezi bělochy dost,“ povzdychla si maminka.

„Já už vím,“ rozmyslila se Lídka. „Pohanské maminky nevědí, že Pán Ježíš umřel za duše, vid', mamí?“

„Ano, nevědí toho a někteří pohané toho nechtí vědět. Že duše dí-těte stála Pána Boha našeho nejdobrotivějšího jeho krev. Že Syn Boží trpěl a umřel za to, aby každou duši vykoupil. To matky křesťanské dobře vědí. Vědí, že jim Pán Bůh svěruje největší poklady, předraze placené krví jeho. Proto ta křesťanská matka, paní římská Cornelie, když její přítelkyně chtěla, aby jí ukázala své klenoty, řekla: Počkej-te chvílku! A když za chvíli přišli její synové ze školy, řekla: „Hle, to jsou moje klenoty!“

Karlunka dává si od maminky vyložit, co je „klenot“, ale Lídka za-myšleně hledí před sebe.

„Maminko, hled' — ale já nevím, neřeknu-li něco zlého . . . Mně to připadá, že Pán Bůh neměl svého Syna tak rád, když ho dal na smrt. Ty bys mne přece nedala . . .“

„I měl ho rád, měl a má. Miluje ho nesmírně. Vždyť se modlíš: Sedi na pravici Boha Otce všemohoucího. Miluje ho, ale jinak, než my lidé milujeme. Ostatně — je i mnoho lidí, kteří milují své děti podobně ja-

ko Pán Bůh. Dávají je s radostí za oběť pro duše. Maminky a tatínkové misionářů, kněží, ctihodných sester — ti všichni své děti obětovali pro duše."

„Opravdu, maminko. Velebný pán se stará jen stále o naše duše."

„A ctihodné sestry, které vás vodí do kostela, ke stolu Páně — které se tolik modlí za hříšníky, za jejich spásu..."

„Nu, ano — mami, ale dáti dítě na smrt, na trápení..."

„Každý má své trápení, kterého nevidíme. Ale i dnes misionáři jsou mučení a zabíjeni. A přece jdou a jejich maminky jim nebrání. Modlí se za ně. A jsou duše, které touží po mučednictví, neboť vědí, že jeden mučedník vykoupí mnoho duší. Za drahou duši nutno dáti veliké výkupné. A nikdo nemá lásky větší, než aby dal život..."

„Mami, mně je smutno..."

Maminka se usmívá: „Není proč. Nestarej se. Ještě od tebe Pán Bůh nežádá života, ani mně nepřikazuje, abych tě dala na smrt. Ale kdyby požádal, dá nám i sílu. Mně i tobě. Dáme jej s radostí. A proto se radujme už teď. Pamatuješ? „Nebudu se báti, neboť ty se mnou jsi.""

Lidka s maminkou se objaly. Karla už dávno odešla, šla povědět sousedovu Sašovi, co je klenot. Maminka s Lídkou zaslechly její výklad a radostně se zasmály.

„Opravdu, maminko, už mi je vesel!"

Ministrantům.

Protože máme také mnoho čtenářů ministrantů, povím jim o jednom trochu divném ministrantovi. Z Japonska píše misionář:

Dne 15. května minulého roku jsem ustanovil našeho nejmladšího ministranta. Maličký, sotva pět jar starý Japoneček, samá horlivost. Když druzí se nahlas učili katechismu nebo vypravování ze svatého Písma, on všeho nechal, naslouchal a doslova vše doma opakoval. Maminka mu musela čísti o Pánu Ježíši a on to odříkal po ní. Jen hořel touhou, aby mohl ministrovati. Dovedl se přilichotiti ke staršímu ministrantovi, ten ho musel naučiti ministrování. Pak přišel s maminkou prositi o místo a úřad ministranta.

Tedy při májové pobožnosti po prvé nastoupil. A hned samé neštěstí! Na cestě k oltáři pro samou pozornost si stoupl na komžičku a svalil se na zem jak byl dlouhý. Zmaten došel k oltáři, hlavičku plnou smutku a starostí, jak bude dále. Svíčky tiše plápolaly, kadídlo vonělo, lidé se hlasitě modlili, nový ministrant se zase najednou skulil na koberec před oltářem — a usnul, spal až do konce. —

Nesmějte se, však vám se již také ledaco přihodilo, třeba i horšího. Kdybyste aspoň všichni tak rádi konali čestný úřad ministrantů!

Vaše zábava a další poučení. Dva milé časopisy pro zábavu: „*Dětský svět*“ s krásnými, roztomilými články, obrázky, barevnými přílohami, hrami, cvičeními atd. — „*Rajská zahrádka*“ jest rovněž dětský a zábavný časopis, v prostém rouchu a laciný. — „*Zasvěcení*“ je časopis o úctě Božského Srdce Páně, v němž i pro sebe mnoho naleznete. — Ať vám důstojný pan katecheta ty časopisy ukáže!

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

Ročník 16.

Listopad 1928.

Číslo 3.

Uvítání vysvobozené dušičky.

Dušíčku vysvobozenou z očištění vítá v nebi Panna Maria s Ježíškem. Jaká je to krásná chvíle, když na znamení věčně trvajících štěstí se podává duši krásný věneček a když Ježíšek ukazuje s milým úsměvem na křížek, a chce tím říci: Musela jsi dosti na zemi trpět, nésti svůj kříž — ale já jsem byl s tebou, protože jsi mi sloužila.

Děti milé — podívejte se dolů na obrázek. Tam jiná dušíčka ve smutné touze vztahuje ruce po nebi, ale ještě tam nesmí, ještě musí trpět a činit pokání v bolestech očištění. Chtěli byste té dušíčce pomoci a připravit jí takovou radost, jako má ona dušíčka před Ježíškem a Pannou Marií?

Měsíc listopad patří dušíčkám v očištění. Co v tom měsíci za dušíčky si odepřete, co se za ně pomodlite, všechno jim připraví dříve radostné uvítání v nebi.

Svatý Václav mezi chudými.

Fr. Jeronym.

„Aničko, pojď sem!“ — „Už jsem tu, Lidko! Co chceš?“ — Asi 10letá Anička se přihnala od svých hraček jako velká voda. „Zdá se mi, že si více hraješ než čteš. Pohleď, už je tu nové číslo „Pán přichází“. Máš již přečtené poslední? Jistě ne!“ „Ach, Lidko, to jsem si nemyslela, že tak škaredě o mně soudíš. Bolí mne to. Myslila jsem si, že nemáš nade mne! Což opravdu nevíš, jak dychtivě čekám na náš časopis, že jej první čtu a někdy i dvakrát?! Lidko, zdá se mi, že v tomto časopisu k nám Ježíšek sám přichází, hlavně v tomto školním roce, kdy se začínáme připravovat na první sv. přijímání!“

„Nechci tě zkoušet, ale pověz mi, co bylo v minulém čísle o sv. Václavu?“ — „Tys to už zapomněla? — Viš, o tom, jak sv. Václav miloval Ježíška ve svatostánku!“ — „Výborně! Dnes ti povím, jak sv. Václav miloval lidi, hlavně chudé a žebráky, pro Ježíška! Chceš?“ — „Již sedím. Povídej!“

„Sv. Ludmila, dříve než šla se sv. Václavem mezi chudé, kteří na ni čekali u hradní brány, šla s ním do kostela ke svatostánku. Pravila mu: „Hle, zde je Ježíšek. On nám zde ukazuje, jak máme milovat svého Otce v nebi, ale ještě více, jak máme milovat jeho bratry. To jsou všichni naši bližní, ale nejvíce chudí. Láska k Bohu je úzce spojena s láskou k bližnímu. Bohatí často nazývají chudé „malými lidmi“, ale Ježíšek ve svatostánku praví: „Co jste učinili jednomu z těchto mých *nejmenších bratrů* — mně jste učinili!“ — Kdo jimi pohrdá, pohrdá Ježíšem.“

Ježíš jest naším vzorem lásky k lidem. Co jest nejbohatší člověk, třeba kníže nebo král, před Bohem? Ubohým žebráčkem. Větším chudákem než největší žebrák zde na zemi před tím nejbohatším člověkem. A Syn Boží se nestyděl sestoupiti s nebe. Vzal na sebe naše tělo, naše hříchy nesl na kříži na Kalvarii, kde byl z lásky k nám — ukřižován. Před svou smrtí dal nám sebe za pokrm ve Svátosti oltářní. Zde ve svatostánku je z lásky k nám všem i ke svým nepřátelům. Po jejich

spáse touží, aby v jejich srdci kralovala vůle Boha Otce. Kdo se přiblíží k Ježíškovu Srdci ve svatostánku, musí mu aspoň jiskřička lásky k bližnímu skočiti do srdce!"

A sv. Václavu skočila ze Srdce Ježíškova nejen jiskřička lásky k bližnímu, ale velký oheň. Dokud ho sv. Ludmila vodila jako malého hošíka mezi chudé a on jen rozdával chléb, peníze i šaty, jež Ludmila sama pro chudé ušila, jeho „rozdávání“ nebylo ničím zvlášť záslužným. Ježíšek měl sice z toho velkou radost, neboť to již jiskřička lásky bliženské v srdci sv. Václava se stávala plamínkem. Právě ceny jeho dobré skutky nabyly, až když byl samostatným a neměl nikoho, kdo by ho k tomu vedl po smrti babičky."

„Ale, Lidko, vždyť měl Ježíška!"

„Právě jsem to chtěla říci. Měl jen Ho! V minulém čísle jsi četla, že chodil na návštěvu nejsvětější Svátosti bos i v zimě, ale láska k Ježíškovi ho tak hřála, že zimy necítil. Podobně ho hřála láska k bližnímu. Když sv. Václav se stal knížetem, tu dobře věděl, kdo nejvíce v jeho říši potřebuje pomoci — chudí. Věděl, že nejvíce trpí v zimě, kdy ukrutný mráz je řeže až do kostí pod chatrným oděvem a meluzina zpívá okolo jejich nevytopených chaloupek. Proto sám v třeskuté zimě nosil na zádech velké nůše dříví a jiných věcí do jejich často špinavých chatrčí, jež byly roztroušeny i daleko v poli. Když neměl kdy ve dne, chodil v noci a dával jim dárky tajně jako sv. Mikuláš.

S ním chodil sluha Podiven. Ten se někdy trásl zimou, ač byl dobře oblečen. Stěžoval si na to sv. Václavovi. Ten mu poradil: „Stoupej do mých šlápějí ve sněhu!" — Podiven poslechl. A opravdu, zima přestala. Lahodné teplo se rozlévalo tělem. — „Stoupej do mých šlápějí!" To platí také nám. Chtěl nám říci, že láska k bližnímu činí duši šťastnou a blaženou, že zapomíná na vlastní nepatrné potřeby a vidí jen bídu cizí.

Svou dobrotou chtěl všechny lidi v Čechách obrátit. Aby jim ukázal, že v opravdu křesťanské zemi, kde vládne láska Kristova, není třeba žalářů, šibenic, a mučidel, která byla postavena na kruté trestání lidí za dob pohanských, proto sám je bořil. V Praze v kapli sv. Václava jsou staré obrazy, které tyto skutky lásky k Bohu a bližnímu krásně znázorňují.

Starý životopisec Křišťan praví, že sv. Václav byl „neúnavným těшитelem sirotků, vdov, chudých, lkajících a raněných. Hladové nasycoval, žíznivé občerstvoval, nahé odíval. Nemocné navštěvoval, mrtvé pochoval, poutníky a cizince jako své nejbližší příbuzné přijímal."

„Lidko, to proto se vždy tak přimlouváš za každého dráteníčka, aby mu tatínek a maminka dovolili v komůrce přespát a pojíst a nějakou práci dali, aby si něco vydělal!"

„Ovšem, ty má drahá! Musím přece následovat sv. Ludmilu, neboť sv. Václav byl jejím žákem!" — „Ty mne tedy učíš, jak ona sv. Václava!" — „Jen ty buď tak hodnou žačkou, jako byl sv. Václav!"

„Sv. Václav — „bloudícím cestu pravdy otvíral". To jest: pohany hleděl získat pro Krista. Tehdy ještě v Čechách prodávali Židé i malé hochy za otroky. Sv. Václav je od nich vykupoval, dal je vyučovat, ba

často sám je vyučoval v křesťanském náboženství, aby se svobodou tělesnou dostali po křtu i svobodu duchovní dítek Božích. Těm, kteří zabloudili ve své velké bídě na cestu netrpělivosti, ukazoval na trpělivost a lásku Ježíška ve svatostánku, který velkou bídu i zimu trpěl od jeslíček až na kříž za nás.

Prvním následovníkem sv. Václava byl sluha Podiven. Byl nad všemi služebníky knížecími správcem. A tu je všechny od nejposlednějšího pohůnka až do kuchařů naučil zpívat žalmy a všichni znali církevní obřady. Když mu sv. Václav nařídil rozdělit mezi chudé *deset* peněz, sám přidal ještě *pět* z lásky k sv. Václavu. Když mu rozkázal podělit *třicet* nebo i *více* chudých potravou, on podělil ze svého ještě *patnáct*. Tito chudí mu též vyprosili milost mučednické smrti, aby i zde mohl následovat svého knížete a býti s ním oslaven.

Následuj sv. Václava, který se od Ježíška ve svatostánku učil lásce k bližnímu, neboť On nás zde svým Tělem krmí, Krví napájí, do svého Srdce jako unavené pocestné přijímá, naše nahé duše milostí odívá, nemocné navštěvuje, ďáblem uvězněné duše od hříchu osvobozuje, naše vyzpovídáné hříchy jako mrtvé pochovává!"

Svaté přijímání.

M. Alfonsa.

V duchu již vidím, jak některé dítko sešit odhazuje, když vidí vážný nadpis článku, není to pohádka, povídka. Třeba je to i hodné, pilné dítko, ale pomyslí si, že je chci nutit, že musí a musí chodit stále k sv. přijímání . . .

Nesu vám, dětičky pozdrav z Betlema i od jeslíček z Říma, a budete-li hodné, něco vám o tom k vánocům napíši. Modlíc se tam, vzpomněla jsem v modlitbě i na vás, všechny dítky Ježíškovy doma, u nás, prosila, aby se žádné z vás neztratilo a vy po celý život činily ze srdce svého kolébku Ježíškovi v Hostii svaté.

Poznala jsem rozdíl mezi dětmi Jeho a těmi, které Jej neznají! Ty dvoje dítky nejsou k přirovnání, ač i v jejich zracích je možno čísti, že mají dušičku. Ale, ta je zanedbaná . . .

Nebudu psát o úpravě šatů egyptských, arabských mnohých dítek, voda vzácná, chudoba zlá, na nové šaty snad peněz není, ale nelíbilo se mi — žebrání dítek.

Už tolikrát jsem byla na venkově a třeba všechny dítky tam do náboženství nechodí, přece mnoho dítek mne, třeba neznámou, pozdravilo:

„Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!“ A víte, jak pozdravují dítky tam v cizině, kde jsem několik týdnů dlela?

„Bakšíš, bakšíš, bakšíš!“

Hubené, většinou špinavé ruce, v šatech nepraných se vztáhly k nám A nebyly to dítky větší, i batolata, která snad neuměla ještě volati: mámo, táto! ale „bašíš“ už umělo.

Nejedno ještě drzé bylo, nedalo se odbýti, vší mocí se almužny do-

žadovalo, za námi běželo, a když dostalo, sběhlo se jich několik, volající jedno za druhým: „bakšiš“.

Skoro vždy jsem si vzpomněla na naše dítky, jak ty se před cizinci slušně chovají a umí pozdravovati. Kéž by tak činily vždy a všude, aby každý o nich mohl pěkně psát a mluvit, až domů přijde.

Snad si pomyslíte: jiná země, jiný mrav! Ale, není tomu tak: všude a vždy kvete dobro a krása, je-li tam posvěcení, plynoucí ze sv. víry Kristovy.

Potkala jsem několik dítek arabských, slušně oděných, podivila jsem se, proč neslyšíš od nich pronikavé volání: „bakšiš“! Příští den jsem je spatřila zas a víte kde?

V sirotčinci u sester ze Sionu. Založil jej Alfons Ratisbone. Byl židovského původu, z bohaté, francouzské rodiny ve Štrasburku ve Francii a nepřítelem naší víry.

Vydal se na cestu do Itálie, asi roku 1842 přišel do Říma, kde navštívil svého přítele, barona z Bussierce, horlivého katolíka. Ten jej přemluvil, aby nosil na hrudi medalion Neposkvrněného Početí Panny Marie, modlil se ráno i večer modlitbu sv. Bernarda:

„Pomni o nejblahoslavenější Panno Maria!“

Vyhověl svému příteli, zanedlouho měl v jednom římském kostele zjevení Rodičky Boží a to jej pohnulo, že hned přijal sv. křest, šířil sv. víru, zvláště mezi Židy, a veliké jmění věnoval na stavbu klášterů a sirotčinců.

Každou hodinu pak zpívají dítky u sester ze Sionu prosbu za odpuštění těm, kteří Krista ukřižovali...

Odbyla šestá hodina ranní, adorovala jsem po sv. přijímání v kapli těch sester, když se ozvala tlumená hra varhan a hned dlouze, smutně zanotily hlásky dítek — sirotků Ratisbonovu prosbu:

„Pater, dimitte illis, non enim sciunt, quid faciunt!“ „Pane, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“

Ještě nedozpívaly, když otevřenými, hlavními dveřmi venku zaznělo: „Bakšiš.“

Pohanské dítky zas obtěžovaly cizince, naše usmířovaly Boha svým zpěvem a modlitbou.

Nehněvala jsem se na ty žebrající, ne, vždyť nemohly za to, že neznaly Ježíška, měly zanedbané dušičky, ale, musila si je přirovnat k vám a říci si, že vy se mně více líbíte, ovšem, když jste poslušné a zbožné.

Takovými jistě zůstanete, půjdete-li aspoň jednou za měsíc, snad o prvním pátku, či neděli, ke sv. přijímání. Žádné, věřte mi, že žádné z nich, hodně přijatých, není bez užitku. Poznala jsem to na cestách našich, studijních i poutních! Žádná únava neodstrašila kněze od mše svaté, laiky od sv. přijímání.

Již časně zrána bylo v krku jako ve výhni, doušek vody či vína přinesl by osvěžení mnohým. Do mše sv. či sv. přijímání ještě několik hodin... Již krupěje potu perlily se na čele, tělo zpoceno, umdlévalo, duše s ním, ale touha po spojení s mystickým Kristem větší, silnější, zvítězila.

Nebylo dne, místa, kromě jízdy ve vlaku, abychom nehledali spojení s Bohem, který byl naší největší nadějí a posilou na všech cestách po Svaté zemi i studijních.

Popsala jsem vám aspoň trochu rozdíl mezi dětmi, které Krista znají, milují Ježíše, a těmi, které samy sobě ponechány jsou. Pomodlete se za ně slovy, jako sirotci u sester Sionských:

„Pane, odpusť jim, neboť nevědí co činí! Přiveď je svým učením k sobě, jako sv. přijímáním nás!“

— — — — —
Vypítám se, jste-li hodné doma, ve škole i v kostele. Potom vám povím ještě něco o Betlemě a Svaté zemi. Též o velbloudech a trpělivých oslích, nebo jak někdo říká, mezcích, kteří jsou dobrodinci tamějšího lidu, zvláště chudého.

Však jsem nad jedním oslíčkem zaplakala, když mu naše auto uřízlo obě nožky zadní a on žalostně zaplakal: „i—á, i—á!“

Však skoro každý majitel, jak uslyšel houkačky aut, objal svého oslíčka okolo krku a táhl jej do příkopy, kde zůstal s ním, než jsme přešli.

Vděčnost Matky Boží.

R. D. — Skutečná událost.

Daleko v krajině protestantské, kde mají katolíci často dvě až tři hodiny cesty do kostela, chtějí-li v neděli na mši svatou, žila malá Lenka. V neděli chodívala obyčejně s babičkou na protestantské bohoslužby, ale nenalézala při nich vnitřního uspokojení. Vše se jí zdálo v kostele tak smutné, ponuré, tak málo povznášející.

Katolické školy nebylo daleko široko a v její třídě byla pouze jedna katolička, Marie Bergrová. Nikdo ji nemohl vystát, neboť byla tak tichá a nikterak se nezúčastnila na rozpustilých hrách spolužaček. Nazývaly ji posměšně „katolička“.

Jednou vypadl Marii ve škole z čítanky svatý obrázek a v přestávce koloval z ruky do ruky k veliké radosti spolužaček. „Hleď!“ volalo jedno zpupné děvče, „to je obraz, jemuž se Marie klaní!“ „Přečti nápis na zadní straně,“ křičela druhá. „Poslouchejte, jak se katolíci modlí,“ křičela třetí a čtla hlasitě: „Zdrávas, Královno, Matko milosrdenství . . .“ Hlučný smích se rozlehl světnicí a drzý hlas volal: „Zdrávas, královno, Marie Bergrová!“

Zardělá, s očima plnými slzí, stála Marie a s bolestí pohlížela na obrázek. „Roztrhejte jej!“ volalo kteréśi děvče, ale vtom vyskočila Lenka a důrazně zakročila: „Netrhejte jej, není váš! Je to svatý obrázek a my nerozumíme jeho ceně. Hleďte, Marie pláče. Netrhejte jej, vždyť je to obrázek Matky Boží; dejte jej sem! A Lenka pohlédla na obrázek a dívala se naň opět a opět. Byla na něm Matka Boží, stojící na mraku, v blankytném plášti se zlatou korunou na hlavě. A na rukou držela Ježíška, jenž rozpínal ručky. Ó, jak krásný, jak milý byl obrázek, jak ráda by jej Lenka měla!

Obrátila jej a čtla: „Zdrávas, Královno, Matko milosrdenství, ži-

vote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva . . . !" A pak: „Obrať k nám své milosrdné oči a Ježíše . . . nám po tomto putování ukaž . . ."

Jak nádherné, uvažovala Lenka. Jak milá a dobrá je jistě Matka Boží, když s ní můžeme tak mluvit. V protestantském kostele ještě nic neslyšela o Matce Boží. Ano, katolíci mají rádi Marii a jak jsou proto šťastní . . . Ještě jednou docela potichu řekla: „Zdravas, Královno!" a vrátila obrázek Marii. — — —

Uplynula tři leta. Jednoho říjnového večera šla Lenka do města a ubírala se podle katolického kostela. Jasný hlas varhan a zpěvu zazníval z chrámového prostoru a neodolatelnou mocí táhl Lenku, aby vešla. Nevzpírala se. Vstoupila dovnitř a octla se v záplavě světla, jež proudilo chrámem od mariánského oltáře. Kostel byl naplněn. Oltář Královny růžencové ozdoben, tonul v záplavě světla, obklopen zbožným lidem. S kůru zaznívaly strofy mariánské písně. A Lenka jako stržena vyšší mocí, padá na kolena nedaleko oltáře Matky Boží a její ústa šeptají zbožně: „Zdravas, Královno!"

Uplynula opět tři leta. Lenka vychodila školu a odstěhovala se s rodiči do velkoměsta. Tam bylo více kostelů katolických a také dominikánský kostel. Jak užasla Lenka, když do něho po prvé vstoupila! Od té doby chodila do něho častěji. Koupila si růženec a klečívala často, majíc jej v rukou, u oltáře, pohlížejíc v roztoužení na oltář — ale nepromluvila ani slova: neuměla se modlit. Pak si opatřila modlitební knihu, ale jak málo rozuměla tomu, co v ní četla. Než přece chodila stále častěji do katolického chrámu a klečívala poblíž oltáře Panny Marie.

Byl opět říjen. Lenka klečela opět v dominikánském kostele a pohlížela se zaníceným zrakem na oltář Královny růžencové. „Ó, kéž bych vše chápala, kéž bych mohla být katoličkou," vzdychala Lenka v srdci a byla celá smutná. — Zazněly varhany a kostelem se rozléhala slova písně: „Maria, pros za nás!" Tu se již Lenka nemohla zdržet. Myslela, že Matka musí vědět o svých dětech a o těch, kdož se k ní utíkají, a po prvé jasným, zvučným hlasem zapěla: „Maria, pros za nás!" — — —

A Maria, Královna nebes, vyslyšela zbožnou prosbu. Jejím přispěním Lenka pokračovala na začaté cestě a brzy se stala katoličkou. —

Hle, vděčnost Panny Marie vůči Lence, jež jako dítě zachránila mariánský obrázek před zneuctěním.

Opuštěná a přece šťastná.

„Máme tu cirkus," neslo se městem od úst k ústům. A čím dále, tím určitější dodávány byly zprávy: „Cirkus zůstane u nás dlouhý čas. Ředitelem jeho je nějaký Španěl, paní ředitelová je Angličanka. Mnoho osob účinkuje v cirku, ale největší pozornost budí malá dívenka, kterou nazývají italským jménem „Fiammetta", to jest Plamének. Pojďme také na cirkus se podívat!" Tak se mluvilo.

Kdo byla Fiammetta? Kdy a kde se narodila? Nikdo nevěděl nic

určitého. Říkalo se, že byla nalezena u dveří jednoho kostela — umírala hladu, ředitel cirkus jí přijal do své rodiny. Ona sama nemohla se upamatovati na nic, jen že byla v cirkus „vždycky“. Potulný život se jí nelíbil, ale zvykla konečně a přilnula vděčností a láskou ke svým dobrodincům.

Řízením Božím se stalo, že Fiammetta přišla do styku s jednou vznešenou a zbožnou rodinou ve městě. Nalezla totiž na chodníku vzácné hodinky, ozdobené diamanty, šlechtickým znakem a písmeny G. R. S tímto drahocenným nálezem chtěla se vrátit do cirkus, když tu spatřila mladou dámu, hledající pozorně na ulici nějakou věc, jako by byla něco ztratila.

Přistoupila k ní s otázkou: „Ztratila jste něco, milostivá paní?“

„Ano, má maličká, ztratila jsem hodinky.“

„Zde jsou,“ pravilo dítě, „ležely tamhle na chodníku.“

Plna radosti přijala dáma hodinky a divila se, že dívka odmítla nabízenou odměnu.

„Tedy mi pověz, čím bych ti učinila radost,“ pravila paní hraběnka. Ona dáma byla totiž hraběnka R.

„Prosím vás tedy,“ řekla Fiammetta, „abyste mne objala a dala mi políbení, neboť nemám již maminky a nikdo mne nikdy nepohladí ani neobejme ani nepolíbí.“

„Chudinko maličká . . .“ A paní hraběnka jí s upřímnou láskou políbila a vzala do náručí s láskou mateřskou. Hovořila s ní dlouho, a když se dověděla, že účinkuje v cirkus a že je duchovně opuštěná, umínala si věnovat jí všemožnou péči.

Odebrala se k panu faráři. Ten již dříve o Fiammettu se zajímal a pro ni pracoval, a když po dlouhém pátrání zjistil, že vůbec ještě nebyla ani pokřtěna, rozhodl se, že ji naučí katechismu a připraví ji na svatý křest a první svaté přijímání. Bylo třeba začít hned a použít času, dokud cirkus v městě zůstane. Hraběnka byla ochotna sama Fiammettu vyučovat pravdám svatého náboženství a měla ji u sebe v zámku každého dne aspoň dvě hodiny. Večer ve vrátila maličká vždycky do cirkus, ředitel jí potřeboval k večernímu představení.

Čím více poznávala naše katechumenka pravdy svaté víry, tím více se otvírala její duše teplu lásky Boží. Rozsévala okolo sebe květy lásky, poučovala i v cirkus ty, se kterými se stýkala.

Konečně nadešel pro Fiammettu vzácný den. Bylo 15. srpna. V bělostných šatech přišla do kostela, radost zářila z jejích tváří. Obrovské zástupy lidí se shromáždily, aby byly přítomny posvátným obřadům svatého křtu. Pan hrabě byl při křtu kmotříčkem, paní hraběnka byla kmotříčkou.

Dokončení příště.

Život dítek Božích. Promluvy a úvahy o milosti posvěcující a pomáhající. Napsal Karel Lutislav. Nákladem Cyrilo-metodějského knihkupectví Gustav Franci v Praze. 80 177 stran Kč 9.50, poštou Kč 10.50.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM, v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

Ročník 16.

Prosinec 1928.

Číslo 4.

**Soška Jezulátka
na místě narození Páně v Betlemě. (O vánocích)**

Zpívejte Hospodinu . . .

B. Dlouhá. — K rořátům.

Maminka sedí u harmonia, Lidka a Karla s obou stran jako anděličkové se slavného obrazu Rafaelova: Lidka ten zamyšlený, Karla ten čtveračivý s podepřenou pusinkou. Lidka si už chvíli vyklepávala na harmoniu nějakou školní vlasteneckou písničku; pak se Karla domluvila, aby jí Lidunka pustila ke klávesám a jen dole šlapala, protože Karliny nožky ještě nestačí na pedály. Lidka jí vyhověla a Karla vykonala všechny přípravy: Dala si na „pult“ knížku s obrázky a říkánkami místo not, pak „hrála“ nějakou roztodivnou melodii a zpívala k tomu:

Pekař peče housky,
uštípuje kousky . . .

Lidka se smála a šlapala, ale po chvíli je to obě omrzelo a poprosily maminku, aby jim zahrála sama.

Maminka tedy sedí a „přebírá“ klávesy, příjemné zvuky po té Karlině indiánštině zkolébaly Lidku i Karlu do tichého přemýšlení.

„Mami,“ přerušila teď Lidka, „všimla jsi si, že včera, když jsme zpívali „Otcovský dům, ach, to je ráj,“ že strýček si tamhle v koutku utíral oči? Snad plakal? . . .“

„Možná,“ řekla zamyšleně maminka. „Vzpomněl si na náš otcovský dům, na starou kovárnu, na to, jak jsme tam s rodiči, tvým dědečkem a babičkou, taky zpívali. Zastesklo se mu.“

„To je divné, maminko, mně při zpěvu taky bývá do pláče a nevím, proč. Přece nejsem pryč, jsem doma u tebe a u tatínka.“

Maminka hraje nějaké tichounké melodie, hledí někam daleko; mlčí. Potom mluví tiše do hry:

„Je pravda, že při zpěvu a hudbě, zvláště při krásném zpěvu a hudbě, míváme nějakou vznešenou radost, ale také jakýsi stesk. Myslím, že je to stesk po nebi, po tom pravém domě otcovském, kde uslyšíme zpěv andělů a svatých, chválících Boha . . . takovou krásu, které tady na světě ucho lidí neslyšelo.“

„Mají anděličkové taky harmonium?“ ptala se Karla.

„Mají, a housličky a harfy a trubky, vidí, maminko? Viděla jsem to tak na obrázku,“ povídá Lidka.

„Tak si to malíř toho obrázku představoval,“ řekla maminka. „Však, kdo přijde do nebe, uvidí i uslyší.“

„Mami, mně je to tak divné, když některá spolužačka řekne: „My doma nezpíváme.“

„Ovšem, je to smutné. A smutné je to i tam, kde zpívají jen světské písně, nebo dokonce písně špatné.“

„Která píseň je špatná?“

„Ve které není ani nejmenší ohlas slávy Boží.“

„Mami, je v „Trávě zelené“ sláva Boží?“ stará se hned Karla.

„„Jel“ „Není!“ Zároveň řekly maminka i Lidka. Karla hledí s jedné na druhou.

Lidka se ptá: „Jak to, maminko?“

„Tak poslouchej:

Usýchala travička,
spadla na ni rosička . . .

Kdo dává slunce i rosu?“

„Pán Bůh.“

„Nu vidíš, musíš si umět taky domyslit. A hlavně: Chtít zpěvem Pána Boha chválit. Neboť *k tomu* nám Pán Bůh umění zpěvu dal. A pak poznáš snadno dobrou a špatnou píseň.“

„Mami, to asi není mnoho dobrých písní,“ povídá Lidka zamyšleně, když si v duchu přebírá písně podle maminčina rozdělení.

„Ó, je, mnoho jich je. Celé stovky žalmů jsou překrásné písně chvály Boží. Naši předkové je znali. Denně jsou zpívány v klášterních chrámech. Náš svatý Václav je horlivě a rád zpíval. — Ale jiné písně jsou prázdné jako sláma a ještě jiné špatné a ošklivé jako kaluž.“

„Mami, znáš také nějaký žalm?“

„Ovšem, a znám takové, ve kterých Duch sv. lidí ke zpěvu vybízí. Poslechni:

„Zpívejte Hospodinu píseň novou,
neboť jest divné věci učinil . . .
Zvuk vydejte, prozpěvujte
a žalmy zpívejte!“

Nebo:

Chvalte Pána zvukem trubek,
chvalte ho na harfě i lyře.
Chvalte ho bubínky a koncerty hudby,
chvalte ho houslemi i loutnami.

Mnohokrát při mši sv. volá i církev svatá, její kněží, k nám: Zpívejte, zpívejte Hospodinu! A sv. Pavel pobízel Efeské: Buďte proniknutí Duchem sv., zabývající se žalmy, hymnami a písněmi duchovními, zpívající a hrající v srdcích svých na čest Pánu a vzdávající ustavičné díky za všechno.“

„Mami, naučíš mne taky zpívat žalmy?“

„Jeden již umíš: Velebí duše má Hospodina . . .“

„Ano, ach, ano, mami, tu píseň Panny Marie, víš?“

„Ano. V mém žaltáři jsou všechny. Půjčím ti jej. A teď zpívejte se mnou:

„Velebí duše má Hospodina . . .“

Děti zpívají, Karla jen chytá slovíčka, neumí ještě dobře.

A když maminka odešla, zpívá si Karla do nekonečna „Trávu zelenou“ v přesvědčení, že chválí Boha také a lépe tomu rozumí. A Lidka si myslí: On to Ježíšek od ní taky přijme, od té pletichy malé . . . Nu, hledme, jak to zrovna pletichá:

Trávo, trávo, trávo zelená . . .
Kdo ji trhá, píchne ho . . .“

„Ale Karlo! . . . Ta tráva ho píchne?“

„Ale ne! . . . Růže, růže, růže červená . . . To jsem se spletla!“

Jak se Václav dověděl, co andělé zpívali.

Fr. Jeronym.

„Václave, nyní přines knihu knih!“ Malý Václav šel ke skříní, vzal a objal knihu, jež byla téměř větší než on, již však miloval nade vše ostatní. Byla to na pergamenu psaná kniha Písma sv. Položil ji na stůl. Usedl opět vedle svého učitele kněze Pavla. Radostí mu zářily oči. Nyní bude čísti o Ježíškovi. Ale co?

„Záhy budem slavit nejradostnější svátky — Narození našeho Pána. Najdi ono místo v evangeliu sv. Lukášel!“ Václav četl: „V té době vyšel rozkaz od císaře Augusta, aby se vykonal soupis celé říše...“ Četl o narození Ježíška v betlemském chlévě, o andělu, jenž se zjevil pastýřům, o množství andělů, kteří zpívali: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!*“

Zde se Václav zastavil. Své velké krásné oči upřel na kněze Pavla a pravil: „Otče, co znamenají tato slova: „*Pokoj lidem dobré vůle?*“

Dobrý kněz se usmál. „Pro život každého křesťana jest nesmírně důležité věděti, co jest to *býti dobré vůle*. Opakem *dobré vůle* jest *zlá vůle*. Ten je *zlé vůle*, kdo se raduje ze zla. Kdo nikdy nelituje a *nechce* litovati svých hříchů, ačkoliv poznává, že je na špatné cestě, kdo úmyslně hromadí hřích na hřích a odmítá napomínání anděla strážného, kdo „hřeší proti Duchu sv.“ — ten je *zlé vůle*. Jako někteří pohané a nepřátelé církve, kteří zatvrzele odpírají poznané křesťanské pravdě a ji tupí.“

„Otče, odkud to, že může býti někdo *zlé vůle*?“

„Slyšels, o Jidášovi, který byl *zlé vůle*; když nedbal na napomenutí Kristovo, tak „*dábel do něho vešel*“. *Zlá vůle* jest v tom, kdo se svým nekajícím hříšným životem přidal k ďáblu. Jiný druh *zlé vůle* jest u těch, kteří nevědí, co mají chtíti, zda zlo-čí dobro. To jsou ti, kteří nechtějí zholat nic. Jsou jako korouhvička na věži: klátí se, jak vítr věje — jednou k dobru, hned zas ke zlu — k hříchu. Zla se neštítí, po dobru netouží. Tato *zlá vůle* jest též hříchem, neboť Ježíš řekl: „Kdo není se mnou, je proti mně,“ — nechtíti dobro, jest totéž, jako chtíti zlo. To jsou ti vlašníci, jež vyvrhne Pán ze svého království. Kde v srdci neplane touha po Ježíškovi, tam není jeho narození — vánoc. Tam andělé nezpívají: „*Pokoj lidem dobré vůle!*“

„Otče, nyní již chápu, co je *dobrá vůle*! Když *zlá vůle* jest radost ze zla — hříchu, *dobrá vůle* je radost z dobra — ctností. Když *zlá vůle* jest *odpor* nebo *lhostejnost* k dobru, *dobrá vůle* jest *touhou* po dobru!“

„Ano, Václave, výborně! *Láska* je prvním vznětem a hnutím duše k dobru, bez ohledu na jeho přítomnost či vzdálenost, *touha* je vznětem a hnutím duše k dosažení dobra vzdáleného. Největším dobrem pro duši je býti spojenu s Bohem. Když jsme v hříchu, jsme od Boha vzdáleni. Touha po dosažení milosti, touha po čistotě a zbožnosti, touha po Bohu je *začátkem dobré vůle*. Když marnotratný syn pojal odpor proti svému hříšnému životu, když jsme nešťastní nad svými opakovanými hříchy, když máme radost i z nejmenšího dobrého skutku, hle, Václave, to je naše *dobrá vůle* v začátku.

Touha po dobrém je nejkrásnější adventní modlitbou, nejkrásnější přípravou na příchod Páně ze svatostánku do naší duše. Ale *jen touha* nestačí. Dobrá vůle touhou začíná, pokračuje *skutkem*. Nestačí mávati křídly, nýbrž nutno dáti se v let. Touha praví: „Kéž bych mohl —“, dobrá vůle praví: „Chci!“ — Chci slávu Boží a spásu duší, ovšem i své duše. Chci, i když by to bylo těžké! Václave, chceš býti *dobré vůle*?“ —

„Ano, otče! Chci slávu Boží a spásu duší, ovšem i své duše!“ —

A sv. Václav nezapomněl na tento svůj slib. Byl dobré vůle po celý svůj život, který byl neustálým chtěním slávy Boží a spásy duší, což je největší sláva Boží.

Dnes si krátce všimněme, jak pracoval o rozmnožení slávy Boží v Čechách. Starý životopisec praví: „Blažený Václav z vůle Kristovy kdysi zvolený kníže, vyrostl z chlapeckých let. Zářil květem půvabného jinošství a vše, co mu bylo od učitele písma pověřeno, hluboko v duši přemítaje, ducha jsa horoucího, snažil se vše vyplniti skutkem, co postřehl sluchem.“

Sám nechtěl vládnouti. Chtěl, aby Kristus v Čechách vládl. Proto chtěl, aby křesťanství zatlačilo pohanství, které bylo na začátku jeho vlády silné. A to se mu s pomocí Boží podařilo. Sloužil Kristu a snažil se co nejvíce oveček přivést do jeho ovčince. Když někteří obrácení nechtěli zanechat pohanských zvyků, a když po dobrotě s nimi nemohl nic spravit, tu je pozval k sobě a velkými důtkami je zbil a tak podle apoštolských zvyků jim domlouval, je trestal až se stali hodnými syny svaté církve.

Věděl, že nejkrásnějším viditelným znamením slávy Boží na zemi jsou kostely, proto se rozhodl postavit kostel sv. Víta v Praze. Žádal o dovolení řezenského biskupa, který mu s radostí dovolil slovy: „Kostel tvůj již překrásně před Pánem vystavěn stojí!“ To znamená, že, kdyby se mu snad pro nějakou velkou příčinu nepodařilo kostel postavit, Pán Bůh to přijme, že byl dobré vůle, jako kdyby kostel postavil. Avšak Pán Bůh mu dopřál dobrou vůli uskutečnit. Kostel sv. Víta postavil a sám v něm byl později pochován. Na místě malého kostelíčka sv. Václava postavil později Karel IV. nynější velechrám svatého Víta.

Malí přátelé! Hleďte, my všichni jsme na křtu svatém a při prvním sv. přijímání slavně slíbili, že se odříkáme *zlé vůle* — ďábla. Nuže, *buďme dobré vůle* a pracujme o rozšíření slávy Boží až do posledního dechu, jak na venek veřejným vyznáváním naší víry, tak uvnitř naší duše. O tom, jak šířil sv. Václav slávu Boží ve své duši, vám povím příště. Nyní zbožně u jeslí zpívejme: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!*“

V Betlemě.

M. Alfonsa.

Nesem vám novinky, poslouchejte, z betlemské krajinky, pozor dejte! Ano, jsou to novinky milé a radostné, vzpomínky krásné a vzácné a pochopiti je dovede jenom ten, kdo již klečel na tom místě posvátném a líbal půdu, na níž stály jesličky, kde Spasitel se zrodil.

Znáte naše krásné betlemy pod stromečky v rodinách i v kostelích, zvláště slovácké, kde pastýři mají své kroje, valašské a různé jiné umělecké. Žádný z nich však nevyrovná se Betlemu pravému.

Jeli jsme tam z Jerusalema. Nastával už večer, šerilo se, v dálce na obloze objevila se hvězda večernice.

„Jistě jsi byla sestrou oné, která vedla sem tři svaté krále,“ šeptla jsem, hledíc na ni. „Nebo ty sama jsi také tajemství svaté noci a průvod tří králů viděla?“

A za ní andílci rozžehli druhou a třetí a čím blíže k Betlemu, tím více jich přibývalo. Jako by se bály, abychom v cizině, tak daleko vzdáleni od matičky vlasti, ze všech zemí, které jsme projeli, nejkrásnější, nezbloudili. Na pomoc jim přispěchal i měsíček. Vydal své nejkrásnější světlo, abychom Betlem svatý v šeru podvečera dobře viděli a mohli dětem našim u nás o něm psát a vyprávět.

V srdcích svých jsme si nesli velký oheň, světlo sv. víry, tedy bylo světla dost. Vyjeli jsme z Jerusalema k šesté hodině. Z Jaffské brány, židovskou kolonií, podle oční kliniky a nádraží na širokou, pěknou cestu.

Jako stín zahlédli jsme zbytky terebintového stromu, pod kterým Panna Maria často odpočívala, když chodila z Betlema do Jerusalema a zpět.

V dálce před námi volala nás k občerstvení „Studnice sv. tří králů“, kde ze zbytků je možno soudit, že byla kdysi umělecky zdobena. Pověsti praví, že zde i kostel kdysi stával.

Každý mimojdoucí se tam zastaví a ochutná vody. I Arab s uctivostí tak činí. Nám nebylo se možno zastaviti a zajíti tam, stmívalo se kvapem.

Měsíc plnou září osvětlil vlevo na návrší klášter sv. Eliáše. Náleží Rekům, stavba je starožitná, zámku podobná a pevná, aby chránila je před útoky nevěřících. Kolem něho pěkný olivový sad, plný pohádek a stínů ve chvíli, kdy jsme jeli mimo. Nedaleko kláštera je kámen s vytačenou postavou člověka a vypráví se o něm, že zde, na tomto místě odpočíval prorok Eliáš, který prchal před ukrutnou královnou Jezabelou.

S téhož místa je úchvatná vyhlídka na Betlem i Jerusalem. Na místa zrození a umučení velké Lásky.

V šeru zahlédli jsme pole, které je plné kaménků. Legenda praví, že Spasitel šel podle něho z Betlema do Jerusalema. Rolník tam sel hrách, a když byl tázán, co tam seje, řekl kamení.

„Kdo kamení seje, bude kamení také žíti!“ řekl prý Spasitel. Od té doby že je plno kaménků na poli stále.

Podle zbytků města Rámy, kde povražděna byla za krále Herodesa všechna nemluvňátka, nedaleko zřícenin zaběhl se hrob Rachelin. Rachel byla dcera Labanova, kterou Jakub za manželku pojal, ona se stala matkou Josefa a Benjamina, při narození tohoto zemřela a zde Jakubem pochována byla.

Za pomníkem již se nořil ze šera, osvětlen září měsíce — Betlem. Za okamžik stanula auta u kláštera františkánů, obětavých strážců všech posvátných míst ve Svaté zemi. U chrámu Narození Páně.

Mlčky jsme se seřadili a vstoupili do chrámu, po schodech sestoupili do jeskyně Narození Páně. S jakou láskou a úctou líbali jsme posvátné místo, kde se zrodila největší Láska . . . ! Nebylo zde Jezulátka, ani jesliček, ale nám nebylo třeba důkazů, my věřili, že zde božské Dítko dřímalo, a vroucně líbali jsme obě místa památná, zazpívali:

„Narodil se Kristus Pán!“

Slavili jsme tam svoje vánoce, Ježíškovi děkovali za ty dary a milosti veliké: za to, že nám popřáno bylo přijít sem a za dar sv. viřy. Ve chvíli našeho klanění neslyšeli jsme nad sebou andělských zpěvů jako kdysi pastýřové, ale v duše naše snesl se pokoj a míř.

Za dar jsme sem přinesli svá srdce, prosby, modlitby i utrpení. „Přijmi, vezmi si od nás všechno, Ježíšku, co ti neseme!“ Toužila jsem: „A vzpomeň si, až budeš velké, vzácné dary lásky a milosti rozdávat, i na naše dětičky tam v československé vlasti, daruj jim z těch darů.“

Modlíc se za drahou vlast, vzpomněla jsem si na vás, děti! Nezařmoutíte Ježíška nikdy těžkým hříchem? Netušíte, jak se krásně žije tomu, kdo neví, co je těžký hřích, neurazil jím Boha, ani důstojnost své duše.

Polský kněz františkán uvítal nás u jeskyně. Děkoval za lásku, kterou jsme sem Ježíšku přinesli.

Pomodlili jsme se desátek růžence „Kterého jsi, Panno, v Betlemě porodila“, prohlédli sošku Jezulátka, která o Štědrém večeru o půlnoci na místo narození a jesliček bývá kladena, odešli jsme do svých pokojů, odložit malá zavazadla.

Vystoupila jsem na terasu kláštera . . . Celý kraj večerní bílý byl, jako by se koupal v měsíčním jasu. Domy bílé, do kopce stavěné ve stínu palem a oliv. kvnuly mi v pozdravu.

„Mnohý kámen kolem nás moh' by ti vyprávěti o kouzlu svatě noci!“ volaly ke mně, větřík přinesl to poselství.

Ale nerozuměla jsem jejich řeči kamenné. Chvílemi se rozšuměly koruny palem. oliv, šeptaly mojí duši o kráse Betlema. Naslouchala jsem jim, hledíc do dále a zkoumajíc, kterým směrem přišli koledníci, odkud sv. tři králové.

Pobožně, pokorně, v mlčení svatém, naslouchala jsem tajemným šepotům jasné noci nade mnou a okolo mne. Zdálo se mi, že zde je jiný svět, krásnější než mimo Betlem.

Chvílemi zavanul silný vítr, ale neodstrašil mne. Kouzlo Betlema zdálo se mi krásnější. čím více světěl přibývalo v oknech domů a domků na strání kolem. Zdálo se, že to hvězdy na zem sestoupily, přišly se velké, svatě Lásce poklonit jako my, čekají, až nastane klid noční.

Nevím, jak dlouho jsem v rohu terasy snila a hvězdu, která sem přivedla sv. tři krále, mezi ostatními hledala. Již se ztrácela světélka v oknech, kolem všude ticho posvátné, skoro sama jediná jsem tam byla. když jsem se ohlédla kolem. Odešla jsem do svého pokoje a z něho ještě dlouho a dlouho hleděla do jasné noci.

Časně ráno mše svatá u oltáře jesliček. Oltář Narození, který dříve náležel také františkánům, mají v moci nesjednocení Řekové. Mši sv. sloužil náš duchovní vůdce pouti, košický pan biskup Čárský ze Slo-

venska. Všude nabádal k horlivému sv. přijímání a při každé příležitosti měl k nám krásné promluvy.

Tak i zde . . . Při mši svaté rozléhaly se jeskyní naše krásné koledy

„Nesem vám, novinky, poslouvejte,
z betlemské krajiny, pozor dejte!
Slyšte je pilně a neomylně, rozjímejte.“
Syna porodila čistá Panna,
v jesličky vložila Krista Pána.
Jej ovínila a zavinula plenčičkami.“

Zpívali jsme jednu koledu za druhou Ježíškovi. A když zazvonili k sv. přijímání, po kolenou jsme se přiblížili k oltáři a biskup vložil do jesliček našich duší Ježíška v podobě sv. Hostie . . .

Jak milé, šťastné to byly hody vánoční . . . Mlčky, klečíce jako tři králi a pastýři, jsme se klaněli Ježíškovi. A nad námi na schodišti plno Betlemanek a dítek v pravých betlemských krojích . . . S růženci v rukou zbožně hleděli na naši pokoru.

Ó, krásné to byly vánoce . . .

A víte, co nám náš biskup na tom posvátném místě řekl?

„Kristus sestoupil na zem mezi nás v podobě dítěte proto, abychom se všichni stali nevinnými dětmi, totiž, měli čisté duše jako dítě, které hříchu dosud nepoznalo. Toho docílíme, když hodně často se budeme spojovati s Kristem ve sv. přijímání!“

Po této mši svaté byla druhá v jeskyni nemluvnátek, u nového oltáře, darovaného moravskými poutníky, kde opět zpívány koledy a byla modlitba sv. růžence.

Prohlédli jsme oltář sv. tří králů, sv. Josefa, Eusebia, sv. Jeronyma a sv. Pavly a její dcery. vše v jeskyni.

Posnídali jsme a nastoupili cestu do Hebronu, sídla Abrahama.

Po krásném Betlemě jsme se ohlíželi, dokud nám nezmizel v dáli za zelení oliv.

Z našich duší však nikdy nevymizí vzpomínka na tyto naše krásné vánoce. Kdykoliv rozezvučí se v našich kostelích „Narodil se Kristus Pán“, v duchu poklekne v betlemské jeskyni a staneme se dětmi s duší čistou, bez hříchu, milující Krista . . .

„Kéž se takovými stanou i všechny naše děti!“

— — — — —
(Příště vám napíši něco o velbloudech.)

Ročník 16.

Leden 1929.

Číslo 5

Svatý Václav se učí ctnostem.

Hvězdičky svatého Václava.

Fr. Jeronym.

Byl večer. Frantík stál před domkem a zamyšleně se díval na nekonečné nebe poseté hvězdami. Ani neviděl, že přichází velebný pán. „Kam to hledíš, Frantíku?“ — „Velebný pane, čím to je, že to nebe plné hvězd je tak krásné, že od něho nemůžeme odtrhnout oči?“ — „Nevíš, kdo učinil nebe a hvězdy? — Každé dílo chválí svého tvůrce a proto nebesa svou krásou vypravují slávu Boží.“ —

„Dřív než jsem začal chodit do školy, běhával jsem večer po lukách za naším domkem, a když se na nebi objevovaly hvězdy, tu jsem vyskakoval a chtěl jsem rukou některou z nich pro sebe chytit. Nyní, když už od pana učitele vím, jak jsou od nás ohromně daleko, již sice za nimi nevyskakují, ale stále si myslím, jak by to bylo krásné, kdybych měl aspoň jednu takovou hvězdičku!“ —

Velebný pán se na hochy vážně zahleděl a pravil: „Ne jen jednu hvězdičku, nýbrž celé nebe plné hvězd můžeš vždy mít, chceš-li — ve své duši! Každá ctnost je zářící hvězdičkou na nebi naší duše.“

„Velebný pane, co je to ctnost?“ — „Ctnost je dobrá vlastnost, která jest v nás pevně zakořeněna. Pomáhá nám žítí podle učení Ježíše Krista. Každou ctnost můžeme si osvojiti sami, když nikdy nechceme nic zlého. Jen tři ctnosti nám toliko Pán Bůh sám může dát. Na ty jsme příliš slabí. Víš, které to jsou?“

„Ano. Jsou to: víra, naděje a láska.“

„Božské ctnosti tvořily základ svatosti našeho svatého Václava. Kolem těchto tří stálic se otáčely všechny ostatní hvězdy-ctností na nebi jeho duše.

Věrou byl přesvědčen o pravdivosti zjevení Božího a učení církve, jež mu svatá Ludmila vykládala s knězem Pavlem. Z víry poznával cestu do nebe k Ježíškovi, a že každý hřích Ježíška uráží a zarmucuje. Proto se sám varoval hříchu a snažil se zameziti hříchy pohanských velmožů, kteří nadávali, že si váží kněží, ale marně. Od své víry se nedal svatý Václav odvrátiti ani jejich hrozbami. Svatý Václav vše trpělivě a neoblomně snášel v pevné víře spoléhaje na Boha. Pro svou víru zemřel a víra mu otevřela rajskou bránu. —

Nadějí se sv. Václav utíkal pod Boží ochranu. S klidnou nadějí v duši doufal, že Bůh mu dá všechny potřebné milosti ve všech zkouškách a pokušeních, ve všech strastech tohoto života a pak konečně život věčný. A nikdy se nezklamal. S pomocí Boží přemohl všechny nepřátele a stal se nakonec velikým světcem. —

O lásce sv. Václava si ještě jednou přečti ve *druhém a třetím čísle „Pán přichází“*. —

Modlí se hodně k sv. Václavovi, aby ti vyprosil u Ježíška vzrůst těchto tří Božských ctností, od nichž závisí naše svatost. Často si opakuj před svatostánkem: „Ježíšku, v tebe *věřím*, v tebe *doufám*, tebe nade všechno *miluji*!“

Frantík poslouchal ani nedutal. Nyní se opět zahleděl na nebe plné hvězd a již si představoval, že tak asi vypadala duše sv. Václava, plná

ctností. Zatoužil vědět, jak se jmenovaly. „Nemohu ti je dnes všechny vypočítat. Povím ti jen o třech, které jsou po Božských ctnostech nejdůležitější pro náš duchovní život. Jsou to: *pokora, chudoba, poslušnost*. — Když se sv. Václav dověděl o lásce Ježíškově k nám, chtěl býti Ježíškovi podoben.

Sv. Ludmila ho zavedla ke svatostánku a vyprávěla mu, jak by se měl učit od Ježíška. Pravila mu, že ctnost v nás vzniká, když často konáme dobré skutky, když se přemáháme a bojujeme s chybami a hříchy. A to vytrvale, věrně až do smrti. Na tomto boji závisí spása naší duše.

O *pokoře* Ježíška ve svatostánku pravila: „Ve způsobě chleba jest Ježíš skryt, jako kdysi v Nazaretě se zdál nepatrným Synem P. Marie. Jako tehdy byly jeho dokonalosti skryty před očima lidí, tak i ve svatostánku je ukrývá, aby z nich obohacoval ty, kteří Ho přijímají do srdce. Očima nevidíme jeho všemohoucnosti a moudrosti, ale věrou žasneme nad jeho pokorou v Betlemě, na kříži, v hrobě a nejvíce když přichází k nám do srdce.“ — Svatý Václav se proto snažil připravit své srdce Ježíškovi též úplnou pokorou. Nejprve vždy hleděl poznati své nedostatky a pak se upřímně z nich vyznal ve sv. zpovědi. Ačkoliv tak vynikal vědomostmi, že se mu všichni divili, přece nic o sobě nemyslel — než, že vše jest darem Božím a on sám nic není. — Ačkoliv byl knížetem, přece se nevyvyšoval a neštítel ani těch nejubožejších lidí a nosil jim sám dary až do špinavých a zapáchajících světniček.

O *chudobě* Ježíška ve svatostánku pravila babička sv. Václavovi: „Ježíšek, Pán nebe a země, nezvolil za své přebývání zde mezi námi nějaký kus zlata nebo perlu, nýbrž pouhý chudičkový chléb. Ačkoliv Jemu stavíme krásné chrámy, pro sebe chce vždy jen hostii, aby se nám mohl dát za pokrm. Neurčuje si místo. Nemá, kam by hlavičku položil k odpočinku.“ — Sv. Václav zůstal stále v srdci svém chudý. Ačkoliv mu patřilo velké knížectví, přece to nepovažoval za svůj majetek, nýbrž si jen myslel, že je správcem statků Božích. Nelpěl na majetku. Poděloval štědře chudé a z lásky k chudobě chtěl jíti do kláštera a dáti knížectví svému bratru Boleslavovi.

„*Poslušnost* byla nejmilejší ctností Ježíškovou,“ pravila sv. Ludmila. „Jako dítě poslouchal Panny Marie a sv. Josefa, svého nebeského Otce byl poslušný až k smrti. Nejpodivuhodněji se jeví Ježíškova poslušnost v nejsvětější Svátosti. Na slovo knězovo přichází s nebe na oltář. Jeho božská moc a dobrota poslouchá hlasu lidského. Kněz Ho zavírá do svatostánku a Ježíšek se nebrání. Nechá se vystavit v monstranci a rozdělovat mezi lidi ve sv. přijímání.“ — Sv. Václav si též zamiloval ctnost poslušnosti. Když ho jako čtyřletého hošíka poslal tatínek Vratislav do školy, šel rád a ještě raději se učil. Poslouchal svého učitele jako tatínka a babičky. Po smrti tatínkově i babiččině. poslouchal maminky Drahomíry tak rád jako všech ostatních. Nezapomínal však, že Boha sluší více poslouchati než lidí; neboť když Drahomíra naváděna pohanskými velmoži chtěla sv. Václava odvrátit od cesty svatosti, tu sv. Václav se vzepřel a řekl: „Proč mi bráníte, abych se naučil zákonu Pána našeho Ježíše Krista a poslouchal jeho přikázání?

Protiví-li se vám Kristu sloužití, proč aspoň jiných nenecháte? Byl-li jsem až dosud pod vaší péčí a mocí, od nynějška ji odmítám a Bohu všemohoucímu z upřímného srdce chci sloužit!" —

To si, Frantíku, pamatuj! Když Bůh rozkazuje chtít dobro, nikdo na světě nám nesmí rozkázat chtít zlo. V tom nikoho nesmíme poslechnout!

Uč se od Ježíška jako svatý Václav. Musíš jen chtít, musíš jen trochu povyskočit a budeš mít duši plnou hvězdiček!"

Opuštěná a přece šťastná.

P. V. Vošahlík. — Dokončení.

Nově pokřtěná přistoupila pak ke stolu Páně. Co dalo se asi v její duši, když přijala svého Spasitele...? Dlouho, dlouho vzdávala díky.

„Zdá se mi, že se dotýkám nebe," pravila, když vyšla z kostela.

Po snídani u paní hraběnky projevila Fiammetta přání, že by ráda měla svatý škapulíř, že chce umřít se svatým škapulířem pod ochranou Panny Marie.

„Dobře, dceruško, zítra promluvím s velebným pánem a on tě obleče do svatého škapulíře."

„Ještě dnes, prosím vás," sepjala ručky, „pěkně vás prosím, neodkládejte!"

Hraběnka se divila, skoro se až ulekla, proč dceruška tak úpěnlivě prosí. I vzala ji hned s sebou k panu faráři. Fiammetta byla přijata do bratrstva svatého škapulíře Panny Marie Karmelské a radovala se z toho, že má nyní zajištěnou ochranu Rodičky Boží pro hodinku smrti. Ještě si vyprosila požehnání od paní hraběnky: „Požehnejte mi, jako byste byla moje maminka!" — A provázena jejím mateřským požehnáním, odešla do círku.

Marně prosila, aby měla prázdnou aspoň v tento posvátný den. Jen to jí bylo dovoleno, že smí celý den, tedy i při večerním představení, mít na sobě bílé šaty a na hlavě věnec růží, kterými byla ráno ozdobena...

Divadlo začalo. Hlediště bylo vyplněno do posledního místa. Celé město se zajímalo o malou „rytířku". Lidé, kteří ji viděli ráno v kostele, přáli si ještě jednou ji spatřit. Neboť plakáty ohlašovaly, že toho večera bude představení poslední.

Davy obecnstva zajásaly, když malá „rytířka" Fiammetta přijela na koni. Malý to byl koník, pony, ale do běhu rychlý. Tryskem uháněl po závodisti, jako by se pyšnil dovednou rytířkou, která jej řídila. Neseděla při tom, nýbrž klečela jako při modlitbě. Úsměv jí pohrával okolo rtů a oči její byly upřeny vzhůru, jako by hleděly na něco nadpozemského... Jak hezky jí slušely šaty bílé jako padlý sníh a růže okolo hlavy!

Najednou výkřik hrůzy zazněl se všech stran. Fiammetta spadla, spadla zrovna před koně, ten v plném trysku přes ni, přes její útlou hrud.

K dívce smrtelně zraněné přiskočila první paní hraběnka R. Fiammetta ji poznala a otevřela ústa, chtěj promluvit. Trochu krve vyřinulo se jí z úst. Zvedla ruku, přiložila ji k srdci, vzala svatý škapulír a šeptala: „Podívejte se — jistě nebudete plakat — věděla jsem dobře, že nejsvětější Panna chce mne mítí dnes u sebe v nebi — na svůj svátek.“

To byla její poslední slova. Údy jí počaly tuhnouti, sepjala ruce a vydechla naposled v náručí své kmotřičky, která jí láskou mateřskou osladila poslední dny života.

Hraběnka si vymohla, že pohřbíti směla zemřelou „dcerušku“ ve své rodinné hrobce, kdež zavěsila na bílý kříž onen věnec růžový, jenž ji zdobil v nejkrásnější den jejího života. Nápís náhrobní oznamoval její jméno a onen šťastný den, kdy otevřelo se jí nebe.

*Fiammetta. 15. srpna 18**.*

Kdož by si nepřál vzpláti takovým plamenem lásky k Pánu Ježíši a k jeho nejsvětější Matce — a býti tak šťastným, jako Fiammetta!

Ďáblí nohy.

Fr. Reginald.

Maleeh byla malá Čínanka, o níž vám chci vypravovat. Od své pohanské matky byla pohozena na cestě, sotvaže jí bylo několik dní. Ale dobrá Matka nebeská, blahoslavená Panna Maria, poslala dítěti ihned anděla strážného. Šla náhodou touto cestou misijní sestra, jež celý svůj život zasvětila ubohým Číňanům, a našla děťátko zabalené v cáry. Vzala ubožátko a s něžnou péčí je odnesla do útulku pro děti, kdež se o malou Maleeh dobře postarali.

Byla hodné, chápavé děvčátko, jež sestrám a velebnému pánu misiónáři působilo mnoho radostí. Poněvadž však nemohly děti zůstat stále v ústavě, hledaly sestry hodné rodiny, které by si je vzaly k sobě. Maleeh se dostala do hodné rodiny čínské, jejíž členové byli zbožnými katolickými křesťany a mnoho pomáhali misiónářům v obtížném díle. Bděli nad dítětem, učili je modlitbě a práci a posílali je pilně do školy.

Ale pomalu se počala jevit v srdci dítěte zvláštní pýcha a vzdorovitost. I velebný pán misiónář naříkal, že Maleeh už není pilná, a usoudil, že Maleeh nemůže s ostatními spolužačkami přistoupit k prvnímu svatému přijímání. To působilo pěstounům velkou bolest a pozorovali dítě ještě bedlivěji. Tu slyší jednoho dne před domem křik a vidí, jak jejich Maleeh je obklopena houfem dětí. „Hle, ona má ďáblí nohy,“ křičely a ukazovaly na Maleehiny nezkomolené nožky. „Ty nejsi Čínanka, máš ďáblí nohy,“ křičely opět. „A přece jsem Čínanka,“ volala Maleeh ve svatém rozhorlení. „Pravily jste, že nejsem Čínanka, ale já chci být Čínankou.“ „Ale dítě,“ těšili ji pěstouni, „jsi Čínanka a my všichni jsme Číňané. Dítěm Božím být je hlavní věcí a proto se musíš modlit za ubohé pohany, kteří ti tak ubližují. Nevědí, co činí.“

Jakási stará Čínanka naslouchala křiku dětí a její zlobné oči svítily

jako uhlíky při zvolání Maleehy: „A já jsem přece Číňanka“. Tato žena byla příbuznou pěstounu Maleehy, ale držela se pevně úcty pohanských bohů a byla přesvědčena, že nebude moci klidně umřít, dokud nezíská nějakou křesťanskou duši úctě bohů. A proto se rozhodla, že Maleeh musí obětovat bohům.

Chodívala proto nyní děvčátku naproti, když se vracelo ze školy, a pravila mu: „Slyšela jsem, že chceš být Číňankou. Ale, ubohé dítě, nemůžeš jí nikdy býti. Máš opravdu ďábelské nohy; jsi křestankou.“ Nyní hleděla Maleeh na své nohy. Opravdu, neměla nohy zkomolené jako ostatní Číňanky. „Ale nohy přece nedělají člověka,“ namítala Maleeh. „Ovšem že nedělají člověka,“ odpovídá stařena, „ale dělají Číňanku.“ A vlévala nyní do dětské duše lásku k Číně. Vykládala tak krásně o bohyních a bozích čínských, že Maleeh naslouchala s napjatou pozorností. Jedovatá slova stařeny počala působit a satan se radoval, že zas jedna duše mu bude náležet. —

„Což,“ přemítala Maleeh, „nemůže být někdo zároveň křesťanem a mít čínské nohy?“ Stařena jí namluvila, že si musí jen nohy zmrzačit a pak jí nemůže nikdo říci, že není Číňankou. Věděla dobře, že zmrzačené nohy jsou odznakem pohanského vyznání a proto chtěla Maleeh svést k tomuto činu. „Bohové způsobí, že tvoji pěstouni a velebný pán misionář nepoznají, cos učinila s nohama,“ namlouvala dítěti. „Bohové tě učiní šťastnou a mně dají klidně umřít, chceš-li být dobrou Číňankou.“ — „Ježíš nebo bohové?“ — uvažovalo děvče. „Páter misionář není Číňan, setry také ne, ale pěstouni? Jsou dobrými Číňany?“

„Pojď se mnou do chrámu,“ lákala jednoho dne stařena. „Čínská císařovna dnes slaví narozeniny, uvidíš ji ve chrámu. Pak uchop meč z rukou bohyně a škrábní jím své nohy na znamení, žeš Číňanka. Více netřeba činiti.“ Stará svůdkyně se domnívala, že ostatní pak brzy bude následovat. Maleeh šla, ale bylo jí, jako by šel za ní Ježíš se smutným očíma, jimiž pohleděl kdysi na zrádce Jidáše. —

Velké množství lidstva se valilo ke chrámu. Vojsko dělalo pořádek a volnou cestu pro její veličenstvo císařovnu čínskou. V průvodu kráčeli hudebníci a rámusili na své nástroje, pak čínští vojáci a pak dvorní dámy v těžkém, vzácném oděvu. Císařovna byla nesena na nosítkách. Maleeh se přidala k davu a byla stržena a unášena do chrámu. Náhle stanula, aniž věděla jak, před sochou bohyně. Modla měla na klíně meč. „Vezmi jej,“ naléhala stařena, „a škrábní své nohy; nebude to bolet.“ — Ó, kéž by se sem nebyla dostala! A duše dítěte se potácela nerozhodností ve volbě mezi Ježíšem a —? Nevěděla sama, jak jí bylo. Nechtěla být pohankou, nýbrž pouze Číňankou; ale nyní dobře cítila, že byla stařenou podvedena.

Několik děvčat, jež se jí nedávno posmívala, že má ďábelské nohy, se postavilo nablízku. Nyní přistoupila jedna blíže a tázala se výhrůžně: „Co ty zde děláš se svými —?“ a pohlížela na její nohy. Stařena jí však pokynula, aby ustoupila stranou a nutila Maleeh chopiti se meče. „Ale vždyť já jsem křestanka,“ zvolala Maleeh neočekávaně. Tu však náhle se zaleskl meč v ruce pohanského děvčete, dopadl na pravou nohu Maleehy a způsobil značné zranění. — „Ježíši,“ zvolala

Maleeh, ale více nemohla, neboť ihned se jí chopily silné paže a vyhodily ji z chrámu. A Maleeh utíkala, jak jen jí dovolovala bolest.

S pláčem přiběhla do misijní školy. Aby zastavila tekoucí krev, utrhla kus šatu a zavázala ránu. Misijní sestry se ihned sběhly a chtěly poslat pro lékaře, ale Maleeh prosila, aby jí raději přivedly k velebnému pánu misionáři. Vyhověly jí. A Maleeh vroucně vyznala svou vinu a prosila se slzami v očích, aby jí odpustil.

Polepšila se, nemluvila již se stařenou a připravovala se na brzké první svaté přijímání. A když nadešel nejkrásnější den v životě a Maleeh přistupovala plna radostného rozechvění ke stolu Páně, modlila se k Ježíškovi, jenž sestoupil v její čistou duši: „Ježíšku, pomoz mi, aby mé nohy vždy kráčely po tvých cestách!“

Eucharistický popěvek.

Modlitba při stole.

Josef se tatínka tázal, proč se modlí před jídlem a po jídle, zdali to musí býti. Tatínek by se byl málem hněval pro takovou otázku, ale klidně se zadíval na hoch a pravil: „Ano, musí to býti, protože je to naší povinností. Jsme tím Pánu Bohu povinni. V Otčenáši jej prosíme o chléb náš vezdejší, aby nám jej i dnes dal. Musíme tedy poděkovati, když nám jej dal.“

Josef: „Ale u sousedů se celý rok nemodlí a přece mají chléb i dobré jídlo.“

Tatínek, „Je to smutné, že jsou tak nevďeční. Hodný člověk děkuje Pánu Bohu i lidem za každý dárek. Myslíš, že by nám všemohoucí Bůh nemohl odnít chleba, kdyby chtěl?“

Josef: „Ale, tatínku — vždyť máme pole i peníze! To by se nám muselo státi něco velmi zlého.“

Tatínek: „Nedej Pán Bůh, ale mohlo by se to státi, třebaže nyní máme všeho dosti.“

Josefovi nechtělo do hlavy, jak by se to mohlo státi. Až za několik měsíců myslil jinak. Zachladil se a těžce onemocněl na žaludek. Jídlo mu působilo jen hrozná bolest. Ač měl již veliký hlad, směl pít pouze čaj.

Postýlku měl ve světnici, kde ostatní jedli — a často jíla, která on měl tolik rád... Jednou prosil maminku o malý kousek chleba.

Dostal chléb, ale sotva několik soust snědl, nemocný žaludek se zprotivil. Tu si Josef vzpomněl na svou řeč s otcem a poznal, jak měl otec pravdu.

A v duchu prosil: „Otče náš, jenž jsi na nebesích... ať se brzo uzdravím a dej mi zase vezdejší chléb. Budu se vždy modlití před jídlem a po jídle.“ — — —

Ještě krásnější je, když budete jako jedna duška, která si před jídlem vzpomene na pokrm, který dává Pán ve sv. přijímání, a řekne: Přijď napřed ke mně Ty, Pane Ježíši.

Celí noví.

Děti a také velcí lidé se pěkně usmívají, když se jim řekne, že jsou celí noví. Totiž, když mají nové šaty. Prvního ledna je Nový rok. V novém roce byste také měli býti celí noví, k nepoznání. Rozumíte mi, že nemyslím na nové šaty, nýbrž na něco jiného. Jak mají býti děti celé nové?

Pán Bůh často lidem radil a poroučel, aby byli celí noví. Prorok Ezechiél je k tomu vybízel a vyřizoval jim vzkaz od Pána Boha: „Dám vám nové srdce a novou duši.“ Prorok Isaiáš zase vyřizoval slib Pána Boha: „Já učiním nové nebe i novou zemi.“ Pánu Ježíši také na tom záleželo, abychom byli celí noví. Říkal: Dávám vám nové přikázání. — Budete mluvit novou řečí. Zakládám novou říši, kde budete se mnou stolovati...

Má býti tvoje duška od Nového roku jiná. Víš, jaké jsou nové šaty? Nejsou roztrhané ani pomačkané ani špinavé. Všechněm se líbí jejich pěkná barva, mimoděk se usmíváme na každého, kdo má nové šaty, protože se nám líbí.

Tak bude tvoje duška nová. Duška je špinavá, když má hříchy. Duška je roztrhaná, když nemá ráda Pána Ježíše, když nechodí k Němu, ale potlouká se jinde, kde na ni číhá hřích jako zlý pes, aby ji kousl. Duška se líbí lidem i Pánu Ježíši, když je poslušná, pilná, pravdomluvná, přívětivá, pobožná. Zkrátka, když každý musí říci: to je hodný hoch, to je hodné děvčátko.

Co ti to udělá, když hned příští neděli řekneš v kostele Pánu Ježíši: Ty máš rád všechno nové. Já tedy budu nový František, já budu nová Marie...? Aby všichni museli říci, že nejsem k poznání...

Potom budeš také mít nového Pána Ježíše. On bude ještě laskavější k tobě. Pomyslíš si: Nikdy by se mi bylo ani nezdálo, že Pán Ježíš mne má tolik rád.

Ročník 16.

Únor 1929.

Číslo 6.

Tak tě mám rád!

Jak se svatý Václav bál Boha.

Fr. Jeronym.

Stázinka přiběhla ze školy. „Maminko, já mám velikou radost!“ „Co se ti přihodilo?“ „Když jsme se začali připravovat k prvnímu svatému přijímání, řekl nám velebný pán, že, kdo se nebude učit nebo nebude hodný, toho nepustí k prvnímu svatému přijímání. A já jsem měla stále strach, abych něco nevyvedla, protože jsem taková neposeda. A dnes nám velebný pán řekl, že z naší třídy můžeme k prvnímu svatému přijímání všichni!“ „Mně se zdá, že nyní radostí něco vyvedeš a k prvnímu svatému přijímání nepůjdeš!“ „Ach, maminko, to by byla rána!“ „Chceš-li, poradím ti, co bys měla dělat, aby se ti to nepříhodovalo.“ „Ano, maminko, neboť už se bojím, že to snad se mnou špatně dopadne!“

„Hleď, máš *radost*. — Radost máme tehdy, když dosáhneme něčeho dobrého. A největší radost má, kdo má čisté svědomí, kdo nepřestoupí Božích přikázání, nýbrž miluje Ježíška a jen jemu se chce líbiti. To věděl svatý Václav. Proto ctností *střídmosti* pořádal zevnější radosti a hleděl se jich i vystříhat, aby ho nezbavily největší duševní radosti, kterou máme, když Ježíšek ve sv. přijímání přichází do našeho srdce.

Střídmostí řídil svatý Václav radosti všech pěti smyslů. Když ho pohanští velmožové často zvali na své hostiny, při kterých bývala veliká rozpustilost, tu jim svatý Václav odpovídal slovy Písma svatého: „Přátelé, lépe jest jít do domu smutku a pláče, než do domu veselí.“ Věděl, že jejich světské radosti odvádějí duši od Boha, proto s tím větší chutí sloužil v sebezapírání Pánu Bohu. Hleděl též jiné odvrátiti od pozemských radostí a přivésti je tak až k věčným radostem do nebe.

Tuto ctnost střídmosti v něm živil Duch svatý darem *bázně Boží*. Víš, které jsou dary Ducha svatého?“ „Ó, vím! Dar *rozumu, moudrosti, umění, rady, zbožnosti, sily, bázně Boží!*“ „Tento dar bázně Boží se jmenuje na posledním místě, ale když začínáme jít cestou k svatosti — a svatí máme býti všichni — přichází nám první na pomoc. O svatém Václavovi často čteme, že byl plný Ducha svatého, že mnoho věcí konal z *vnuknutí* Ducha svatého, že byl *osvěcován* Duchem svatým, že byl *obdařen dary* Ducha svatého. Proto ti chci dát radu: modli se hodně k Duchu svatému, aby ti dal své dary, a hlavně dar bázně Boží, abys něco nevyvedla a přišla šťastně k prvnímu svatému přijímání. Umíš přece tu krásnou modlitbu a píseň „*Přiď, ó Duše přesvatý...*“

Bůh-Otec nás stvořil, Bůh-Syn nás vykoupil a Duch svatý nás svou milostí posvětil. Nejprve na křtu svatém a pak ve všech svátostech v nás milost udržuje a rozmnožuje. Těchto sedm svátostí je jako sedm strážných andělů, kteří nás mají přivésti do nebe a posilují nás v zachovávání Božích přikázání. Protože se ďábel snaží využiti naší slabosti a náklonnosti ke zlému, tu potřebujeme pomoci, a tou je Duch svatý. On svým světlem nám pomáhá poznávati své chyby a z nich se ve svaté zpovědi očistiti. S posvěcující milostí nám dává své dary

jako trvalé, nadpřirozené stavy, abychom ochotně poslouchali Božích vnuknutí a byli schopni konati všechny ctnosti v míře největší a nejdokonalejší.

Na dary Ducha svatého se nejlépe připravíme věrou a láskou. A tyto ctnosti nám může dát zase jen Bůh, proto se modli: „Pane Ježíši, mé srdce je maličké, rozšiř je, aby Duch svatý do něho mohl se svými dary přijít. Je pošramoceno různými chybami a hříšky, oprav je a ať mi dá Duch svatý dar bázně Boží, jenž je počátkem svatosti!“ — Tak se vytrvale modlíval též svatý Václav a Duch svatý mu dal dar bázně Boží v největší míře.

Ale *dar bázně Boží* není *strach*, který máš před důtkami. Strach je přirozený odpor duše před hrožícím nám zlem, jemuž je těžko uniknouti a které je silnější než my. Dar bázně Boží nám dává snadnost v pěstování dětinné úcty a poddanosti Bohu jako našemu Otci i Pánu. Milovati Boha jako Otce, jenž se o nás stará a dává nám vše nejlepší — to není tak těžké — ale milovati Boha jako Pána, jenž je mocný, vznešený, spravedlivě trestající, to už je těžší, protože naše vůle se nerada podrobuje. Abychom se Boha nebáli jen z přirozeného strachu před trestem, ale z lásky, k tomu nám pomáhá dar bázně. Láska nás přibližuje k Bohu, ale dar bázně nás drží v uctivé vzdálenosti, jak toho žádá Boží velikost.

Podívej se, co všechno působil dar bázně Boží v duši svatého Václava. Jeho ctnost *střídmosti* tak podporoval, že se nám stal vzorem, podle něhož máme určovati míru svým potřebám podle vůle Boží a jako on se z lásky k Bohu umrtvovati posty atd. Vedle střídmosti podporoval dar bázně u svatého Václava ctnosti s ní sdružené: *shovívavost*, *přívětivost*, *vlidnost*, s níž jednal se všemi lidmi, i s těmi, kteří mu ubližovali; *skromnost*, že, ačkoliv byl knížetem, sám se spokojil s málem.

Dar bázně působil u svatého Václava hlubokou *úctu* k Bohu a k Ježíškovi v nejsvětější Svátosti. Ti, kdo nemají daru bázně Boží, chovají se v kostele neuctivě, ohlížejí se, šeptají atd., zapomínají, že v prostých způsobách chleba je Bůh. Toho svatý Václav nikdy nečinil, ani by si nedovedl představit, jak to mohou české dívky dělat. On sám takovou měl úctu k nejsvětější Svátosti, že se bál, že by bylo zneuctěním, kdyby se mouka na hostie mlela v obyčejném mlýně, proto zrní sám za modlitby a zpěvu žalmů mlel a pak hostie pekl. Nikdy nezapomínal pokorně a uctivě pokleknout před svatostánkem, když přišel do kostela nebo z něho odešel. Nikdy z kostela nepospíchal, nýbrž šel vážně a pomalu a ještě cestou prosil Ježíška, aby svými zásluhami doplnil, co chybělo jeho modlitbám. Miloval církev svatou, ctil kněze a všechny věřící a všechny věci, které byly posvátné, jako kříže, obrazy atd.

A největším plodem daru bázně Boží byla u svatého Václava veliká *ošklivost ke hříchu*, i nejmenšímu. Miloval Boha z celé své duše a proto se bál zarmoutit ho hříchem. Věděl, že nic tak Ježíška neuráží, jako hřích a hlavně těžký, proto se vyhýbal příležitostem i k malým hříchům, od nichž je jen malý krok k těžkým a k ztrátě radostí duševních, jak

zde na zemi, tak na věčnosti. Bázeň Boží ho pobádala k stále větší dokonalosti, až se stal svatým.

Pros, Stázinko, Ducha svatého o dar bázně Boží, jak ho měl svatý Václav, již teď a hlavně při prvním svatém přijímání a potom při každém, aby již nikdy od tebe Duch svatý neodešel!"

Stázinka objala maminku, poděkovala za radu a šla pomáhat do kuchyně. Za chvíli bylo ji slyšet zpívat „*Přiď, ó Duše přesvatý...*“. Zpívejme s ní!

Obraz duše.

B. Dlouhá.

„Mami, prosím tě, co mám té Karlunce říci?“ ptá se Lídka, ukazující mamince jakýsi papírek. „Karla namalovala panáka a tvrdí, že se směje. Ale já to nemohu rozeznat...“

Maminka se podívala na papírek od svého šití a usmála se. „Opravdu, trochu se usmívá, jedním koutkem.“

„Jistě,“ potvrzuje teď Lídka, „to že je ta čárka zahnuta nahoru, vidíš?“

„Ano, kdyby měl koutky svislé, vypadalo by to, jako by plakal.“

„Heč, heč — vidíš? Maminka to poznala a ty ne,“ strouhá Karla Lídce mrkvičku a hledí pyšně na výtvar svých rukou a fantazie, hlavatého a břichatého panáka s tenkýma nohama a prsty u rukou roztrepenými.

Lídka neodpovídá, ale vytáhla si svou krabici s obrázky, se „svatými obrázky“; má jich tolik, že by „hned mohla s nimi otevřít krám“, jak tvrdí tatíček. Teď sedí v koutku a prohlíží obličej svatých na obrázcích. Je silně zamyšlena.

Po chvíli blíží se k mamince s obrázkem v ruce. „Hleď, maminko, na tomto obrázku je dobře vidět, že je Pán Ježíš smutný. Jak to tak ten malíř může udělat?“

„To je právě jeho umění,“ řekla maminka.

„Mami, já bych chtěla taky dovést malovat,“ touží Lídka.

„Já už umím, heč — vidíš, maminko?“ dovolává se Karla.

„To je toho, takové panáky já dovedu také! Ale já nechci malovat panáky, chci malovat lidi, jak jsou smutní, nebo se usmívají. A potom třeba taky nějakého svatého.“

„Takhle udělej kolečko okolo hlavy — a máš svatého hned,“ radí Karla, a hned svému břichatci přimalovává záři.

Maminka s Lídkou se na sebe podívaly a bylo jim do smíchu, jak je ta Karla ještě hloupinká.

„Má zlatá,“ řekla teď maminka Lídce, „od vašich panáků ke krásnému obrazu, který by představoval světce, je daleká cesta. To se musí člověk učit a zas učit, malovat a zas malovat — a to ještě není všechno.“

„Tak vidíš, maminko; když mi půjčíš brejle, tak se na ně podívám a nakreslím je a skoro každý řekne, že jsou to brejle. A tebe přece znám dobře a když jsem tě chtěla nakreslit, tatíček hádal, že to je dolení trafikantka, a strýček, že to je babička. Vypadla jsi mi docela jinak, než jakou jsem tě chtěla.“

„Ano. Nevládneš ještě svou rukou, spíše ji posloucháš. Jsi ještě nevyučena a možná i, že nemáš ke kreslení nadání. To je dar od Pána Boha.“

„A kdybych měla nadání, namaluji svatého jednou?“ ptá se Lidka.

„Nevím,“ řekla maminka. „Mnohému malíři se to nepovede nikdy.“

Teď však je Lidka se svým chápáním u konce: „A proč?“

„Protože to je vrchol všeho umění, namalovat světce,“ vysvětluje maminka. „Jako ze všech tvorů Božích je člověk nejdokonalejší, tak je také k malování nejtěžší. Lidský obličej je obrazem tváře Boží, vždyť jsme k podobnosti Božímu stvoření; Syn Boží, Pán Ježíš, měl podobu naši. Světec je dokonalejším obrazem Božím. V jeho obličejích obrazy se myšlenky a city duše Bohu milé a Bohu blízké. A to je ta nebeská krása duše, která člověku-malíři uniká, takže ji nemůže okreslit, omalovat, zachytit na plátno. A jak by si toho některý přál! Kus života by za to dal. A lidé by mu takový obraz zlatem zaplatili. Ale to se málokterému malíři povede.“

„Ale proč, proč jen?“ ptá se Lidka celá vzrušená.

„Tu možnost dává Pán Bůh jako milost, jen komu chce. A ovšem spíše tomu, kdo o ni prosí.“

„Proč tedy všichni neprosí, maminko?“

„Vidíš, to je to podivné u nás lidí. Všichni se obdivujeme světcům. Proč všichni nechceme být svatí?“

„To je těžké, být svatým, maminko,“ povídá Lidka.

„Ale je to krásné! A vzácné! Je to také velké umění.“

„Ale tys řekla, že se musí prosit. To by nestačilo?“ smlouvá Lidka.

„Poslechni, ty šibalko: když na příklad prosíš tatíčka, aby ti koupil sáňky. Copak řekl tatíček?“

„No . . . budu-li hodná . . .“

„Tak vidíš: Pán Bůh prosícímu obyčejně uloží, aby byl hodný. Pod tou podmínkou uděluje své zvláštní dary.“

Lidka mlčí, přemýšlí. Karla už dávno odběhla, snad maluje Sašovi břichatce, hlavatce, kreslí jim kroužky okolo hlav a dokazuje Sašovi, že to jsou svatí.

„Mami — a víš o některém malíři, kterému se povedlo, aby namaloval svatého?“

„Znám,“ řekla maminka, která už chvíli překládá nějaké papíry ve svém sekretáři (starém psacím stole). „Pojď sem!“ kývla teď na Lidku, držíc jakýsi obraz v ruce. „Co tu čteš?“

„Anonciation“ — čte Lidka. „To znamená Zvěstování, víd, mami?“

„Ano. A prohlédni si obrázek! Anděl přišel k Panně Marii. Prohlédni si obličej Panny Marie! Co na něm vidíš?“

„Je — jak bych to řekla, mami? Jako když se trochu diví, je trochu zaražena, nemyslíš? Ale smutná není! A taková milá!“

„A jaký se ti zdá anděl?“

„Má radost, myslím.“

„Dobře jsi to vyčetla z obličejů, co tam malíř vložil. A při tom, podívej se, jaké jsou ty obličejy překrásné, ne z tohoto světa.“

„Jak se jmenoval ten malíř, mami?“

„Jmenoval se „Angelico“, to jest Andělský, aspoň mu tak říkali. Byl řeholníkem, dominikánem, jako náš velebný pán. Jeho obrazy jsou v italském městě Florencii a jinde. Lidé před nimi stojí, dívají se, radují se a pláčí. Na každém obličejí, který Angelico maloval, poznáš, co má namalovaná osoba v duši. Některý obličej i postava vyjadřují radost nebeskou, jiný soucit s trpícím Pánem Ježíšem, jiný zkroušenost a pokoru atd. Lidé z celého světa sem chodí dívat se na pravé podoby svatých, a co více, snaží se býti lepšími, když vidí, jak svatá duše dovede zářit z obličejí a činit ho nebesky krásným.“

Lidka nespouští oči s obrázkem mamínčina. „Tomu se to tedy povedlo, vidí, maminko?“

„Ano — a to proto, že sám byl svatý. Žil jen Pánu Bohu a svého umění používal k tomu, aby Boha chválil. Proto mu Pán Bůh dal potřebnou k tomu milost a veliký dar umění.“

„Mami, já bych chtěla vidět všechny jeho obrazy, toho Angelica. Tys je viděla?“

„Ano, ve Florencii.“

„Jé — a ... a jak ti bylo, maminko?“ ptá se Lidka tiše, a oči má velké.

„Před obrazy Angelicovými jsem se modlila. Na jiné jsem se jen dívala ... A před jedním z nich, který představoval korunování Panny Marie v nebi, jsem prosila Pána Boha, aby moje děti směly státí mezi anděly před trůnem Královny nebeské — aspoň jako poslední a nejmenší z nebešťanů, ale přece z její družiny ...“

Velbloudi.

M. Alfonsa.

Nedávno šla jsem ulicí velikého města, a najednou slyším žalostné volání: „i-á, i-á!“ Honem jsem se ohlédla, zdali mne krásy a kouzla vánoc nepřenesly do Svaté země.

Tam jsem totiž viděla stále a stále mnoho oslíků a moc se mně líbilo, slíbila jsem jim, že našim dětem o nich také něco napíši. A když ten oslíček tak zazpíval, vzpomněla jsem si i na velbloudy a na svůj slib, že vám o nich něco napíši.

Ale o kterém? Viděla jsem jich mnoho, sta a sta! Ty, co vidíte v přírodopise nebo v cirkusu nebo někde ve zvěřinci, to nic není proti takovému opravdovému.

Viděli jsme je všude!

Již při pohledu s lodní paluby v přístavu města Alexandrie objevili se v ulicích města s náklady. Unesou mnoho a dovedou býti několik týdnů bez vody a vydatné píce.

Velbloudi jsou velikými dobrodinci tamějšího lidu a velmi cenným majetkem. Kdo je má, velmi o ně pečuje. Velbloud vykoná mnoho, vše trpělivě snese, ani „i-á“ si nezazpívá a nároků na nic nemá, ničeho nečeká.

Všemi místy, kudy jsme v Africe a Palestině i v Syrii projížděli, potkávali jsme karavany velbloudů.

Víte, co znamená karavana? Větší výprava do dálky.

U nás konají všechnu dopravu zboží a lidí železnice, a těch tam nemají. Jsou jenom na hlavních cestách, spojují hlavní města a země s cizinou. Z mnohých míst mají Arabové několik dní cesty k vlaku, ovšem, cestují-li na velbloudu nebo mezkovi, autem se tam dojede dříve. Též mají spojení s mořem na několika místech.

Několik, někdy až deset, patnáct i více majitelů smluví se na cestu se zbožím do vzdálených míst. Připraví zboží, naloží velbloudům na hřbet na obě strany stejnou váhou. Na krk mu pověsí pověrečnou šňůru z obyčejných barevných korálek, spojí provázkem všechny velbloudy, aby šli přesně za sebou, a nastoupí cestu. Každý velbloud má svůj zvonek na krku.

V kozím měchu — z kozlí kůže udělaném — vezme obchodník s sebou vodu, nějaké placky, ryby a hrozny nebo jiné ovoce. Jiná jídla jsme u nich neviděli, pití vůbec ne, lihoviny mají zakázané.

Těšila jsem se, co bude dělat velbloud, až ho s auty potkáme. Nic, ani se po nás neohlédl, s nataženým krkem a hlavou vzhůru vztyčenou klidně šel, jako by chtěl říci: „Hm, auto, to je toho! Viděli jsme i aeroplány nad námi létat, ale ani ty, ani vy si nemůžete říci, že jste dobrodinci lidstva již tisíce let jako my. Každou chvíli zůstává některé z vašich aut pozadu, na správce, já nikdy! My velbloudi zůstaneme pány pouště a svých krajů!“

Na velbloudech je zboží vysoko a široko naložené, majitelé jedou vedle nich — na mezku. Ale většinou jede oslík s pánem vpředu, a je-li velbloudů více, i vzadu. Některý osel je nízký, jeho pán Arab má nohy dlouhé, že je vleče skoro po zemi. A když jsem na některém viděla i dva pány, divila jsem se, že je tak hloupý a jednoho neshodí, aby měl tu tíži menší. Kdyby šel přes vodu, to snad ještě, neboť se rád koupe.

Velbloud je nejen živitelem, pomocníkem, ale i ochráncem. Na cestě z Hebronu do Jerusalema, kdy vzduch byl tak horký, že jsme chvílemi dýchat nemohli, zahlédli jsme velkou karavanu stranou cesty na poli. Velbloudi stáli v řadách za sebou a tvořili stín. Ve stínu si odpočívali jejich páni a průvodci. Bylo právě poledne v tu chvíli a cesta kamenná, většinou mezi kopci, od kterých se žár sluneční odrážel do nížiny.

Ještě větším dobrodincem je Arabům v písečné poušti. Několik dní jde pouští bez odpočinku a jídla i pití trpělivě. Ani trošku se nezamračí, když jeho pán se z kozího měchu vody napije a jemu nedá ani trošku. Také větrí, pozná z dálky písečnou bouři, kdy kopce písku vítr zvedne jako jedno zrníčko písku a žene je vpřed, před sebe, vše zasypává. Tehdy si klekne na kolena, hlavu sehne, svým tělem pána chrání a zachraňuje, než se bouře přežene.

Setkali jsme se s nimi v Egyptě dvakrát v poušti: po prvé v Sakkaře, kde jsme prohlédli hroby velmi staré a památné, s četnými kresbami a nápisy. Musili jsme jíti delší cestou přes písečnou poušť, jenom někteří si sedli na oslíky a velbloudy. Protože majitelé spustili cikánský řev a smlouvání i nadsazování cen, šli jiní raději pěšky horkým pískem, do kterého se nohy hodně hluboko bořily.

Po druhé u pyramid v Gizehu, v opačném směru za Kahýrou. Když jsme tam dojeli, byl nablízku jenom jeden majitel velbloudů. Náš pořadatel ho zavolal, aby naše skupina byla při fotografování malebnější. Najednou, kde se vzali, tu se vzali, přiběhlo jich asi deset, takže nás mezi nimi vidět nebylo a musil nám přijít anglický policista na pomoc, abychom se dotěrných Arabů zbavili. Zmizeli zase v písku, jako by se do něho propadli.

Pyramidy jsou ohromná stavení, do špiče vystavěná; v nich a pod nimi měli hroby egyptští králové již dva tisíce roků před Kristem. Jsou stavěny z ohromných, tesaných balvanů, a jest jich v Egyptě více. Největší z nich však jsou zde, v Gizehu.

Byli jsme na pokraji Sahary a šli značný kus cesty opět pouští pískem.

Viděli jsme často i stáda velbloudů na pastvinách, kde však nebylo ani lístku zeleného. Na čem se pásli, nevím. S nimi se pásly i krávy a kozy, ovce, několik koní, na nichž pastýři objíždějí stáda. Patřila ponejvíce beduinským kmenům. Však jsme se tam ani nezastavili na podívanou, ale přece se mi podařilo prohlédnouti si dovádívá velbloudí mláďata. Jsou nehezká, zvláště ta s dvěma hrby; nohy mají tenké, dlouhé, ale zdála se mi pěkná, roztomilá jako všechna jiná mláďata. I ve městech je všude hojně velbloudů, ovšem, vidět je většinou s nákladem. Když má na hřbetě naloženo zboží hodně naširoko a jde úzkou uličkou, třeba v Jerusalemě, to je vám, děti, podívaná!

„Nechceš-li být přitlačený ke zdi, podlež nebo se skrč!“ pomyslí si asi velbloud. A my činili také tak, a měli jsme pěknou zábavu. Což my, z nás nikdo nezabíral ani čtvrtinu uličky, ale když se velbloud setkal s autem či oslíkem, který měl na sobě náklad také hezky naširoko! K tomu se začali všichni majitelé důkladně hádat, neboť žádný z nich nechtěl couvnouti!

Z administrace. 1. Prosíme tímto P. T. odběratele časopisu „Pán přichází“, kteří mají přebytečné 2. a 3. číslo „Pán přichází“, aby je laskavě zaslali administraci časopisu „Pán přichází“ do Olomouce, Wurmova ul. Ona čísla nám chybí pro stále docházející objednávky. — 2. Prosíme P. T. odběratele, kteří dosud nezaslali předplatné, aby tak učinili složenkou, jež byla vložena do čísla 4. Potřebujeme nutně peněz pro tisk dalších čísel.

Knihy: Lisbetka. Knížka, vypravující, co zažilo a vytrpělo jedno děvčátko, nežli se dostalo k prvnímu svatému přijímání. Budete mít radost i slzičky v očích. Vydaly školské sestry sv. Františka Praha-Král. Vinohrady. Cena 15 Kč.

„Bible maličkových.“ Díl I. Knížka o Pánu Ježíši pro maličké. Dvanáct barevných reprodukcí dle orig. K. Schwetze, s doprovodem prof. Jos. Hronka. Vázaný výtisk 16.50 Kč. Vydalo Cyrilometodějské knihkupectví Gustav Franci, Praha I., 536. — Již dlouho neměli jsme tak krásné a něžné knížečky, která by se hodila za dárek našim dětem od nejtěšnějšího věku až do 8 let. Svojí něhou probouzí lásku k božskému příteli dítěte. Touto knížkou budou nadšeni rodiče i děti. Vojtěšek skákal radostí, když ji dostal.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM, v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

Ročník 16.

Březen 1929.

Číslo 7.

**Svatý kříži, tebe vřele ctíme.
Tvé ovoce ve Svátosti jíme.**

Svatý Václav — statečný bojovník.

Fr. Jeronym.

Když jsem přišel do Prahy, první mne přivítala ohromná bronzová socha svatého Václava na Svatováclavském náměstí. Když jsem tak viděl svatého Václava v plném brnění a zbroji sedět na mohutném koni, zdálo se mi, že se jistě za svého života nikoho nebál, kromě Pána Boha. Tato myšlenka byla ve mně utvrzena, když jsem potom viděl na jeho hrobě na Hradčanech přílbu a drátěnou košili, již oděn, bojoval.

Sv. Václav se opravdu ničeho nebál, kromě Pána Boha. Máte-li Ježíška rádi, musíte býti též takovými statečnými bojovníky, jako byl on.

Statečnost jest jednou z hlavních, čili základních ctností, která upevňuje naše snažení po dobru, i kdyby nám hrozila největší nebezpečí, ba i smrt. Potřebujeme jí k tomu, abychom přemohli všechny obtíže na cestě k nebi. Protože naše vůle jest slabá, přichází nám na pomoc Duch svatý *darem síly*, aby vzbudil a podporoval naši statečnost.

Dar síly nám dává schopnost a odvalu *konati a trpěti* veliké věci pro Boha přes všechny překážky. A v tom jest svatý Václav vzorem všem českým dětem.

Svatý Václav z plnosti daru síly veliké věci pro Boha statečně *konal*.

Největším skutkem ke cti a chvále Boží je snaha po dokonalosti, po svatosti. Toho si byl vědom svatý Václav. Čteme o něm, že „se od dětství nijak neuchyloval od přikázání Páně; v řeči byl *pravdomluvný*, *spravedlivý* v soudu, *věrný* ve všem, co mu bylo svěreno, míru lidské dobroty překonáváje“. Každý z vás již ví, kolik síly potřebuje, aby zachoval všechna přikázání Boží, aby ani slovíčkem neselhal, aby křivě neposuzoval a nepodezříval, aby poctivě a věrně vykonával z lásky k Bohu vše, co bylo uloženo od rodičů a učitelů. Není třeba veliké statečnosti k přemáhání lenosti, nechuti ku práci, zvědavosti a všech jiných pokušení? — A tu statečnost svatý Václav měl, že byl ochoten spíše zemřít, než Boha hříchem urazit.

Jako kníže měl se starati o rozšíření křesťanství v Čechách. Pohanští velmožové nechtěli se vzdáti svých neřestí a pronásledovali křesťany, a proti svatému Václavu kuli vzpouru. Avšak svatý Václav se jich nelek. Pozval je k sobě a řekl jim do očí: „Vámi vládne jen zloba, neřest a nespravedlnost, ničíte všechnu ctnost.“ — Všem, kteří se nechtěli podrobiti po dobrém, hrozil přísnými tresty.

Všichni snad víte o onom velikém činu statečnosti, když kníže Radslav se vzbouřil proti svatému Václavu. Tu bylo líto svatému Václavu krve nevinných lidí a z lásky k Bohu převzal na sebe povinnost všech bojovníků hájit vlast a smluvil se s Radslavem, že oni sami dva budou spolu bojovat, a který zvítězí, ten bude pánem. — Jak boj dopadl, víte. Kníže Radslav, když se měl již srazit se svatým Václavem, spatřil na jeho čele zářiti obraz svatého kříže a dva anděly po jeho boku. Zahodil daleko zbraň a padl na kolena před svatým Václavem a prohlásil, že nikdo nemůže přemoci toho, komu Bůh tak pomáhá. A svatý Václav se mu nemstil. Pozdvíhl ho, políbil a ponechal mu celé panství, které měl.

Darem síly svatý Václav veliké věci pro Boha *statečně trpěl* a snášel. Svatý Václav cítil bolest tak, jako my, avšak jeho duše zůstávala klidnou. Nejvíce nás bolí, když nám někdo bezprávně ubližuje. A to vše zkusil svatý Václav. Nevinně trpěl výtky od velmožů, ba dokonce i jeho vlastní matka Drahomíra se přidala k jeho nepřátelům a chtěla ho odvrátit od Ježíška. Ačkoliv byl tehdy svatý Václav ještě malý, přece vytrvale jím odolával.

My často naříkáme, když na nás dolehnou bolesti a křížky a nemoci, zapomínáme na slova Ježíškova, jež si svatý Václav stále připomínal: „Chce-li kdo za mnou přijíti, vezmi svůj kříž a následuj mne!“ — Nejhorší pro svatého Václava bylo, že si nemohl nikomu postěžovat, ani mamince, protože byla proti němu. Měl jen Ježíška. Jen on věděl o všech jeho bolestech. Nenaříkal, že trpí nevinně, nýbrž vzpomínal při svých velikých bolestech na hříchy celého národa, za ně obětoval Ježíškovi své utrpení. Vzpomínal na bolesti Ježíškovy v zahradě Getsemanské a na kříži, a těšil se, že, čím více trpí zde na zemi, tím větší bude jednou jeho štěstí a radost v nebi.

A chcete vědět též, kde mu Duch svatý dával tolik daru síly a statečnosti?

Ve svatém přijímání a při svatém birmování. Proste při svatém přijímání Ježíška, aby vám dal sílu ničeho se nebát, kromě Pána Boha, ani námahy, ani práce, ani utrpení a bolesti, ani smrti pro Ježíška. S Ježíškem v srdci všechno přemůžete jako svatý Václav.

Poutníček.

P. V. Vošahlík, C. SS. R.

V útulné vesničce francouzské, rozložené malebně na břehu řeky Saony, objevil se jednoho večera cizí hoch, patrně sirotek, jemuž bylo světem putovati, aby se uživil. Jistě již mnoho vytrpěl, bylo to znáti na jeho tváři. Právě zvonilo klekání. Poutníček ubíral se ke kostelu. U dveří se zastavil, smutně pohleděl na své roztrhané boty, z nichž mu vylézaly prsty, pohleděl na mandolinu, kterou měl zavěšenou na krku, aby se přesvědčil, zdali je pevně přivázána, a vkročil do kostela.

Starý kostelník odzvonil a chystal se zamknouti kostel. Hoch, který se krčil v lavici, nepozoroval. Dveře zapadly, klíč zarachotil, kroky kostelníkovy se vzdálily. Hoch nyní bezstarostně hledal si v kostele místo, kde by mohl přespát. Ve výklenku byla zpovědnice. „Zůstanu zde v této „almárce“,“ řekl sám k sobě, a skutečně se ubytoval tam, kde jindy sedával horlivý pan farář, zpovídaje své farníky. Bylo mu s počátku zima, ale brzy se zahřál, a že byl velmi unaven, usnul — ptáček bez hnízda, v *almárce*, jak říkal — a netušil, že Pán Ježíš ze svatostánku jej pozoroval a naň sladce se usmíval, jak se usmívá na dítky, které jsou navštíveny neštěstím a křížem.

Ráno poutníček se neprobudil tak brzy. Bylo mu teprve devět let — takové děti mají tvrdý spánek, zvláště po unavující, dlouhé cestě. Už dávno byl kostel otevřen a lidé se scházeli — tím se hoch ne-

probudil. Až najednou se „almárka“ otevřela, důstojný pan farář šel zpovídat — a téměř vykřikl, polekán neočekávaným hostem. Tento se probudil a protíral si oči.

„Copak tu děláš, synáčku?“ tázal se ho laskavě kněz. „Já jsem zde spal, důstojný pane, jak vidíte.“

„Odkud přicházíš?“

„Z Lyonu, důstojný pane.“

Pan farář se divil. Zavedl hocha do sakristie a chvíli s ním hovořil. Hoch mu pověděl, že se jmenuje křestním jménem Leo (příjmení nevěděl), že otec i matka mu zemřeli a on že je teď opuštěn.

„Čím se zaměstnával tvůj otec?“

„Hrál na mandolinu. Tahle mandolina, vidíte, důstojný pane, ta byla jeho. Před smrtí mi ji odkázal, napomínaje mne, abych byl hodný a poctivě se živil, že mne pak Pán Bůh neopustí.“

Na otázku knězovu, zdali se umí modlit, odpověděl Leoušek, že nic neumí, leč jen hrát na mandolinu. Že půjde do světa, že za peníze, které si vydělá hrou a zpěvem, koupí si chleba a opatří si novou obuv.

„A kam budeš chodit na noc?“ zněla další otázka.

„Budu spát v kostele, vy jistě mi dovolíte, otče, abych spal ve vaší „almárce“.“

Pan farář se usmál. „Ubohý sirotečku,“ pravil, „kostel je dům Boží. Učinils dobře, že jsi se do domu Božího uchýlil na nocleh a zde si přeješ mít svůj domov. Milý Pán Bůh bude ti otcem.“

„A smím si ponechat mandolinu?“

„Ano, ano, mandolinu si necháš, je to dědictví po tvém otci. Ale nejdříve se musíš najísti. Pojď se mnou, dám ti snídání.“

Leoušek šel a dostal nejen dobré snídání, nýbrž i nové boty. Pan farář mu je koupil. Jakou měl hoch radost a jak byl za všechno vděčný!

Zatím důstojný pan farář odebral se do kostela a sloužil mši svatou. Když se vrátil na taru, našel hocha připraveného na cestu, veselého, s mandolinou na krku zavěšenou. Tázal se ho, kam jde.

„Jdu do světa hrát, důstojný pane, jako můj otec to činíval; nyní mám na cestu nové pěkné boty. Ó, díky, díky...!“ a Leoušek se přitulil k dobrému knězi, padl mu takřka do náručí, a veliké slzy dosud zadržované kanuly mu po tvářích.

(Pokračování.)

Mučedníček.

Josef Životek.

Kněz, v jehož okolí působí nevěra mnoho škody, vyprávěl mi před několika týdny následující zajímavou a dojemnou událost:

V r. 1928 dívky velmi horlivě se připravovaly k prvnímu svatému přijímání.

Denně se shromažďovaly před kazatelnou, aby naslouchaly slovům a pravdám Božím svého učitele náboženství, k němuž lnuly také dě-

tinnou láskou. Byly zde shromážděny jako stádo oveček, které se těší na svoji stravu.

Zbožný jejich učitel připravoval je na přijetí chleba života, na chléb andělský. Ony pak s klidnou pozorností naslouchaly slovům jeho.

Tu znenadání vstoupil jakýsi muž jako nádeník oblečený, s hněvivou tváří a vztekem. Vplížil se doprostřed dětí, hleděl napravo a nalevo, někoho hledal, po někom slídl.

Šetrně a tiše se ho táží: „Co si přejete, milý příteli?“

Hlasitě odpovídá: „Hledám své dítě!“

Toto hlasité a hněvivě pronesené slovo vzbudilo mezi dětmi živý neklid a strach. Jsou starostlivy, jak vše nyní dopadne. Přednáška byla proto přerušena.

„Pane,“ pokračoval onen zlostný muž, „chci své dítě, a to ihned! Jeho matka je sice katolička, já však nikoli, a mé dítě nesmí být katolíkem.“

Pravil jsem: „Je vaše dítě katolicky pokřtěno?“ — „Ano.“

„Byli kmotr a kmotra katolíci?“ — „Ano.“

„Dal jste svůj souhlas?“ — „Tenkrát ano, byl jsem dokonce přítom.“

„Tedy, milý příteli, vaše dítě je katolické.“

„Až dosud ovšem patřilo k náboženství matčinu, ode dneška však žádám, že musí patřit k mému náboženství.“

S těmito slovy uchopil dítě, jež jsem na jeho požádání zavolal, a zvolal vztekle: „Ať jsi okamžitě ven! A ihned ven! Ode dneška nemáš zde co hledat!“

Malý trpitel pohlédl na mne prosebně a pravil se slzami v očích: „Prosím, neopouštějte mne!“

Snažil jsem se nyní postavit se mezi dítě a otce. Přítomné dítky však se strachovaly o mne, ježto ve svém dětském rozumku se bály neštěstí, které by mě mohlo za řeči se zuřivým mužem potkat.

Ubohé dítě padlo na kolena, objalo nohy svého otce a vzlykavě volalo tak prosebně, tak dětsky mile a srdečně: „Milý otče, chci být vždy poslušný, chci tě celým srdcem milovat, to ti slibuji — proto mě nech, o to tě vroucně prosím, nech mě v náboženství matčině.“

Vzlykot zatkl jeho hlas, zeslábl, a já jsem se bál, že padne do mdlob.

Výstup tento pohnul všechny k slzám, naše děti plakaly hlasitě.

Ale otec zůstal zatvrzelým, neslyšel hlasu svého syna. Jeho zatvrzelé nevěřící srdce bylo bez citu.

Zůstal však kliden; dal se pohnouti, že vyčkal konce našeho shromáždění. Na konci náboženského cvičení zpozoroval jsem, jak hošík onen byl bledý a jak se chvěl.

„Je ti úzko, milé dítě,“ pravil jsem a chopil ho za ruku.

„Ó ano,“ pravil, „mám strach o svoji matičku, která dnes večer bude bita. Bude to u nás smutný výjev.“

„Jdi, dítě, jdi jen domů,“ pravil jsem. „Buď hodný k svému otci a důvěřuj v Boha!“ — Šel.

S bolestným soucitem jsem za ním patřil, jak jde domů jako nevinný beránek, tiše, bez nářku, šel odevzdáně za pronásledovatelem.

Ještě jsme vykonali společnou modlitbu za spolužáka. Doufali jsme, že celá záležitost dobře dopadne, poněvadž milý hošík byl hoden milosrdenství Božího. Ale naděje naše se zdála marnou.

Příštího dne bylo v náboženské přípravě na svaté přijímání pokračováno. Jedno místo bylo prázdné, hodný hoch nepřišel.

Co se stalo? Nějaký svědek nám vypravoval:

„Když otec se synem přišel domů, zvedl pravici, aby natloukl ženě, ale synek mu nedal. Vyskočil mu na krk, objal ho silou své lásky, plakal, prosil a úpěnlivě ho prosil, aby šetřil matky a dal mu jít ke svatému přijímání.

Ruka otcova klesla, ale nenávist zůstala. Příštího dne vzal svého syna s sebou do práce a bedlivě ho střežil.

Hluboký žal svíral dítě. Plakalo ve dne v noci a nic nejedlo. Blízký zvon volal k náboženským cvičením, každý úder zvonu se mu hluboko zařezával do srdce...

Příští den byl svátek svatého Josefa, zároveň den prvního svatého přijímání. Přehlédl jsem zástup svých žáčků a s bolestí jsem seznal, že místo milovaného dítěte bylo prázdné. „Ó můj Ježíši,“ vzlykl jsem, „ty přece nenecháš dítěto toto zahynouti?“

Tu hle! Mezi shromážděnými ovečkami nastává vzrušení. Slyším radostné šepotání: „Josef je už tady! Už je tady!“

Zraky všech patří s podivem a radostí na milého spolužáka. Bylo viděti, že mnoho trpěl, ale zdálo se, že je spokojen.

S vroucí zbožností přistoupil ke stolu Páně a přijal jako anděl své první svaté přijímání.

Co se nyní dělo? On i my děkovali jsme svatému Josefovi, který ochránil jeho nevinné srdce a přivedl jej jako kdysi Ježíška na cestě do Egypta k oltáři Božímu.

Otec neodolal... svého syna nechal jít, a my šťastní jsme ho mezi sebou vítali.“

Jděte k Josefovi!

Arabští hoši.

M. Alfonsa.

Jsou moc a moc čiperní, bez výjimky všichni, kteří nejsou slepí. Je tam slepých dětí i dospělých dost. Živí se dle možnosti: prodávají známky na listech nalepené, nabízejí ovoce, pohlednice, nabízejí se za průvodce. Nejsou-li hned odbytí, vezmou cizince za ruku, kousek cesty jdou vedle vás a potom žádají: bakšiš. Toto slovo mají tam rády všechny dívky, ano i dospělí.

Nejčipernější jsou hoši, čističi botů!

Ne, tak by to nedovedl žádný z našich hochů. Není tak důležité umět boty vyčistit, jako to, ty boty chytit. Samá konkurence všude! Chlapců mnoho a botů málo.

Za námi se, chudáčci, nachodili, naprosili, někdy několik najednou,

když viděli naši stále uprášenou obuv. Což ti, kteří si vzali hodně pohodlné, plátěné, těm bylo hejsa, kluci si jich ani nepovšimli, ale kdo měl moc pěkné, jako biskupský pan sekretář, s tím bylo zle! V Alexandrii jej chytalo za nohy asi pět chlapců a tři velcí Arabové. Chtěl se s nimi dát fotografovat, ale sotva že si udělal z nich skupinu, přidali se jiní Arabové v domněnce, že dostanou bakšiš — vtom se pojednou rozprchli, jako když do vrabců střelí. Uviděli totiž na rohu bíle oblečeného policistu, jak se na ně žene v domněnce, že obtěžují cizince.

Tříkrát dělal skupinu z milovníků jeho botů — a vždy mu ji policista rozehnal! Zdali se mu to podařilo po čtvrté, nevím, sedali jsme už do aut na cestu k nádraží. Když jsme se rozjížděli, zahlédla jsem jenom, jak jeden kluk s celým truhlíkem, svým obchodem, vyskočil do auta pana sekretáře a držel ho za nohu. Nevím, zdali dokončoval leštění boty, nebo se chtěl lacino kousek cesty svéztí.

Chvíli jen poslouchali cizince a už pochytili několik slov a opakovali je. Zvláště v obchodování byli velice obratní a z jedoucího vlaku či električky dovedli vyletět jak vrabec bez úrazu.

Ale jsou to také hodní, pracovití hoši, jako u nás. Pohání osly s nákladem, hlavně zeleninou, do města i na pole, nosí a na mezky nakládají nádoby s vodou, pomáhají na poli a v dílnách, které jsou v Orientě zároveň hned obchodem. Již malé chlapce vidět i při těžkých pracích na stavbách.

Měla jsem veliké dobrodružství s kluky u pyramid.

Pyramidy jsou ohromné stavby, do špice stavěné, se stran trojúhelníkům podobné. Vystavěli si je egyptští králové asi dva tisíce roků před Kristem nad svými hroby z tesaného kamene. Tu největší stavělo stále sto tisíc lidí celých třicet roků. To už si dovedete aspoň trochu představití její ohromnou velikost.

Před pyramidami je poušť, proto musí se k nim jít již mořem písku, nebo jeti na velbloudech či mezcích. Pod kopcem, přes který se šlo k poušti, musili jsme vystoupití a jít pěšky.

Ač celodenní namáhavou cestou velmi zemdlení, rádi jsme šli pěšky. Naše auto dojelo poslední, všichni ostatní už vystupovali k pyramidám nad námi, jen já zůstala poslední mezi posledními. Hrozná, až smrtelná únava mne nutila odpočinouti si, nejíti dále, ale síla vůle, toužící stanouti na půdě Sahary u sfingy, nad kterou paprsky zapadajícího slunce tvořily královskou korunu, zvítězila.

Obklopili mne tři arabští hoši s maličkými soškami sfingy a mumie. Naše karavana si jich ani nepovšimla na radu vůdce, že jsou velmi dotěrní a obtížní. Já však nemohla odolati, koupila maličkou sošku mumie a zaplatila po dlouhém smlouvání a hádání s hlukem pět piastrů. Sotva je měl v kapse, chtěl sošku nazpět, že je to málo.

Byla jsem hodně vzdálena od naší karavany, která již docházela k pyramidám. Abych měla pokoj, přidala jsem jeden piastr, ale se zlou jsem se potázala: kluci s fezy chtěli, abych přidávala dále, a všichni tři mne s křikem obklopili. Najednou se v záhybu cesty objevil anglický policista na koni, v bílých šatech. Nežli se kluci rozprchli, ten jeden

mi honem pak do kapsy chtěl dát druhou sošku a zmizeli. Jestli se zahrabali do písku nebo kam, nevím, ale vidětí jich nebylo.

Jak zajel dále, kluci, kde se vzali, tu se vzali, objevili se zase a začali na mne dorážeti a neodešli ani, když k nám dojel strážník. Tomu stále něco arabsky vyprávěli, ukazovali na mne a on dokonce kýval hlavou, jako by jim věřil. Když jsem se ale rozkřikla, zahrozila na ně, roze-
hnal je bičíkem, oni utekli, ale ne daleko, a stále za mnou zuřivě hrozili.

Šťastně jsem došla za ostatními, kteří již stáli u ohromné sfingy. Tam byla přednáška, prohlídka, fotografování s velbloudy, a v jedné chvíli hledajíc v kapse bílého pláště kapesník, na dně našla jsem druhou sošku mumie, kterou mi chlapci do kapsy vsunuli, aniž jsem o tom věděla. Chtěli potom u policisty vymoci zaplacení nebo vrácení sošky, ale já jsem jim nerozuměla; nevěděla jsem, že mně ji podstrčili do kapsy bílého pláště. Proto ten hrozný křik, žalování policistovi a jeho rozpaky. V prvním okamžiku měla jsem radost, jak jsem na ty chytré arabské kluky vyžrála, ale za chvíli mně jich bylo líto.

Zanedlouho pocítila jsem únavu horší předešlé, ochabnutí sil, a bez oznámení vůdci šla jsem sama pěšky zpět cestou, kudy jsme přišli, v domnění, že mne doženou. Těžce, namáhavě se mně šlo, nohy se těžce zdvihaly z dolíků písečných. Jsouc v polovině cesty, ohlédla jsem se a s hrůzou poznala, že naše karavana odbočila opačným, kratším směrem. Jen v dáli za mnou byli dva naši poutníci.

Tma večera počala náhle houstnouti, byla temnější a temnější, a okraj pouště daleko. Abych měla kapsy lehčí, vyňala jsem obě sošky, vzala je do ruky a najednou kde se vzali, tu se vzali, stáli arabští kluci přede mnou a spustili křik, za šaty mne tahali, vidouce mne osamělou. Dala jsem mu pět piastrů, ukazujíc na druhou sošku, že je tedy zaplacená.

Kluk vzal peníze, schoval a drzé dorážení nanovo... Vtom se na pokraji pouště v šeru večera objevil bílý policista na koni, oba naši poutníci se s námahou blížili ke mně. Kluci zmizeli, ani nevím, kam.

Když jsem došla na kraj pouště, naše karavana již docházela do restaurací pod námi, odkud po občerstvení jsme odejeli v autech do Kahýry.

Někdy napíši zase děvčátkům něco o orientálských dívkách.

Hvězda z Lisieux, Suberville-Odvalil; mysterium v sedmi obrazech ze života svaté Terezie Ježíškovy. Kéž vlivem tohoto díla lidé více poznají, více si zamilují a kéž více uctívají růžovou světici, mladičkou a již tak populární. Tato divadelní hra je dílko velmi roztomilé. Cena 12 Kč. Vydala Edice Smíru, Přerov, šířava 7.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM, v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

Ročník 16.

Duben 1929.

Číslo 8.

Není v hrobě, žije mezi vámi.

Na Golgotě.

M. Alfonsa.

Ještě nechápou všechny z vás významu sv. kříže. Bůh vás, dítky milé, ponechává v dětském ráji, v němž nemusíte trpět, netušíte, co je bolest. Zaměstnává vás škola, hry, a některé z vás musí doma a při hospodářství pomáhat.

Venkovské jsou tak statečné, že dovedou i stádo husí či kozičku, dokonce i kravku napást, nebojí se jejích rohů jako já, když je na venkově potkám.

Některé z vás i trpí. Nemocných je mezi vámi málo, vaši strážní andělé vás dobře ochraňují a vaše bolesti jsou jen po výplatě nebo přísnosti vašich vychovatelů doma i ve škole, kteří z vás chtějí mít dobré, světu užitečné lidi, až dospějete.

Ještě nechápete, co znamená svatý kříž. Ale radím vám upřímně: Pěstujte pilně a svědomitě světlo svaté víry v duších svých, a pochopíte to, až dospějete. Až nebudete mít místa, kam byste unavenou hlavu položily, odpočinku najdete u kříže. Budete-li bez přítele, ke kříži se přitulte a budete šťastny!

Až přijdou bolesti a utrpení ve vaší dospělosti, majíce světlo svaté víry v duších, místo zoufání a pláče si zazpíváte:

„Svatý kříži, tebe ctíme!“

Znamení svatého kříže vyrostlo na Golgotě. Tehdy byl znamením potupy, nám se však stal znamením spásy, neboť na něm za nás zemřel Spasitel. Ve chvíli, kdy zvedali jej s křížem od země, byli jsme výše k nebesům od pozemskosti vyzdvižení také my.

Golgota!

Na ní dokonáno dílo lásky, vykoupení, k ní obracejí miliony duší svoje zraky, k ní zvláště v postních dnech zalétají naše myšlenky. I moje stále. Není dne, abych tam nepoklekla v myšlenkách aspoň na chvíli, nepoklonila se bolestné Matce na oltářičku vedle místa ukřižování...

Když se tam vracím, nejsem sama. Vždy vidím řady spolupoutnic a poutníků, jak s rukama sepjatýma po kolenou se k místu ukřižování blíží a je líbají...

Všude, po celé cestě ohlížela jsem se po kříži. Ale čím dále do Egypta jsme jeli, tím méně jich bylo. Zato více a více mohamedánských mešit a minaretů. Hned a na všem bylo znát, že se znamením kříže ubývá i kultura. Jen tu a tam na klášterní vížce či kostele nám zasvítí.

Ale čím dále, tím více rostla naše touha po Golgotě. Několik stanic před Jerusalemem přijel nám vstříc obětavý rektor hospice msgr. P. Fellingner, aby nás uvítal. A zanedlouho stanuli jsme u cíle: v Jerusalemě.

Po nesmírné únavě — jeli jsme po celou noc prachem a dusnem pouště — odjeli jsme auty až k Damašské bráně. Tam jsme vystoupili z aut, seřadili se a šli k Božímu hrobu:

„Bože, chválíme tebe, Pane, moc tvou velebíme!“ zpívali jsme, ale

nezpívali. Bylo to volání důků k Bohu dobrému, který vyslyšel hlasy modliteb našich, uvedl nás do země zaslíbené.

Obyvatelé, směsice všech národů, zastavovali se, hleděli na nás, když jsme úzkými, nerovnými ulicemi jerusalemskými šli na Golgotu. A nejeden a nejedna z nás se rozplakala, jako by sem na to posvátné místo na svých ramenou nesla svůj kříž, ve své duši vlastní Golgotu sem obětovati.

U chrámu Božího hrobu na náš čekala řada františkánských mnichů s rozžatými svícemi. Zpívajíce, uvedli nás do chrámu; u hrobu Páně bylo přivítání.

Po něm tichá, soukromá pobožnost, zatím co jsme jeden za druhým vcházeli do kaple s hrobem, líbajíce mramorový kámen, na onom místě položený. Kaple není veliká, k vlastnímu Božímu hrobu se jde maličkou předsíní, zvanou andělskou. Zde měl anděl, na kamení od hrobu odvaleném, mluvit k ženám. Uvnitř u hrobu je místa jen pro tři, čtyři osoby.

A potom výstup na Golgotu! Výstup je nedaleko Božího hrobu po 12 schodech.

Modlíce se desátek „Který pro nás ukřižován býti ráčil“, vystoupili jsme na Kalvarii a poklekli tam, modlíce se vlastní modlitby a přednášejíce všechna svoje přání a prosby. A díky za to, že nám dopráno bylo spatřiti místo světla spásy. Tak maličké a přece významné jako žádné jiné místo na světě.

Nyní je Kalvarie svatyní; strany pahorku byly stesány, když se nad svatyní Božího hrobu stavěla kalvarská kaple, jenom vrch skály ukřižování zůstal. Dříve, před devíti sty lety, než byla stavěna kaple, byla Kalvarie pahorkem, obklopeným stříbrným zábradlím, a uprostřed stál veliký kříž.

Nám latiníkům, jak nám tam říkají, náleží pravá loď, strana kaple, zastavení křížové cesty, desáté, kde byl Ježíš svlečen, jedenácté, na kříži přibitý, a místo, kde stála Matka Bolestná. Na obou oltářích ukřižování i Matky Bolestné se denně slouží mše svatá.

Levou část svatyně mají schismatictí Řekové. Na místě tom, kde byl kříž vztyčen a Ježíš vypustil duši, je zastavení dvanácté. Místo, kde stál kříž, je označeno stříbrným, otevřeným kruhem. Nablízku, po pravé a levé straně, kde stály kříže lotrů, jsou kruhy černé. Blízko jednoho, po pravé straně, je dosud znáti kolmou trhlinu, která povstala při zemětřesení, když Kristus dokonál. Je chráněna kovovou deskou.

Netušíte, milé děti, jak vroucně a zbožně jsme se tam modlili, že libali ona posvátná místa. Jak vděční byli jsme v oné chvíli Spasiteli, že vše, co měl a mohl dát, přinesl nám za oběť, jen aby nám cestu k nebi a věčnému štěstí ukázal.

Umiňovali jsme si tam, že aspoň my, kteří jsme tam připutovali, budeme za to vděční, budeme si opatřovat svého svatého víry, aby chom v jeho zář ušli se poznávaní dobré a zlé a dosti do nebe.

Bylo třeba jiti si odpočínout, po tak daleké cestě a únavě. Sedli jsme s Kalvarie a poklekli u domku Božího hrobu, kde nám dobrý Spasitel dal záruku i našeho vzkříšení.

Vzkříšení duše, která s tělem neumírá, ale jsouc zproštěna pozemskosti a očištěna, k Bohu spěje a tam pěje radostnou píseň vítězství nad smrtí: „Aleluja!“

Tajemství svatého Václava.

Fr. Jeronym.

Bylo k večeru. Šel jsem v tichu domů. Náhle mne vyrušil plačtivý křik. Předě mnou u stromu stála dvě děvčátka. Hádala se. Mladší asi 10letá křičela: „Ty jsi nespravedlnice nespravedlivá!“ — Starší, asi sestra, se na to už dopálila: „Proč mi tak říkáš? Co je to *nespravedlivá*?“ — Mladší se zarazila. Pak řekla: „Dej mi, co mi patří, a nebudeš nespravedlivá.“

Rád bych vám napsal, proč se hádaly tyto sestry, ale když jsem se přiblížil, abych se jich na to otázel — utekly. Proto vám raději poradím, co máte dělat, aby vám nikdo nikdy nemohl říci, že jste *nespravedliví*.

Musíte býti *spravedliví*. Spravedlnost je ctnost, která nás činí schopnými, abychom vždy dávali každému, co mu náleží. Abyste to snáze dovedli, podívejte se na svatého Václava, jak on byl *spravedlivý*.

Svatý Václav se rozhodl již jako malý hošík, že bude *spravedlivý* k Bohu i k lidem. Prosil Ježíška o potřebnou milost, aby to opravdu dovedl. A Duch svatý mu seslal *dar pobožnosti*. Ten způsobil, že svatý Václav se cítil opravdovým dítkem Božím a s celým srdcem horlivě konal vše, co se vztahuje k uctívání Boha a podporování bližního.

Darem *pobožnosti* byla *spravedlnost* svatého Václava zdokonalena a posílena na nejvyšší míru. Svatý Václav pak za všech okolností platil Pánu Bohu *spravedlivou* daň chvály. Aby Boha-Otce mohl všude velebiti zpěvem žalmů a náležitě mu děkovati za udělená dobrodiní, naučil se celému Žaltáři zpaměti. Chtěl bych vědět, kolik z vás, mladí čtenářové, umí aspoň několik žalmů. Svatý Václav jich uměl celou knihu zvanou Žaltář, který jich obsahuje 150! — Mimo to mívával svatý Václav při sobě stále malou knížku, v níž byly modlitby. Z ní se modlil a prosil Boha za smilování pro sebe i pro svůj národ. Když mu Drahomíra nedovolila se modlit ve dne, tak vstával a modlil se v noci. Místo na hry utíkal tajně do kostela; tam se klaněl Ježíši ve svato-stánku. Z těchto zpráv vidíme, že svatý Václav za každou cenu chtěl dáti Pánu Bohu, co mu patří: úctu a lásku. V tom bylo jeho největší štěstí.

Proč byl tak plný daru pobožnosti, horlivě uctíval Pannu Marii a svatého Václava, svatého Kosmu a Damiána, z andělů svatého Michala. Staral se o to, aby jeho babičce svatě Ludmile se dostalo náležité úcty. Konal vše, co by mohl přispívati ke slávě Boží a prospěchu svého národa. Tak byl svatý Václav *spravedlivý k Bohu*.

Veliká byla jeho *spravedlnost k lidem*. Chápete-li ho, v ní následovat? Zdá se, že ano. Ale jak? Nikdy druhému nedělejte, co byste nechtěli, aby vám dělali jiní, a každému *dělejte*, co byste chtěli, aby jiní také *vám* dělali!

První věta nám praví, abychom *neškodili* bližnímu ani na majetku ani na zdraví ani na cti. — A to ani slovem ani skutkem. Svatý Václav nikoho nepodezříval ze zlého, nepomlouval, na nikoho nenadával. Nikomu nebránil činiti dobré skutky. Nemstil se.

Druhá věta rozkazuje *ctiti* bližního. Svatý Václav s velkou ctí a láskou každého přijímal, za prokázané služby vděčně děkoval a hojně odměňoval. V dobré si vykládal každé jednání bližních, i když se jiným zdálo zlým. Každého obžalovaného horlivě hájil. Každému odpouštěl.

To vše si přejeme též pro sebe, tak chceme, aby každý jednal s námi. Vystříhejme se sobectví a sebelásky a budme spravedliví k Bohu i lidem. To je *tajemství svatého Václava*, které v něm opatrovali dva andělé, kteří ho provázeli do shromáždění německých knížat na dvoře krále Jindřicha.

Svatý Václav se opozdil, protože byl napřed na mši sv. — Jindřich zakázal pod trestem smrti vzdáti čest svatému Václavu, když přijde pozdě. Svatý Václav přišel, ale král Jindřich k překvapení všech shromážděných sestoupil s trůnu a první ho šel přivítat a posadil ho vedle sebe. Proč? — Protože poznal, že největší dokonalostí je dáti Bohu, co mu patří, a pak konati ostatní. *Spravedlnost*, to bylo *tajemství* svatého Václava, které ho činilo milým Bohu i lidem. Byl zbožný a mílosrdný.

Býti *spravedlivý* jest býti *svatý*. — Kdo chce?

Černé šaty nebo bílé šaty?

K. F.

Panu katechetovi vypadl ve škole z knížky obrázek. Kristla vyskočí ihned z lavice, aby jej zvedla. Zvědavě koukla naň, oči najednou tak září — ústa její prozradí tajné hnutí v jejím srdci. Místo „Prosím, důstojný pane!“, vejdou jí jiná slova do úst. — „Proč se zobrazuje Panna Maria tak často v bílých šatech? Mně se to tak líbí, nevím ani proč.“

„Kristlo, jaké šaty máš ty nejraději?“ — „Bílé, ty, co mi koupila maminka na Boží tělo.“ — „Tak hleď, všechny ostatní děti si taktéž libují v bílých šatech. A jak jim to sluší! Víš proč? — Na bílou barvu jsme zvykli u věcí nejsvětějších. Jak září svatostánek svým bělounkým hedvábím při vystavení nejsvětější Svátosti! I když by byl kostel tmavý, oltář vyniká vždycky svou bělostí. Kněz u oltáře nebo na kazatelně liší se od ostatních lidí bílým oděvem. — A dítě? Duše dítěte je živým svatostánkem, střeženým anděly. Říkáme, že dítě si hraje s andělíčky, když se ve spánku usmívá. Pán Bůh sám si ustanovil trůn v duši dítěte. Dal mu křtem posvěcující milost, ten nejskvělejší dar, co mohlo novorozeně dostat. To se naznačuje při křtu tím, že kněz položí na pokřtěné dítě bílou roušku. Dítě je nyní čisté jako andělíček. Nebeský Otec má velikou radost ze svého dítěte, že je tak krásné, jak člověka mít chtěl, že má bělounké šaty. — V některých krajinách je pěkný zvyk, že kmotři kupují takovou roušku ke křtu pro každé dítě. Rodiče ji uschovají, až dítě dozraje. Pak ji dají dítěti

s přáním: Hleď, tak bílá byla tvá duše při křtu svatém, zachovej si ji tak čistou, až přijde Ježíšek k tobě ve *svatém přijímání*, aby měl z tebe radost!" — To jest pro dítě drahá památka. V nebezpečí hříchu napomíná rouška: „Chraň svou duši všeho zlého, netrp jako já žádné skvrny! Svolíš-li ke hříchu, pozbýváš zároveň práva na roušku milosti a nevinnosti duše! Zahod' mne — po hříchu ti budu jen trpkou výčitkou, že . . . !"

„Důstojný pane, my nedostáváme takovou roušku na památku." — „Nemáte jí sice doma, ale pan farář ji položil na vás, snad ještě je ta vaše na faře. Ale co by řekla tvá dušička, Kristlo, kdyby ji uviděla? Myslíš, že je bělounká jako ten bílý šátek?" — Kristla se zarděla, mlčí, chytá cíp zástěrky, spravuje si šaty. Oči má hodně sklopené, vyhýbají se zraku pana katechety. Vzpomněla si na různé maličkosti, jež její srdíčko tíží jako balvan. Byla neposlušná, vzdorovitá, neučila se někdy dobře . . .

„Kristlo, vzpomínáš ještě na Boží tělo?" chtěl jí pan katecheta z nesnázi pomoci. „Šla jsi jako družička před námi. Tu vrazil nějaký nešika do tebe. Spadla jsi a v očích se ti zaleskly slzičky, že bílé šaty byly zašpiněny. Skrývala jsi ty skvrny, myslila jsi, že každý hledí na tebe a směje se ti. Ale co řekne maminka? — Utíkala jsi pak se strachem domů, odložilas nové zničené šaty, oblekla rychle staré . . . ale již byla maminka doma: „Kristlo, co děláš, kde máš nové šaty? Stalo se ti něco?" — „Na postýlku jsem je položila. Viz, maminko!" ukazuje jí skvrny. Ustrašeně hledá oči maminky. Ona vidí nevinné slzičky a s úsměvem povídá: „Neboj se! Viděla jsem, jak se to stalo. Bála jsem se jen, aby ta škoda nebyla větší. Neplač, já ty šaty operu a vyžehlím, budou zase jako nové!"

„Velebný pane, vy jste řekl, že naše duše jsou oděny bělounkým rouchem, když zůstaneme ve stavu milosti. Že každým hříchem toto krásné roucho ničíme. A čímžpak opereme to roucho, když jsme zhřešili, aby bylo zase tak čisté, jako ty šaty?"

„I svou duši můžeme oprati, že všechny skvrny se s ní ztratí. To se stane, až půjdete ke svaté zpovědi. Ve zpovědnici zve kněz duši: „Pojď ke mně, máš-li něco na srdci, co tě bolí, co považuješ za skvrnu na své duši. Neboj se! Já jsem dostal od Pána Boha moc tvou duši očistiti, zbaviti všeliké viny. Pán Bůh odpouští rád, raději ještě než maminka. Praví: „I kdyby matka zapomněla na své dítě (kdyby neodpustila a trestala), já nikdy na tebe nezapomenu. Já vás miluji jako nejněžnější otec! Bojí se snad dítě svého tatíčka? . . ."

„Kristlo, teď mi povíš sama, proč se nám tak líbí Panna Maria v bílých šatech." — „Ano, důstojný pane! Bílé šaty nám ukazují její krásnou, nevinnou duši. Panna Maria nikdy neposkvřnila roucho své čisté duše ani nejmenším hříchem." — „Dobře jsi to uhodla, Kristlo, Panna Maria jest čistá lilie, již lidé i andělé obdivují. Její zbožnost, věrnost a poslušnost značně zvýšily její přirozenou krásu. Vid', jak tě ten obrázek poučil, nech si ho na památku. Až opustíš školu, nezapomeň na bílé šaty své nebeské Matičky! Pros ji, aby i tobě zacho-

vala nevinnost srdce, aby i tobě byly vždy tvé bílé šaty zrcadlem duše!"

*

„Co ty, Lojziku, vrtíš hlavou, jako bys nerozuměl, o čem mluvíme?“ — „Nerozuměl? Velmi dobře rozumím, ale líbí? To se mi zrovinka nelíbí. Bílé šaty prý ukazují nevinnost duše. Jak by, chudinka, má duše musela vypadat, kdyby to byla pravda! Já již dávno nenosím bílých šatů, ani je nemám rád.“ — „Ale dříve jsi je rád nosil, že?“ — „Ju, dříve... ale teď bych je za nic nechtěl. Musel bych pak sedět jako kapusta na záhoně. Jinak by ty šaty za hodinu vypadaly! A maminka buď by vyčerpala trpělivost mácháním nebo — výpraskem, a v tom ohledu nešetří. Raději mám šaty tmavší. V nich mohu směle skákat přes příkopy, lehnout si do trávy, válet se po zemi; pak se vyčistí šaty, že maminka nic nepozná, jak asi před chvílí vypadaly.“

„Ale, Lojziku, pověz mi, jenom proto nemáš bílou barvu rád, abys mohl své kousky vyvádět? Zdá se mi, že jsem tě viděl jednou v bílých šatech.“ — „Jednou, ale jen jednou, když jsem je dostal. Chtěl jsem se druhým ukázat; tak jsem si vesele vyšlapoval po silnici jako pyšný kohout. Ale sláva netrvala dlouho — kluci se mi smějí. Svlékl jsem je brzy, byly prý těsné, malé...“

„Vidím, Lojziku, že by tobě bílé šaty neprospěly. Dostal jsi zasloužený trest za svou pýchu. Ale hleď, jako ti kluci se ti smějí, tak se i ďábel zuřivě směje, že jsi dostal bělounkou duši! Chce ji zničit. Nedej si bílé šaty své duše strhnout!“

„Ale, důstojný pane...“ — „Jaké ještě ale?“ — „Prosím, nemůže býti duše bílá i když nosíme šaty tmavé? Vy máte také tmavé, černější než já!“ — „Může, ano, Lojziku, už toho nechme...“ — „Ju, to se řekne, ale Anežka mi bude vytýkat: „Heleď, my nosíme bílé šaty, poněvadž máme bílé dušičky... ty nosíš tmavé šaty, ty, ty máš duši černou jako noc.“ Přece nejsme Jidáši! Ony chtějí mít duše čisté, a opisují si hříchy ke svaté zpovědi jedna od druhé a třetí od bratra. Pak se chlubí, že mají duši čistější, když mají bílé šaty! To jdu raději i k svatému přijímání v šatech černých.“ — „Ty jsi domýšlivý, Lojziku, to přece nedělají všechna děvčata! Nechme jim bílé šaty, jsou hodnější! A my si necháme černé — věrné. Pamatuj, i na černých šatech je každý prášek vidět; co maminka přehlédne, vidí oko Boží!“

Poutníček.

P. V. Vošahlík, C. SS. R. — Dokončení.

„Neplač,“ těšil jej kněz. „Poslyš, můj Leoušku, kdybys chtěl býti dítětem Božím, kdybys chtěl býti zvláště milým Pánu Bohu a odplatiti se mu za dobrou noc, kterou jsi měl u něho, v jeho příbytku, víš, co bys měl učiniti? Povím ti to. Místo abys chodil s mandolinou po světě, zvol si stálý příbytek!“

„Ale potom nebudu moci chodit, kam bych chtěl,“ zvolal hoch, nechť se rozloučí se svobodou, které byl zvyklý a kterou si zamiloval.

„Kdybys u dobrého mistra se usadil, byl bys šťasten a svobody bys také nepostrádal, milý Leoušku.“

„A znáte, otče, takového mistra, který by mi nechal mou mandolinu?“

„Ano,“ dí na to kněz.

„Nuže, půjdu k němu... Jsem sice ještě malý, ale budu pracovat, jak dovedu, jen když mi mistr dovolí, abych také hrál a zpíval... Kam tedy mám jít?“

Místo dlouhé odpovědi kněz otevřel svou náruč a k srdci přivinul opuštěného sirotka a řekl:

„Zůstaneš zde — stále nablízku kostela — u milého Pána Boha.“

Od té chvíle Leoušek již neopustil dobrého pana faráře, který jej brzy naučil modlit se, čísti, psát a ministrovat při mši svaté.

Dobročinný kněz přivedl sirotka na cestu k opravdovému štěstí, kterého ve světě by byl marně hledal.

A co bylo s mandolinou? Leoušek měl dovoleno hrát na ni v kostele ke cti a slávě Boží. Večer, když kostelník zvonil „Anděl Páně“, nosil malý hudebníček svou mandolinu do kostela a tam dával Pánu Bohu „dostaveníčko“ na poděkování, že byl přijat na nocleh v domě Božím tenkrát, když jako poutníček přišel, podoběn ptáčku, který nemá hnízda.

Kupte si: Nakladatelství Gustav Franci, Praha I., Melantrichova 536., vydalo krásné obrázky k 1. sv. přijímání, jak přijímá svatý Václav a jak svatý Jan Nepomucký podává svaté přijímání. Velké po 1 Kč, menší po 60 hal., nejmenší po 20 hal. Jsou velmi krásné.

Dále vydalo knihu „Pod ochranu tvou se utíkáme“ od P. J. Rybáka, T. J. Cena 16 Kč. Je to krásné májové čtení pro velké i pro malé, kteří mají bystrý rozum.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč — Nákladem MCM, v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík
Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

Ročník 16.

Květen 1929.

Číslo 9.

Zdrávas, Maria — požehnej, Matičko!

Příchod Panny Marie do Čech.

Legenda. — Fr. J. rák.

Více než před tisíci lety byli andělé v nebi překvapeni příchodem několika hochů a děvčátek, kteří byli oblečení v čisté šaty. Hoši měli holínkové boty, bílé vyšíváné košile a vesty plné lesklých knoflíků. V ruce drželi klobouček s bílým kohoutím perem. Děvčátka měla vrzající střevíce, vyšíváné punčochy, pestré sukně, bílé rukávce a na hlavě konvalínkový věneček. Všichni se dívali udiveně na zástupy andělů a tí zase na ně. Odkud přišli do nebe?

Tu už se vrátili andělé strážní těchto dítek od trůnu Božího. Ti vysvětlili ostatním andělům, že tyto pestře oděné dítky jsou Slováčci, které na Moravě u Velehradu pokřtil otec Metoděj a Cyril, kteří přišli z Cařihradu Moravanům hlásat Ježíška. Tito Slováčci prý už zůstanou v nebi a ostatní andělé se mají s nimi spřátelit. Slováčci brzo v nebi zdomácněli, a když jich tam přicházelo stále více, bylo veselo.

Po nějaké době začali se do nebe trousit Hanáčci v červených a žlutých koženkách a Valášci v papučích. Divení andělů nepřestávalo, když přicházely dítky z Čech ve všech možných českých krojích, které nyní možno uvidět jen v museích v Praze.

Andělé dostali chuť jít se podívat na zem, aby tu slováckou a českou drobotinu viděli, jak vypadá za živa. Ti, co přišli do nebe, se jim asi zdáli moc hodní. A nezdálo se jim pravdivým, že by takoví byli všichni a vždycky. Andělé se tlačili k nebeským okénkám a hleděli na zem, ale Moravu a Čechy nemohli nalézt. Chtěli by tam rádi, ale aby se nezdáli zvědavými, šli na to zchytra. Šli k Panence Marii a tázali se jí, zda by si nechtěla jít s Ježíškem na Moravu a do Čech zahrát. Tam prý to děti umějí.

Panna Maria vyhlédla z nebeského okénka. Zde u nás bylo vše pokryto sněhem. Byla taková zima jako letos — přes 40 stupňů pod nulou. Děcka se ani neukázala z chalup. Všecko sedělo u kamen. Panna Maria viděla, že by se jí tam špatně hrálo. — Odvrátila se smutně od okénka. Zvědaví andílci byli překvapeni a natlačili se do okénka, aby poznali, proč se Panna Maria zarmoucena odvrátila. Protože neměli tak dobré oči jako ona, neviděli, že je u nás zima a plno a plno sněhu.

Zůstali bezradně stát a vyvalovali oči jeden na druhého. Co dělat? Radili se, ale neuradili. Tu přiletěl mezi ně malý andílek, celý udýchaný. Jen si foukal na modré, zkřehlé prstíčky. Sotva přišel, hned od něho všichni uhýbali, protože z něho zima jen číšela. Když tak chvilku zpozdálí poslouchal jejich bezradné radění, pravil: „Ach, vy bloudkové, nevíte, že Panna Maria by s Ježíškem s vámi ráda šla do Čech, ale nemůže, protože je tam strašná zima! Já jsem právě přivedl do nebe Valáška a proto jsem tak zmrzlý.“

Tu nastal jásot. Všichni začali toho zkřehlého andílka objímat, a brzy mu bylo horko, že se potil. — Potom jim ukázal cestu na Moravu a do Čech, ale sám zůstal v nebi. Tam mu bylo dobře. Těch andílků,

kterí se vypravili na zemi, bylo tolik, že na počítání jich nikdo ani nepomyslíl.

Když přišli na luka a pole do sněhu, s počátku je to trochu chladilo, ale brzy jim bylo horko. Někteří rozsekávali led v řekách a potocích, jiní shrabovali zase do nich sníh. Záhy se luka zelenala a na polích se osení vlnilo. Lidé neviděli andělů. Radovali se, že krutá zima minula a nastalo krásné jaro. S luk a polí přeletěli andělé do lesů. Tam měli veselejší práci. Letěli od stromu ke stromu, každý zatřásl stromem, že se sníh jím sypal do vlasů a na zemi za chvíli roztál.

Panna Maria se s tím zkřehlým andílkem dívala na zemi. Když viděla, že sníh již zmizel a sluníčko rozlévá zlaté paprsky po celé Moravě a Čechách a děti si tam vesele hrají, vzala Ježíška do náruče a šla k nebeské bráně. Nebem se bleskem roznesla zpráva, že Královna andělů jde do Čech. Tisíce a miliony andělů ji pozdravovalo a zpívalo: „*Zdravas, Královno . . .*“ Všichni se řadili do průvodu. Andělé-muzikanti odskočili pro své „inštrumenty“ a zahráli nebeský pochod.

Tak šla Panna Maria do Čech. V krásném modrém královském plášti, se zlatou korunou na hlavě, v jedné ruce měla žezlo, v druhé Ježíška. Ježíšek skláněl hlavičku na její prsa a Panna Maria vypadala jako maminka, která chce své děťátko vynést trošku na sluníčko.

Lidé pleli řepu a konali různé práce v polích. Když se nebeský průvod k nim přiblížil, všichni vstávali a pravili jeden druhému: „To je dnes krásně! Všecko jen voní. Tak se mi zdá, jako by zde někde hrála rajská muzika.“ — Ale nikdo z nich neviděl, že Panna Maria šla mimo ně, že se u nich zastavila a jejich práci žehnala.

Nebeský průvod zamířil k lánům obilí. Obilí právě kvetlo. Žito i pšenice se rozvlnily jako ohromné zelené moře a v úctě skláněly klasy před Pannou Marií. Lidé, když šli mimo obilí, byli šťastni, jak je ten svět v máji krásný. Nevěděli ještě, že právě proto je máj krásný, protože v něm Panna Maria s celým svým nebeským doprovodem prochází naší vlastí.

Bylo již k večeru, když přicházel nebeský průvod do Čech. Pod starou ohromnou lipou seděla svatá Ludmila. U ní stál asi šestiletý hošík — svatý Václav. Svatá Ludmila mu ukazovala bronzový obraz Panny Marie, který jí dal svatý Metoděj, a pravila mu: „Když nastává májový večer, jde naším krajem Panna Maria uprostřed andělů nesoucích kvetoucí lilie. Panna Maria se sklání k nejmenším květinám i kamenům v potůčku a ty jí pozdravují: „*Zdravas, Maria!*“ Kvetoucí stromy v zahradách jí svou vůní zvou k líbeznému odpočinku. Na dítko pod stromy se Panna Maria usmívá. Všichni tvorové, kteří se k ní trošičku přiblížili, dostali od ní aspoň kapičku milosti a ta už stojí za to, aby jí dále pozdravovali: „*Zdravas, Maria, milosti plná!*“ — I ty, Václave, horlivě ji pros: „Požehnej i nám, Maticko! Pohleď k našim příbytkům, kde v temnu hnisají rány, kde padá k zemi těžká slza bolesti, kde nárek, jež nikdo z lidí neutiší. Milá, zázračná Maticko, zůstaň u nás trošku stát ještě v tento májový večer, dej, ať se stane něco milého, a požehnej nám!“

Panna Maria s anděly šla právě mimo a slyšela slova svaté Ludmily.

Usmála se, požehnala i s Ježíškem jí i svatému Václavu a celým Čechám. Svatý Václav, který držel v ruce bronzový obraz Panny Marie, zvolal: „Hleď, ona se na mne usmívá! Ona mi žehná!“

Chcete, aby i vám žehnala? Připravte jí a Ježíškovi cestičku do svého srdce, odstraňte z něho sníh a zimu lenosti, neposlušnosti, hněvu. Pak jděte k jejímu májovému oltáři a před každým jejím obrazem ji pozdravujte: „Zdrávas, Maria, milosti plná! — Matičko, požehnej nám!“

Divadlo.

B. Dlouhá.

Karlunka bude hráti divadlo. Sestra Elvanka má s těmi dětmi mnoho práce, než ty tři knoflíky, Sašu, Karlu a Jeníka naučí jejich rolím. Považte jen, Saša s Jendou, to je komíník a zedník, oba přijdou do domu, jeden chce vymetat, druhý bít a žádný nechce čekat... Mezi ty hádající se vloží se Karla-kuchařinka a smíří je u dobré snídani...

Lidunka, která již celý výstup ve školce viděla, vypravuje o tom doma: „Jen si představte našeho mrňouska, až se mezi ty dva rozvařené přivalí s opentlenou vařečkou...“

I tatíček bude hráti divadlo, maminka říká, že to je krásný kus, jen aby mu lidé chtěli rozumět...

Lidka přečetla si název z té knížky, ze které se tatíček učí své úloze: „Velké divadlo světa“. Napsal Calderon. „Jéjé, miminko, co to je? To bude divadlo v divadle?“

„Ano, uhodlas,“ řekla maminka.

„Ale jak tomu mám rozumět? Povídej mi o tom, maminko!“ prosí Lidka.

Maminka tedy začíná:

„Spisovatel Calderon si všiml, že svět je taky takové veliké divadlo. Každý v něm máme nějakou úlohu: někdo je králem, někdo žebrákem, někdo boháčem, někdo sedlákem, někdo je krásnou paní, někdo moudrou ženou atd.“

„A někdo komíníkem, víš?“ ptala se Karla.

„Ano, a někdo zedníkem a někdo kuchařkou,“ usmála se maminka.

„A někdo maminkou,“ škádlí Lidka.

„A někdo Lidunkou,“ oplácí maminka.

„Jé, maminko, žebrák má ošklivou úlohu. Nechtěla bych být žebrákem.“

„Ty bys chtěla být princeznou, víš?“ ptá se Karlunka.

„To víš, jedubabou ne,“ řekla Lidka.

„A kým ty bys chtěla být, maminko?“ ptá se Lidka.

„Chci být tím, kým mne Pán Bůh chce mít, to je má pravá úloha a proto je mi nejmilejší,“ řekla maminka.

Lidka se zamyslela...

„Ne, mamí, žebrákem bych přece jen nechtěla být,“ povídá Lidka stísněna.

„Toho se nesmí nikdo zříkat,“ na to zase maminka. „Není dne, aby některý někde boháč nestal se žebrákem, na tom nezáleží.“

„Na čem záleží, maminko?“ vyzvídá Lidka.

„Záleží na tom, aby úloha byla dobře sehraána.“

„Jistě, maminko, už vím, jak to myslíš. Úloha sirotka je taky smutná a přece tenkrát nejvíce se líbila Vaňková, když hrála sirotka.“

„Máš pravdu, vše záleží na tom, jak svou úlohu zahrajeme, ať už jsme králi nebo žebráky.“

Lidka chvíli zamyšlena mlčí.

„Mami, jak může žebrák dobře hrát svou úlohu? Což může taky špatně žebrat?“ ptá se potom.

„Když špatně žebrá, tak málo vyžebrá, to nevíš?“ spěchá poučit Karla.

Maminka se směje.

„Viš, proč tolik tleskali Vaňkové?“ ptá se maminka.

„Krásně hrála, jako opravdový sirotek,“ odpovídá Lidka.

„Ano, na opravdovosti, upřímnosti všechno záleží. Komu dal Pán Bůh úlohu chudáka, aby byl upřímně chudý, kdo je boháčem, aby byl upřímně bohatý, kdo je sluhou, aby sloužil upřímně, kdo je králem, aby upřímně vládl. S takovou rolí je Pán Bůh spokojen, tu odmění.“

Lidka už zase přemýšlí, ale pak se vzdává: „Tomu, maminko, nerozumím . . .“

„To je s tebou trápení, pořád nerozumíš,“ durdila se Karla, jako by sama kdovíjak rozuměla; zatím tomu rozuměla asi jako násobilce, které se bude učit za tři roky.

Maminka s Lídou se na sebe podívaly a usmály se.

„To je tak, Liduško: Málo je chudáků, kteří by byli spokojeni se svou chudobou, oni touží po bohatství, někdy třeba až tak nezřízeně, že se dopouštějí krádeží, loupeží ba i vražd, aby nabyli bohatství. A jsou boháči, kteří si počínají, jako by byli ti nejchudší, skrbí a lakotí, místo aby rozdávali, jak to patří k jejich úloze. Jsou služebníci, kteří by raději porouchali, a jsou páni, kteří špatně vládou. Málo je těch, kdo jsou duší tělem na svém místě, kdo jsou spokojeni se svou rolí. Pán Bůh však ví, že by v jiné roli také špatně hráli, proto nedbá vyměnit jim roli. Raději vymění roli těm, kdo menší úlohu dobře zahráli. Tak byl jednou jeden pastýřek a ten se z vůle Boží stal papežem.“

„Jako ten syn nosiče vody, který se stal králem, jak tatíček onehdy četl, viď, maminko?“ ptala se Lidka.

„Jistě nestalo se tak bez vůle Boží, ale někdy je to také jen z dopuštění Božího. Každá role není od Pána Boha, dítě!“

„Jak to poznám, maminko?“ oči Lidčiny jsou už zase veliké, ustrašené.

Maminka vine ji k sobě:

„Neboj se, dušičko, jenom se dobře modli: „Buď vůle tvá!“ A ať jsi kdekoli, buď ve všem upřímná, opravdová a spokojena na svém místě.“

V Římě.

M. Alfonsa.

Bůh vložil do malého srdce lidského mnoho lásky. I do vašich, dětských. Je to láska k rodičům, příbuzným, vychovatelům, a mimo této rozkvétá krásným květem i láska k vlasti.

Později vám něco z naší cesty napíší o smutku a touze po krásné matce vlasti, ze všech zemí nejkrásnější, i když v ní palmy nekvetou a nemá mořských břehů, od kterých se vlny s hukotem odrážejí.

Ale máme ještě jednu matku, stále trpící, a to je naše svatá církev.

Na zpáteční cestě, ač velmi znaveni, přece jsme s radostí spěchali k sídlu svatého Otce, k Římu.

Dojeli jsme tam, když celé město ozářeno bylo miliony světél. V autech jsme se rozjeli k ubytování: dámy v klášterním českém hospici na Via della Mantollate č. 22, páni a kněží v blízkosti Vatikánu.

Příští den ráno jsem po prvé vstoupila do chrámu svatého Petra. Vstříc mi plály řady hořících lamp nad hrobem prvního náměstka Kristova svatého Petra. Poklekla jsem tam a zbožně, vroucně se modlila za dar svaté víry. Aby plála jasně jak světla přede mnou. Potom jsem se šla pomodlit k oltáři svatého Václava, dědice české země.

Po snídani odjeli jsme na prohlídku města, kostelů, katakomb svaté Cecilie, svatého Kalista a chodili v nich celé dvě hodiny. A přece jsme viděli jen velmi maličký díl památek a upomínek na první, heroické křesťany.

Nehrozili se mučení ani smrti, jen aby dokázali lásku k matce církvi svaté. V podzemí se i se svými dětmi scházeli k posvátným úkonům a pobožnostem a zde byli potom i pochováni. Také dětských hrobů a ostatků je tam dosti.

Chrám svatého Pavla se všemi památkami a uměním starých časů, chrám svatého Vavřince, S. Maria Maggiore, kde se o vánocích vystavují zbytky pravých betlemských jesliček, mnohé jiné chrámy a památky zanechaly v nás hluboký dojem.

Odpoledne byla prohlídka starého Říma a jeho zbytků. O tom by se dalo psát mnoho a dlouho.

A což kdybyste viděly zbytky Kolosea, v jehož středu je nyní vztyčený svatý kříž na památku věrných křesťanů, kteří tam byli pro svou víru předhazováni dravým šelmám.

Příští den ráno mše svatá u svatého Petra na rozloučenou byla sloužena u oltáře sv. Václava duchovním vůdcem poutí panem biskupem Čárským. Po ní prohlídka vatikánského paláce, Sixtinské kaple atd. Vzácné památnosti mne oslnily a vryly se v paměť.

Ale všechny krásy, památky a umění převýšil jeden dojem: audience u svatého Otce Pia XI.

Věřte mi, mnoho a na mnoho jsem se těšila, ale na nic tak, jako na požehnání svatého Otce.

Sešli jsme se před vatikánským hospicem na nádvoří. Dámy musily mít černou roušku na hlavě. Potom jsme v řadě šli přes náměstí

podle chrámu do Vatikánu. Přešli jsme podle stráže Švýcarů v pestrých krojích a výzbroji, odložili v šatně zbytečné věci a vešli do velikých sálů, kde čekala sta věřících, až jim bude dovoleno vejít do audi-
enčních sálů.

Po chvíli čekání byli jsme uvedeni do menšího sálu; tam jsme po-
klekli a v posvátném tichu čekali na svatého Otce.

Moje rty šeptaly modlitbu za něho a za celou církev svatou. Vtom
nastal u dveří šumot, otevřely se, a již se za ceremoniářem a čestnou
stráží objevil svatý Otec Pius XI.

Tak milý, dobrý, laskavý, ale ustaraný a trochu smutný... Vždyť
má těch duchovních dítek tolik a mnozí a mnozí nenechají svých ma-
ličných dítek přijít k Ježíškoví...

Náš pan biskup jej oslovil, on zase nás... Vítal nás z míst, kde
Kristus žil, učil a umíral, na místo, kde jeho svatá církev žije, posílá
apoštoly do celého světa...

Při jeho řeči jsme poznali, jak on miluje český národ, jak nás má
rád, a přece mnozí a mnozí o tom vědět a věřit nechtějí.

Potom šel mimo nás v kruhu; pan biskup každého představil jménem,
on mu požehnal a dal prsten k políbení.

Když jeho bílá postava přistoupila ke mně a byla jsem představena
jako katolická spisovatelka, věřte, děti, tu jsem si teprve uvědomila
své dluhy k té veliké matce církvi svaté. A dluhy, dosud tak málo
splacené, za tolik darů a dobroty, kterou nám dává od kolébky až do
hrobu.

Ještě nám všem požehnal a po zapění papežské hymny, za kterou
nám vlídně poděkoval, odešel do sousedních pokojů, kde klečící jen
obešel středem a udělil požehnání. My prošli rychle ven a odjeli do
svých hospiců.

Letos zahájil svatý Otec své zlaté, padesátileté kněžské jubileum
slavnou mší svatou a při ní podal celému stu dítek první sv. přijímání.

To byla jeho největší jubilejní radost!

Čiňte mu tu radost i vy všechny dítky za tu jeho péči o naši církev
svatou. A hleďte si tu bělost svaté Hostie vtisknouti do duše, aby zů-
stala bílou jak holubice a na perutích zbožností dovedla vzlétnouti do
říše nadvězdne, k Bohu, kde vše je tak svaté a krásné!

Až jednou i vám bude dopřáno pokleknouti před bílou postavou
náměstka Kristova, byste mohly říci: „Hleď, svatý Otče, jak statečným
a zbožným dítkem tvé svaté církve učinila mne bílá svatá Hostie!“

Šalomoun a včely.

Fr. Prokop.

Před dávnými časy žil moudrý král, který se jmenoval Šalomoun.
Jeho spravedlnost a moudrá mluva, obratnost v rozeznávání dobra od
zla a lesk jeho dvora — to vše ho činilo nejpověstnějším vládcem toho
času. Když uslyšela bohatá královna z daleké země sábské o jeho
moudrosti, umínila si, že ho navštíví a vyzkouší jeho schopnosti. Proto

nařídila, aby byl zhotoven věnec z umělých květín, a to tak, aby byl sestrojen a zbarven, že by žádné oko nemohlo poznat jeho umělou podobu.

Když přišla do královského dvoru, předložila králi a jeho dvořanům věnec z umělých květín a vedle něho věnec podobný, ale z květín přirozených.

„Ó, mocný králi, který věnec je skutečný a který umělý?“ tázala se. Král mlčel a dumal.

A když tak uvažoval, vidí náhle docela jen náhodou malý roj čilých, hemžících se včelek, jež sháněly med na vadnoucí růži.

Vladař se usmál a pozvedl svou královskou hlavu se slovy: „Otevřte okno!“

Hladové včely vletěly dovnitř. Ihned se hnaly k věnci ze skutečných květů.

Tak poznal král a jeho dvořané pravý věnec. Zklamáná královna se vrátila domů a vypravovala o divech, jež viděla. ♣

Kup te si: Biskup o Terezii z Konnersreutu. Cyrilometodějské knihkupectví Gustav Franci v Praze I., 536, vydalo v znamenitém překladu dra Ferd. B. Černovského církevně schválený spisek bisk. dra Z. Waitze: Poselství z Konnersreutu. Úhledná knížečka o 48 stránkách stojí poštou 3.80 Kč, a pro tuto nízkou cenu a vážný obsah hodí se k hromadnému rozšíření.

Papež Pius XI. Napsal Josef Hronek. V Praze 1929. Nákladem Cyrilometodějského knihkupectví Gustav Franci v Praze, 80, str. 64 s 5 vyobrazeními. Cena včetně porta 5.50 Kč. První česká jubilejní publikace o svatém Otci Piu XI. přibližuje československému lidu osobnost a dílo současného velekněze. Autor této knížky rozvíjí před námi obraz života kněze Achilla Rattiho, a to od let studia, až do jeho zvolení za papeže. Nato podává přehlednými rysy dobu jeho pontifikátu a sleduje při všem vypravování úzký vztah papežův ke katolíkům československé republiky a tak nabádá k úctě, oddanosti a k lásce ke svatému Otci. Víťame tuto první českou knížku, která jako na zavalanou vychází v tomto roce, kdy oslaví svatý Otec své 50leté kněžské jubileum, kdy celý svět s úctou k němu patří za velkomyslné vyřešení tak zvané otázky římské a kdy zvláště jsme vázáni vděčností synovskou za dobrodiní nám prokázané vystavěním v Římě české koleje „Nepomucenum“. Knížka jest pěkně upravena a ozdobena nejnovějším obrazem svatého Otce, J. Exc. st. sekretáře kardinála Gasparriho, J. Exc. nuncia pražského msgra P. Ciriáciho, sekretáře msgra X. Rittera a zdařilým snímkem vatikánského města. Jsme pevně přesvědčeni, že každý katolík rád po této knížce sáhne, takže první její vydání bude záhy rozebráno.

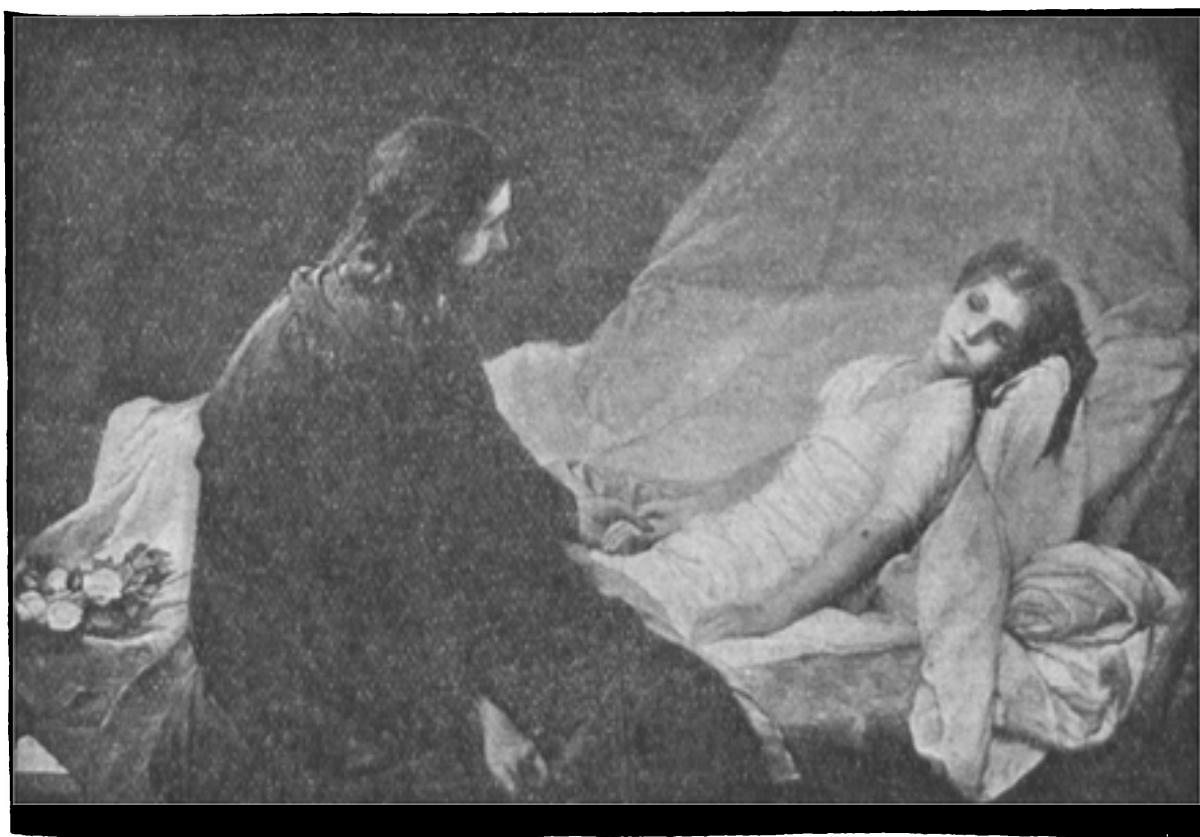
Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM, v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskářských a nakladatelských v Olomouci.

Ročník 16.

Červen 1929.

Číslo 10.

Dobré Srdce.

Dobré Srdce.

Měsíc červen zvláště patří Srdci Pána Ježíše. Chceme jeho dobrému Srdci náležitě a ze srdce poděkovati za jeho nesmírnou dobrotu. Za jeho lásku chceme mu po celý měsíc červen opakovati, že jej máme velmi rádi.

Pohleď na obrázek. U dcerušky Jairovy sedí Pán Ježíš, jeho dobré Srdce chce pomoci. Běře děvčátko za ruku a praví: Vstaň! A hned děvčátko bylo zdrávo, radostně seskočilo s lůžka. A mělo za to Pána Ježíše velmi rádo.

Dobré Srdce Pána Ježíše je ve svatostánku. Když se pozorně modlíš před svatostánkem, je to právě tak jako na obrázku. Pán Ježíš také jako by tebe laskavě držel za ruku a jeho dobré Srdce ti praví: Hodné dítko ke mně přišlo. Já tě mám za to rád. Pomohu ti, aby tvé srdečko bylo také dobré. Pomohu ti, aby na tvé dušce nebylo nic nezdravého, nepěkného. Jen musíš ke mně choditi a tvé srdečko mne musí míti rádo.

Když má Pán Ježíš ve svatostánku tak dobré Srdce, kdo by nechtěl k němu choditi? Jakou radostí pak je nám sv. přijímání, když si pomyslíme: Pán Ježíš mi dal své dobré Srdce. Je to ještě krásnější, než kdyby moje hlava se položila na jeho Srdce. Je to mnohem více. Co mi to dobré Srdce může odepríti při svatém přijímání?

Když má Pán Ježíš ve svatostánku tak dobré Srdce, musí býti naši velikou radostí, býti u něho, navštěvovati jej ve svatostánku. Jeho srdce nám vždycky ukáže, jak je dobré. Není třeba při takové návštěvě dlouho mluvit. Řekni jen: Pane Ježíši, Ty máš dobré Srdce. Proto chci býti u Tebe a je mi u Tebe velmi dobře. Buď mým nejlepším přítelem.

Kdosi napsal toto: „Bláhový, kdo Boha ztratil — zločinec, kdo Boha zradil. Proč přerušuješ přátelství se svým Bohem?“ To je velmi smutná řeč. Dvojnásob smutná, kdyby to musel Pán Ježíš říci tobě.

Hleď, budou prázdniny. Budeš doma, budeš míti hodně kdy. Nezapomínej na dobré Srdce Pána Ježíše. Aspoň jednou za den si na ně vzpomeň. Aspoň jednou za týden je navštiv. Uvidíš, jak ti bude mílo u srdečka.

A po prázdninách na shledanou.

O Božím Těle.

M. Alfonsa.

Byla tam celá rodina palem. Vysoké, štíhlé do dálky a pouště nedaleko nich hleděly pyšně a směle. Menší, mladší, dcerky a vnoučata velkých, zvedaly své hlavičky zvědavě do výše.

„Kéž bychom byly velké už jako ty chaloupky černochoů,“ zašeptaly si nejednou, když je vítr k sobě naklonil. Často zašly v jejich stín dítky z domků, bídě upravených, slepených. Skotačily si pod nimi, hrály si a tancovaly jako všechny ostatní dítky všude jinde. Malé palmíčky je pozorovaly s uspokojením.

„Přece rosteme rychleji než dítky lidské, nedohoní nás, ani když jsou

staří. Jeden za druhým umírají a my, žijeme, rosteme stále dále a výše."

Měly radost, když černošské dívky k nim přišly, šplhaly se po kmenu stromu, nejraději by se rozběhly a skotačily s nimi, ale mamičky palmy to nedovolily.

"Zůstaňte, kde jste, jak byste jednou odešly, musily byste zahynouti."

Poslechly tedy, byly poslušné, jenom hleděly na ně. Někdy, ty zvědavější dětičky palmy se ptaly, cože tam v dálce vidí jejich maminky, tatínci a babičky také.

"Všechno je stejné, milé děti. Napravo vidíme poušť, velikou, nepřehlednou poušť. V ní jedou karavany s velbloudy, mající na hřbetě stany, ochranu proti žáru slunce pro vůdce či pána výpravy. V dálce veliké oasu s několika palmami, kde pocestní v křišťálové studánce hasí žízeň, osvěžují se zvířata i lidé. Vlevo jsou již obytné vesnice. Domky ubohé a chudé, skytající útulek sotva na noc a před dravou zvěří. A lidé jsou tam zlí, černé tváře i duše černé mají, ač se denně klaní slunci, které v dálce za pouští nad obzor vychází, majíce je za boha!"

"A je bohem, matičko?"

"Dlouho žiji a do dálky hledím, ale, myslím stále, že není. To by musila býti i noc a den vichřice s písečnou bouří v poušti. Musil by býti bohem i každý divoch, ano i rostlina. Ale, může bohem býti to, co zaniká, se ztrácí? Nejsem člověkem, jen samorostlou palmou, ale musím říci, že ne! Aní slunce bohem být nemůže, jsou dni, kdy nevychází, nežije a Bůh musí v každé vteřině živ býti, řídit celý svět!"

Těžké a dlouhé bylo to poučení moudré palmy — matičky k malým, ale něco z toho přece chápaly.

A mýjely měsíce, léta! Mladé palmy dorůstaly, nejmladší již směle vypínaly svoje lístky a ke slunci zvedaly korunu. Matička jejich pomalu odumírala. Už jenom v koruně měla několik svěžích lístků, ostatní zulámány, či povadlé byly. Při každé velké vichřici, nebo nesnesitelném žáru slunce byla připravena k umřetí. Koruna se jí skláněla hlouběji a hlouběji k zemi, která měla býti hrobem jejím.

Ale jednou zjitra vztyčila se vzhůru, všechny napjala síly, na svoje dívky a vnoučata, v ranním chladu dosud dřímající, hlasitě zavolala:

"Jde sem člověk neznámý, který v tyto končiny dosud nevstročil. Bílé má tváře, oblek černý jako noc a na prsou září mu jakási zbraň, křížem přeložena. Vstaňte, snad nepřítel se blíží!"

Probudily se všechny a neznámému udiveně hleděly vstříc. Nebyl sám, s ním ještě dva lidé jemu podobní přišli a s nimi čtvrtý, podobný obyvatelům pod palmami.

Však ti už se také probouzelí a vycházeli ze svých chatrčí ven a udiveně hleděli na prostický oltář, který cizinci postavili, a jeden oblekl se v roucho bílé a mši svatou, již oni nechápali, začal sloužit.

Domorodci narychlo se ozbrojili, přinesli si dlouhá kopí a čekali, jak si cizinci budou počínati dále. Počali reptati, náčelníka, až po zuby ozbrojeného se ptali, mají-li na ně vtrhnouti útokem, ale vtom se kněz obrátil, zvedl v rukou lesknoucí se kříž a požehnal jim. Oni uděšeně

poklekli, a když jim čtvrtý, který divochům tolik podobný byl a bělochy doprovázel, pokynul, aby tiši byli, umlkli.

Palmy udiveně hleděly na to neznámé divadlo. Nejmenší se honem chtěly schovat za maminky, ale vtom člověk v bílém rouchu poklekl a zvedl v obou rukou do výše bílé kolečko a zase je snesl do kalicha, který potom také zvedl.

„Snad je to nový bůh a ti lidé se mu zde klaní!“ šeptaly si palmy, ale divoši zarytě stáli zas a o ničem podobném nepřemýšleli.

„Naším bohem je slunce, jinému se klaněti nebudeme! Dnes se na nás jistě hněvá proto, že jsme nestřežili vchodů do našich vesnic a nechali cizince vejít. Ani nevyšlo, zůstalo schováno jako vždycky, když se hněvá,“ šeptali pak mezi sebou.

Dokud cizinec sloužil mši a klečel, mlčeli, jakmile však všechno složil zas a obrátil se k nim, počali reptati a zvedli kopí do výše na rozkaz náčelníka. Ale když černý průvodce bělochů pokynul, aby sklonili kopí, utišili se.

„Jsou to kněží misionáři a nesou vám zvěst o pravém, jediném Bohu!“ Zvolal hlasem mocným v jejich správném nářečí. „Jsou usazení nedaleko a já jsem je přivedl k vám doufaje, že uvěříte a zatoužíte po spasení, záchraně duší, shledání se s Ním na věčnosti!“

„My ho ale chceme vidět!“ namítl pyšně náčelník.

„Konal jsem oběť mše svaté, zvedal jej ve svaté Hostii vzhůru, tedy jste jej mohli všichni vidět!“ namítal kněz.

Ale, nový repot, výkřiky nespokojenosti ozvaly se.

„To je malý Bůh, musí být aspoň tak velký, jako je náš náčelník!“

„On je větší než ty palmy a mocnější než králové světa, protože pozemské trůny se mohou zbořit, jeho nikdy ne, sídlí v srdcích a duších, kterým dává poznání opravdového štěstí a života!“ vyprávěl misionář.

„Ale nezáří jako náš bůh — slunce,“ namítl kdosi z nich.

„Ano, září, jenom až jej poznáte, uvěříte a uvidíte!“

„Uvěříme, až Ho uvidíme. Máš ho s sebou?“ náčelník se posměšně ptal vida, že nemají skoro ničeho kromě toho, co zde skládali.

„Ano, zde je, na kříži přibitý! Nechal se ukřižovati za pravdu toho, co hlásal. Kdyby přišel mezi vás, po druhé na svět, snad byste Ho zabili a ukřižovali jako Židé!“ rozhorlil se kněz a zesmutněl.

Po chvíli pokračoval:

„Když se před smrtí svou a vstoupením na nebesa po zmrtvýchvstání loučil se všemi, chtěl sebe pro všechny věky a duše zde zanechat. Proto ustanovil Svátost oltářní za své tělo a krev, kdo ji přijímá, opravdupřijímá Krista, kdo se klaní Hostii, jemu se klaní a za všechno děkuje.

Jsme všichni jeho dětmi, aby nás zachránil, sestoupil s nebe a nechal se ukřižovati...!“ zvolal kněz, ukazuje kříž.

„Pak nebyl žádným Bohem ani králem, když se nechal ukřižovati! To nenechá dopustit žádný náčelník!“ zvolal jejich náčelník pohrdlivě.

„On však znovu z hrobu vstal a živ byl, vstoupil zpět na nebesa,

dovedl bys to ty, mocný pane náčelníku?" ptal se ho kněz bez bázně a strachu

Tázaný mlčel, jen zarytě hleděl na druhé dva misionáře, kteří mezi dítky rozdávali pěkné obrázky a růženečky. Vida, že se líbí dárky všem, vztáhl ruku po něm. Misionář v okamžiku sáhl do poboční tašky a vyňal lesklý křížek a náčelníku podal. Ten se chvíli díval na tělo Kristovo na něm, potom si jej pověsil na ozdoby, kterých měl plný krk, ruce a na šatech, nemaje tušení, o symbolu křesťanství.

Pyšnil se jím a dal misionáři zakouřiti ze svojí dýmky na znamení, že se s ním vítá, že může tady zůstat.

A zůstal! S divochy stala se změna a po každém odchodu misionáře do jeho misijní stanice bylo více a více katechumenů, těch, kteří toužili poznati Krista.

Mnozí, zvláště staří, byli zatvrzelí, získati se nedali, ale v mnohých zemích se dítky za misionáře, obětující se, modlily, on měl od Boha tolik síly, že setrval až do konce, všechny pokřtil.

Byla to po dvou letech vesnice křesťanů. Misionář zavedl všechny obřady a také slavnost Božího těla.

Palmy a palmičky zvědavý byly, zvláště ty, pod kterými stály oltářičky ozdobené nejkrásnějšími květy a zelení a obrázky. A což potom, když se družičky rozběhly kolem nich! Černé mouřenínky, s bílými závoji. Byla to jen hrubší látka, jemnějších neměly, ale byla to zvláštnost, něco nového.

Když malé palmičky viděly průvod zbožných divochů a divoušek, zatoužily také dětmi býti, s nimi jíti. Ach, jak zbožnými byli! Hlavíčky skloněné, ruce spjaté na prsou, jako černí andělíčci s bílou dušičkou! Žádné z nich ani nezašeptlo, neobrátilo se jak mnohé dítko u nás v kostele.

Věřili všemu, co jim řekl misionář o nejsvětější Svátosti.

„Kristus jako člověk nemůže býti na všech místech, ale pod způsobou Hostie ano. Kde ona je, věříme, že Bůh je opravdu přítomen.“

Ač byl Bůh skrytý v tak malé způsobě, věřili, že je velkým a mocným králem, neboť od přijetí sv. křtu a od prvního sv. přijímání, kdy úplně pochopili svaté učení Kristovo, usídlil se v jejich duších pravý pokoj a mír.

Když se potom ve svém chudém kostelíčku modlili a uctívali zpěvem Krista, Boha pravého, skláněly se v úctě i palmy a celá příroda modlila se svoji modlitbu tichou. Vše poznalo pravého, jediného Boha, Krista, skrze učení, které jim přinesl obětavý misionář.

Pracoval tam několik roků i při churavosti, která se později z námahy a strádání — neměl vždy tolik příspěvků, kolik potřeboval, ve vlasti na něho a jeho oběti zapomínali — také z lítosti nad tím, že v sousedních vesnicích několik starších, pokřtěných vrátilo se k pohanství, dostavila.

Jednoho dne, právě před Božím tělem, zůstal na lůžku. Musili jej vynésti na nosítkách ven a tam hleděl na průvod s nejsvětější Svátostí, který vedl mladý, nový misionář. Převzal jeho misijní stanici, v níž byli již skoro všichni pokřtěni.

Nemocný misionář po celou dobu procesí hleděl jen na svatou Hostii, obsahující Tělo Krista, pro kterého opustil ve své české vlasti všechno a šel mu získávat duše. Než zemřel, přál si, aby jej pod mladou palmou pochovali. Stalo se tak, chudým, prostým křížem ozdobili hrob a lístky palmové šepotají mu ukolébavku v tichých večerech i nocích, před žářem slunce jej ve dne chrání.

A všem, kdož mimo jdou a přejdou i do dálky nedohledné, vypráví o hrdinném, statečném, katolickém knězi-misionáři.

Kdykoliv jde podle průvod o Božím těle, vždy tam všichni zajdou, pokleknou a se pomodlí. A palmy šelestem svým se modlí s nimi k pravému, jedinému Bohu.

Neopatrný svatý Václav.

Fr. Jeronym.

Jarmila chtěla býti hodná, aby z ní měl Ježíšek radost. Velké obtíže jí však činila jedna *necnost*, pro kterou buď něco prostořekého vypustila z úst nebo někam všetečně strčila nos, div oň nepřišla. Vždy něco vyvedla pro svou velkou *neopatrnost*. Myslím, že by se pro ni hodně natrápila, kdyby jí Ježíšek jako náhodou neposlal pomoci. Jarmila zase jednou dostala trošku výprasku, že cosi svou neopatrností zavinila. Bylo jí smutno u srdečka, že zas Ježíška urazila. Listovala ve staré knize. Tu její smutná očka spatřila divný nadpis: „*Neopatrný svatý Václav*.“ Jak je to možné?

Čtla: „Svatý Václav, ač byl od malička velmi hodný a po svatosti toužil, přece jako každé dítě ve své živosti a veselosti byl trošku neopatrný. Jednou se šel dívat na divoké sokoly, kteří se měli ochočit, a neopatrně otevřel klec, že všichni uletěli. Starý zbrojnoš jej za to zle pokáral. Svatý Václav svého činu litoval, a když si svému učiteli knězi Pavlovi postěžoval, že si neví rady, jak by se stal opatrným, poradil mu: „Kdykoliv přijdeš k Ježíškovi ve svatostánku, modli se: „Ježíšku, Ty jsi *Andělem velké rady*, sešli mi Ducha sv., aby mne svým *darem rady* naučil krásné ctnosti *opatrnosti*, abych dobře poznával, co mám *činiti*, čeho se *varovati*, abych se Ti líbil!“

Pak mu vysvětloval, jakou úlohu má opatrnost v našem životě. Opatrnost nám *radí*, hledajíc vhodné prostředky, abychom dosáhli, čeho chceme. *Soudí* a vybírá prostředky vhodnější. *Poroučí* nám, abychom v pravý čas prostředků užili. Na příklad: když nás svrbí prostořeký jazyk, zavčas si vzpomenout, že je lepší mlčet. Opatrnost *řídí* naše myšlenky, aby se netoulaly, nýbrž abychom pamatovali na Boha, který vidí i naše myšlenky. Vede nás k tomu, abychom vždy věděli, proč něco říkáme a konáme, abychom nikoho neurazili a nezarmoutili.

Duch sv. *darem rady* zdokonaluje a posvěcuje opatrnost. Dává nám poznávat a plnit vůli Boží za všech okolností. Tehdy, když potřebujeme zvláštní jeho pomoci, kdy sami nestačíme v nenadálých těžkých okolnostech. O dar rady musíme hlavně prosit při zpytování svědomí, aby nám pomohl sebe poznati co nejdokonaleji. Mnoho lidí

dospělých i dětí je proto tak nedokonalých a málo prospívá v ctnostech, že z neopatrnosti zanedbávají vnuknutí a rad Duchu sv. Dar rady osvěcuje cestu naší duše a ukazuje všechny nástrahy ďábla, abychom se do nich nechytili."

Jarmila pozorně čtla, že svatý Václav vyslechnuv svého učitele, poděkoval a šel přímo k Ježíškovi do kostela. Od té doby byly chyby zaviněné neopatrností stále řidší, až zmizely docela. A bylo to pro něho dobře. Když zemřel jeho otec Vratislav, pronásledovali pohané kněze a křesťany. Kněží nesměli do hradu k sv. Václavovi, tu on tajně je vyhledával. V noci si některého kněze zadními dvířky volal, a co by potřeboval pro své ctnosti, tomu se od něho učil a ráno ho tajně propouštěl. A knížečku s modlitbami skrytou pod šatem nosil a kdekoliv našel pokojné místo, v ní četl a se modlil. Když se stal knížetem, tu i jeho vlastní matka proti němu brojila. Aby zbytečně nebyl rušen mír v národě, poslal ji z opatrnosti na nějaký čas z říše. Prosil ji, aby nečinila rozbrojů, a když to slíbila, dal jí dovolení k návratu. Protože Němci vypověděli Čechům válku a Čechové by to sotva vyhráli, tu sv. Václav z opatrnosti jim raději slíbil dávat ročně 500 volů a 120 hřiven stříbra. To Čechům neuškodilo.

Nejvíce se však Jarmile líbilo, jak se sv. Václav opatrně vyhýbal hříchům a všem příležitostem k nim. Šla pak na trávu vedle kostela. Ještě dřív než vyšla, maminka jí řekla: „Prosím tě, buď opatrná. Ať zas něco nevyvedeš!“ Jarmilku to bolelo, a když nyní uviděla kostel, vešla. Klekla před svatostánek a modlila se k Ježíškovi — Andělu velké rady, aby jí Duch sv. osvěcoval darem rady a sílil její malou ctnost opatrnosti, aby byla opatrná jako sv. Václav. Když vycházela z kostela, vzpomněla si, že se musí pomodlit též „Zdrávas“ před oltářem P. Marie. Jak se zaradovala, když na oltářním plátně uviděla nápis: „*Matka dobré rady.*“ Ano, nyní již jistě její opatrnost poroste. Ježíšek, *Anděl velké rady*, P. Marie, *Matka dobré rady* jí budou pomáhat.

K tomu ji přivedl nadpis: „*Neopatrný svatý Václav.*“

Svatojanská muška.

Fr. P.

24. července se slaví narozeniny sv. Jana Křtitele.

Když sv. Jan Křtitel ještě jako dítě bydlel u svých rodičů ve vzdálenosti asi dvou hodin od Betlema, vycházel často ze svého rodného městečka do blízkého pohoří Judského. Tam se někde v jeskyni modlil. Dodneška se tato jeskyně podle něho nazývá a zbožní lidé k ní putují.

Jednoho dne zase se uchýlil malý Jan do samoty, aby ve své milé jeskyni sám s Bohem obcoval. Tentokrát se tam dítě dlouho zdrželo a pak, unaveno dlouhým postem, schoulilo se na kámen v jeskyni. Spánek je přemohl. Náhle se s hrůzou probudilo a vidělo, že je všude čirá tma. Daleko široko nebylo ani hlásku slyšet. Sem tam zachrastilo hádě v kameni. I cvrčkové, kteří celý den neúnavně cvrlikali, zmlkli již.

Kvapně hmatal hoch kolem dokola v rokli, aby našel východ, ale brzo poznal, že zbloudil. Po dlouhém hledání a úzkostlivém pobíhání zemdlely jeho nožičky. Jan padl na kolena a vyhlížel k hvězdnému nebi z divoké jeskyně, která se zdála dvojnásob příšerná v tmavé noci. Hošík se hlasitě modlil, aby mu Pán Bůh ukázal cestu k jeho drahým rodičům. Takto prosil:

„Milý Pane, ukaž mi pravou cestu, jako jsi kdysi hvězdou přivedl mudrce od východu k Pánu Ježíši do Betlema.“

Pán Bůh všechno ví a všechno zná. A když se zbožné dítě ve své nouzi tak vroucně k němu modlí, může být jisto, že je vyslyší.

Po modlitbě vstal malý Jan posílněn a pln naděje, že najde východ. Tu naráz vidí, jak se vznáší do výše brouček a v té strašné tmě podivně září, jako by nesl lampičku.

Jan šel hned za světlem a poznal v tom Boží pomoc. Brouček vyletěl z jeskyně a nesl se divokým územím, až přiletěl k domku Zachariášovu. Tam usedl do rosnaté trávy. Hošík vesele vstoupil do otcovského domu, kde jej toužebně očekávali a bolestně pohřešovali.

Brouček se od té doby nazývá svatojanskou muškou za odměnu, že prokázal sv. Janu tak velikou službu.

Máte rády Pannu Marii?

Dr. Miklík.

V duchu vidím, jak tisíce drobných čtenářů mi odpovídá zvonivým: Ano. Proto si přečtete pozorně tento článkuček!

Není tomu ještě tak dávno, co jsem psal do vašeho časopisu pohádky o Ježíškovi. Vy starší se na to ještě pomatujete. Vím, že se vám velice líbily. Poznal jsem to z psaní, která jste mi posílaly. Nyní jsem napsal knížku. Nejsou v ní pohádky. Je to „Život blah. Panny Marie“. Z ní byste se dověděly, jak milá Matička Ježíškova na světě žila, pracovala a trpěla. Vloni byla tištěna po prvé, letos již po druhé. Má 226 stran a přes 20 pěkných obrazů. Nevázaná stojí jen 11.40 Kč, vázaná v krásně modrém plátně se zlatým nápisem 16.50 Kč. Má ji na skladě: *Kolej redemptoristů v Obořišti u Dobříše, Čechy.*

Máte rády Pannu Marii? Proto poproste maminku, aby vám knihu koupila. Ať se vám do ní podepíše a budete mít krásnou památku na své mládí.

A ještě něco vám prozradím. Zase chci psát pohádky o Ježíškovi, ale napřed mi musíte něco udělati. Povězte o knížce svým známým, tetinkám a druhým, aby si ji také koupili. Jestli těch knížek hodně rozšíříte, budu zase psát pohádky, protože uvidím, že mne máte ještě rády.

Uděláte to?